

5

PUCCA GÜNLÜK

O Adam
Buraya
Gelecek

DE
X
PLUS

“Hayatını sosyal medyadan takip edebileceğiniz tek kitap karakteri.”

**BLOGGER'LARIN ATASI,
MONÇİÇİ BAKIŞLI,
ZALIM STALKER,
FAKE EVLİYA PUCCA SUNAR!**

*Bir blog yazıp hayatı değişen,
hatta o hayattan bir de film yapılan,
geçmişinden kaçarken bile yine ona sığınan Pucca,*

*onu üzenlere, bok var gibi evlenenlere ve
haksızlıklara ateş püskürürken;*

*onu sevenlere, pms pms diyenlere ve akılsızlara
bedavaya akıl veriyor.*

Vee mutlu sonu aramaya devam ediyor...

*“Yaşarken
hiç komik
değildi...”*



twitter: @PuCCaa
instagram: @puccito

**DE
X
PLUS**

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com



ISBN 978-605-09-2516-6



9 786050 925166

sertifika no: 11940

Tavsiye
edilen
satış
fiyatı

₺ 22





Bundan tam beş sene önce, okul bitmiş; İzmir'den İstanbul'a yeni taşınmış, cebinde beş kuruş parası olmayan, kariyeri erkek arkadaşına bağlı; misafirhanelerin altı kişilik odalarında, çoğu kanser hastası yaşlı teyzelerle yaşamak zorunda olan bir kızdım. Kaldığım misafirhanelerin tek güzel olayı bedava internet kullanımıydı. Her gece Bağcılar'da olan kalandan; Kartal'daki misafirhaneme yolculuk yapar, yolda bütün uykumu aldığım için, odaya kendimi attıktan sonra internette açtığım bloga o gün başıma ne geldiyse yazardım. Onun öncesinde, babamın her yıl başı işyerinden eşantiyon gelen ajandalarına yazardım. Kendimi bildim bileli günlük tutardım açıkçası. Çünkü bu hayatta en korktuğum şey; unutmak, unutulmak. Bir de örümcek, hatta küçük kabuklu iğrenç bütün böceklerin hepsi. Kapı deliğinden de bakamam, sanki biri beni taramalı tüfekte tarayacakmış ya da delikten gözüme şiş batıracakmış gibi hissederim. Tabii denizden de çok korkuyorum. İzmirliilerin yüz karasıyım, boyumu aştığım yerlerde

yüzemiyorum. Ayaklarım yere değmeli! Aa kuaförde kaşlarımı ipe aldırırken, kadının elinden ip kayacak ve bütün kirpiğimi kopartacak diye de korkuyorum. Şeyi de unutmamak lazım, garson İskender'e tereyağını dökerken yanlışlıkla üstüme dökcek ve cayır cayır yakacak beni diye. Yani işin özü, ilerde bir gün Alzheimer olursam, bu yazdıklarımı okuyup boşuna yaşamamış olmak istiyordum.

Kitap konusunda o kadar kendime güvenim yoktu ki bir kişiye bile söylemedim. Nasılsa kimse almaz, boşuna rezil olmayayım; bana bir hatıra kalır en azından dedim. Her sene bir tane yaparım. Çocuklarım beni çok konuşuyorum diye huzurevine yolladıkları zaman, bir taraftan onlara küfür eder, diğer taraftan da nasıl bir hayat yaşamışım, okurum diye düşünüyordum; okuma yazmayı unutana kadar devam etmek tek amacım. "Pucca evleniyor, Pucca ve bebeği, Pucca ve doğum kiloları, Pucca kaynanasıyla mücadele ediyor, Pucca ve altın günü etkinlikleri, Pucca'nın çocukları büyüyor, Pucca menopozda, Pucca gelinine karşı, Pucca torununu görecek mi, Pucca ahirete hazırlanıyor..." Kendi belgeselimi kendim yapıyorum yani.

Öngörü sıfırmış. Aklımın hayalimin almayacağı şeyler oldu. Hatta öyle ki ajandalardan birine zamanında yazdığım, "Otuz Olmadan Yapmam Gerekenler" listesini tek tek yapmışım. En önemli maddeler hariç. Evli olamamam gibi. Daha zaten otuza iki var sorun yok.

Hayatım öyle değişti ki; hayallerini kurduğum, asla oturamam diye dūřündüđüm evde yaşıyorum. Kira ama olsun. Zaten taşınacağım, evin her tarafından babamın ayağından büyük örümcekler çıkıyor çünkü! Kardeřimle altı üstlü oturuyoruz. Erkek kardeşim izimden giderek, İletişim okuyor. Müzmin bekâr çapkın babam, yıllar önce âşık olduğu kadını evli ve hayvan gibi mutlu. Yıllardır yüzünü görmediğimiz, bize kötülüklerin en büyüğünü yapan kadını, yani annemi affetmeye çalışıyorum. Cv üstüne cv gönderdiğim, yüz tane torpil araya koyduğum halde bana geri dönüş yapmayan gazetede, köşem var. On beř kilo verdim. Hayatımdan esinlenip film yaptılar. Ev, markaların bana belki bir umut twitter'a koyarım diye yolladıkları hediyelerle dolu. Kötü insanların elinden kurtardığım tek gözülü prensesim, bana birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu öğreten Puki'm var.

Benim bu dandik hayatımı okuyup hatta üstüne bir de beni sevdiyseniz çok teşekkür ederim. Benim kendimi sevmekle ilgili büyük bir problemim var, başka biri tarafından seviliyor olmak bana imkânsız mış gibi geliyor. Ne bileyim, her gün bu bedenim içinde yaşayan benim, sevsem ben severdim diye düşünüyorum. Yine de işin en güzel kısmı, sizinle büyüdüm, olgunlaştım, gözünüzün önünde kah hayatımın içine sıçtım; yeri geldi toplarladım. Bakalım, hayat bundan sonrası için bana neler gösterecek.

Geçmişimden kaçarken bile
yine ona sığınıyorum.



Her sabah panik içinde nefes nefese uyanıyorum. Gözlerimi açmadan önce öyle çok korkuyorum ki açtığım zaman kendimi sekiz yaşında ve yatağın altında, üvey babam gelmesin diye Allaha dua ederken bulacağım sanıyorum. Bazen bunların hepsi bir rüyaymış gibi geliyor. Sanki hâlâ o yaştayım, sanki hâlâ acı çekiyorum. Bittiğine bir türlü inanamıyorum.

Yine aynı şekilde uyandım. Gözlerimi açtığım an o evin demir pencerelerini, aklımdan bir türlü çıkmayan odanın şampanya rengi duvarlarını ve kapının orada dikilmiş uyanmamı bekleyen üvey babamı göreceğimi zannediyorum. İçimden ona kadar sayıp gözlerimi öyle açıyorum. Kendi yatağımdayım. Çocukken Asmalı Konak'ta görüp, beni hayallere sürükleyen o yatakta. Her ne kadar mobilyacıya, orijinal fiyatının neredeyse onda biri fiyatına yaptırmış olsam bile. Yatağın şekli şemalı o neticede. Kollarımı iki yana açıyorum, yatağın dört bir yanından tüller fışkırıyor. Odamın penceresinden yan evin bahçesi görünüyor.

Kalkıyorum, sabahlığımı üstüme giyiyorum. Aynada kendime bakıyorum. Artık 36 bedenim. Göbeğim yok, basenlerim hâlâ duruyor, bir de kollarım... Her yanım zayıfladı, o kollarımda olan loplopluklar gitmedi. Banyoya giriyorum, sayısız yüz yıkama jelim var. Üstelik bir tanesine bile para ödemedim. Banyo yapsam mı diye düşünürken, aşağıdan burnuma harika patatesli yumurta kokusu geliyor. Koşarak ahşap merdivenlerden aşağıya iniyorum. Gerçek olamayacak kadar güzel bir şey benim için. Sevgilim aşağıda bana kahvaltı hazırlıyor, hayallerimin evindeyim, giyinme odam bile var. Sabahlıkla evde dolaşabiliyorum, kombiyi kısmama gerek yok, parasından değil. Ev ahşap olduğu için en düşük derecede cayır cayır sıcak içerisi. Üstelik şanslıyım.

Merdivenden inerken, Ceri'yi görüyorum, masaya bir şeyler koyuyor. Onu biraz izlemek istiyorum. Ceri, uğruna ne savaşılar verdiği, evliliğin köşesinden sürekli döndüğümüz Ceri. Mutluyum, seviliyorum, seviyorum, üstelik on beş kilo vermişim. Dünyada hiçbir şey bu mutluluğumu bozamaz bence artık. Hikâyelerin mutlu sondan sonrası demek ki böyle oluyormuş. Ağzım kulaklarımda Ceri'yi izlemeye devam ediyorum.

“Ne bakıyorsun öyle, orada hortlak gibi dikilmişsin, bir işin ucundan tut bari. Kaç saattir uyuyorsun biliyor musun? Şu üstüne de adam gibi bir şey giy. Kapı çalıyor sonra panik oluyorsun. Üşüteceksin, bu kez sana ben bakmam. Hah şurda yatar, ağlarsın ben sana diyeyim.”

Tabii ki bir sorun olması gerekliydi. Lütfen, benden bahsediyoruz, nasıl olur da her şey dört dörtlük devam edebilir. Geldiğim gibi gerisin geriye, oflayarak yukarı çıkıyorum.

“On saat kendine kıyafet arama şimdi, yumurta soğuyacak. Bak kime diyorum ya. Aşağıya normal insanlar gibi insan olmuyor mu? Her sabah aynı şeyi yapıyorsun. Normal eşofmanın yok mu senin? Daha geçen gün almadın mı? Bak bir sürü kıyafet alıyorsun. Bir tanesini giymiyorsun. Çayını koyuyorum, geldiğinde buz gibi olacak!”

Bi sus be adam, bi sus! Allahım yarabbim, Ceri ile aynı eve taşındığımız günden beri susmuyor. Susturamıyorum. Her şeye şikâyet, her şeye ama, sürekli sinirli. Hâlâ konuşuyor. Hızlı hızlı giyindim indim aşağıya. Masaya geçtim bir baktım, benim tabağımı kaldırmış.

“Ee koymamışsın bana tabak?”

“Çayın soğudu döktüm. Yumurtanın da zaten artık tadı kalmamıştır. Onca saat gelmeyince yemeyeceksin diye düşündüm.”

“Ya sen manyak mısın, iki dakika, bak saatine iki dakikada geldim.”

“Çok istiyorsan gider alırsın. Ben kalkıp senin için yapıyorum bunları. Erkenden gelmek zor geliyor sana. Sandalyede düzgün otur düşeceksin!”

Söylene söylene gidip kendime tabak aldım. Sevgilim olduğunu unuttu, kendini babam zannetmeye

başladı. Bu çok ciddi bir sorun ve bunun farkında değil. Hep benim suçum ama. Ceri'ye evde iki üç iş yaptıracağım diye kendimi çaresiz, iş bilmez gibi gösterdim durdum. Onun da şimdi ne yapsam eli gözü hep üstümde. O da evden çalışıyor ben de. Emekli çiftler gibi yaşıyoruz anlayacağın. Sabah kalkıyorum Ceri ile, akşam yatıyorum Ceri ile. Şikâyet ettiğim söylemez, nasıl olsa bu hayatı ben istedim. Ceri hep yanımda olsun, beni bir saniye yalnız bırakmasın diye artık nerede hangi şartlar altında dilek tuttuysam, gerçekleşti. O yüzden dilek tutarken aman diyeyim ilerisini de düşünün. Şimdi bir hakkım daha olsa, en azında üç-beş saat ayrı bırakın bizi, yalvarıyorum diye dilek hakkımı değiştirmek isterdim. Özellikle de şu an. Ağzıma zorla yumurta sokmaya çalışıyor.

Zayıflamaya başladığımdan beri, pilatesi hiç ak satmıyorum. Zaten benim evin hemen aşağısında. Oraya kadar yürüyorum. Bütün yürüyüş boyunca Ceri ile telefonda konuşuyoruz. Aşk konuşmaları değil, sürekli bana yaptığım herhangi bir şey için carlıyor, sürekli ama. Özellikle de ben evden çıkınca. Pilatese geçiyorum, bir iki hareketten sonra bir bakıyorum, Ceri cam kapının orada sırtıyor. Her seferinde ödüm pathyor. Kesin bir şeyimi yakaladı buldu, geldi ağzıma sıçacak. Yoksa neden bir saat beni orada dikilip beklesin. Bir de rahatsızım tabii, top böceği gibi yumuk yumuk oluyorum orada, niye beni izliyorsun. İzlediği yetmiyor, bir de beni hocama şikâyet ediyor.

“Bu aralar yediklerine dikkat etmiyor. Yine geç kaldı di mi, ben söylüyorum erken çık diye ama...” Çocukken ebeveynlerinden utanan çocuklar olurdu ya, hah kendimi aynen onlardan biri gibi hissediyorum.

Oradan beni alıyor, biraz hava alalım diye ama bütün yol boyunca kaldırıma, kuşlara, devlet yol işlerine, arabalara, bulutlara, oksijene, var olan her şeye küfür ediyor. Her şeye bağıyor sanki bütün insanlık bir olmuş buna gıcıklık yapıyormuş gibi. Eve dönüyoruz çalışmam lazım artık diye bilgisayarı açıyorum. Bu kez onunla ilgilenmeyip, sürekli internette olduğum için küsüyor. Akşam yemeği o bu şu derken televizyon izlerken ona sarılmadım diye saatlerce bu kez onun çenesini dinliyorum.

Aşk dedikleri her ne ise, maalesef ilişki yaşamakla uzaktan yakından alakası yok. Ya da ben üç sene dir beraber olduğum adamın kim olduğunu yeni anlıyorum. Eskiden bunların hiçbiri gözüme batmazdı. Şimdi ise sırtımda büyük bir kambur gibi duruyor. Tabii ki çok konuşuyor diye ayrılacak değilim. Üç sene boru mu? Biraz sinirli, kontrolcü diye sevgimin ona karşı azaldığı da yok. Lakin Allah biliyor ya bazen ağzını burnunu bantlayıp, köpek kulübesine kitlemek istiyorum. Bir tek bu.

Evlendi evlenir, bok vemiş gibi
demeyin evlenir!



İnanamıyorum ya, bu nasıl olabilir. Haberi ilk duyduğum andan beri sınırdan tişörtümün alt tarafını emiyorum. Nasıl ya nasıl yani? “Sıska” ikinci kez evleniyor. Şu Ceri’nin bir arkadaşının eşi vardı. Uzunca bir kız. Kocasını evlenme teklifini havaalanında yapmıştı, bana sürekli evlilikle ilgili akıllar veriyordu. Ardından pat diye adamın bunu aldattığını öğrendi de ayrıldı. Hah işte o kız.

Uzun zamandır görüşmüyorduk kızla. En son işte Ceri ile ayrıydık, o da yeni boşanmıştı. Evinde sarmaş dolaş ağlayarak sarhoş olmuştuk. Sonra dini ve resmi bayram günleri mesajla kutlamaca işte. Hepsinin sonunda da “görüşemiyoruz, en yakın zamanda mutlaka görüşelim” muhabbeti. Geçen yine böyle bir durum oldu, bu kez bayram falan değil evleneceğini haber vermek için aramış. Yaza evlenecekmiş, o yüzden bu aralar çok meşgul olacakmış. O yoğun sıkışık programında bana da yer vermek istemiş. Keşke yer vermeseymiş ya. Yüz sene aramasa ne oldu bu

kıza demezdim ben şahsen. Bir de böyle bu kızın ağır derecede ifade sorunu var. Kendi bunu yurtdışında yaşamış olduğuna bağlıyor ama ben gayet mal oluşuna bağlıyorum. "Sana yer vermek istedim" ne demek yahu, böyle mi denir yani. Haa gittim mi gittim tabii. Kimle evlenecek diye merak ettim ne yapayım?

Saçlarını ombre denilen 1600 tonu aynı kafaya sığdırdıkları renge boyatmış. Bu kız da ülkede ne akım olsa saniyesinde uyguluyor. Ben böyle durumlarda biraz daha temkinli yaklaşıyorum. Herkes yaptırmaya başladıysa bir sene sonra kesin tükenip gidecek. Seneler sonra o fotoğrafa bakarken, "Ben neden böyle bir şey yaptım," diyeceğim.

Boncuklu sütyen askılarının çıktığı ilk günleri hatırlıyorsun değil mi? Benim için bu durumlar, boncuklu sütyen askısı. Ya da dövme kaşlar. Dövmecilerin önünde sıra olurdu, Pınar Altuğ gibi kaşlarını dövdürtmek isteyen nice kız, şimdi oraya kıl yapıştırıyor. Bu çamaşır suyuna basılmış, hop bir anda geri çekilmiş gibi uçlara doğru sarı saçlar da bunlar gibi olacak bence.

Masaya oturmadan daha bir sürü selfie çektirdik. Ayy bundan da nefret ediyorum. Kendi başıma bırakın çekileyim. Beş yüz tane çekiyorsam bir tanesi mutlaka iyi çıkmıştır. Ama böyle zamanlarda diğer kişileri de düşünmek zorunda kalıyorsun. Onların güzel çıktığı fotoğraflarda ise suratıma ütü düşmüş gibi duruyorum genellikle. Kafasını iyice yanaştırı-

yor kafama, böyle yan bakışlar, gülümsemeler. Öpücük atmalar. Sanki samimiyetten ölecekmişiz gibi. Neden yani, alt tarafı karşılıklı yemek yiyeceğiz. Bu anı da ölümsüzleştirme. Baya çekti çekti. İlk fotoğraflarda güzel çıkmak için kendimi kastım. Sonlara doğru ise artık gına geldiği için hiç oralı olmadım.

Fotoğraf manyaklığı bittikten sonra çok şükür konuşmaya başladık, daha doğrusu o, harika hayatını anlatmaya başladı. Önceki yaşadıkları aşk değilmiş, asıl aşk buymuş. İşte o kişi karşına çıktığı zaman zaten anlarmışsın. İlk evliliği için ne diyorsa yani ikincisi için de sıraladı. Arkadaş vasıtasıyla tanışmışlar. Bu onu ilk gördüğü an "Tamam," demiş zaten. Birinci haftadan itibaren mesajlarda şakadan "Kocacım, karıcım," yazmaya başlamışlar. İki ay sonra ise ilk tanıştıkları kafede evlenme teklifini yapmış.

İki ayda nasıl başarıyorsun be. Ben ikinci ayda daha adamın anasının adını yeni öğrenmiş oluyorum. Bir de "o kişi karşına gelince anlarsın" olayı var. Gerçekten öyle mi oluyor yoksa kendini mi kandırıyorsun. Yani bana göre bütün sevgililerimde o anlamayı yaşadım. Ama sanırım hep yanlış anlamışım.

Kıskanacak bir durumum yok, zaten artık evlenme konusunda biraz soğudum gibi. Neden bilmiyorum. Ceri konusunu açar gibi olduğu an bile kendimi orada ateşe vermek istiyorum. Ceri'yi çok seviyorum ama korku da değil, neden korkayım o çok istediğim şeyden ama bir şey tutuyor sanki beni. Belki de daha

o havaya giremedim. Ya da zaten beraber yaşadığımız için o büyüyü kaybettim, bilmiyorum. Açıkçası çok düşünmek de istemiyorum.

Parmağındaki yüzüğü gösterdi, bu kez taşı öyle kocaman değilmiş hayret normal gelir seviyeli birini bulmuş üstelik. Şarap söyledi, yine söylediği şarapla ilgili bir tomar konuştu. Sonra yeni işe girmiş. Onun kartını verdi. Kartta soyadı farklı yazıyordu. Allahın sapık manyağı daha evlenmeden, kartlarına kocasının soyadını bastırmış. Bi de ben kendime evlilik delisi diyorum. Ruh hastası.

“Aaa yine mi soyadını değiştiriyorsun.”

“Tabii ki eşimin ailesini, geçmişini sırtlamalıyım.”

“Neden?”

“Çünkü birinin eşi olmak, hayat ortağı olmak budur. Onunla beraber geçmişini, ailesini, geleceğini de hayatına alırsın.”

“İyi de neden?”

“Söylüyorum ya, biriyle evlenmek sadece aynı evde yaşamak değil. Onun hayatına ortak olmak.”

“Gerçekten merak ediyorum. Bu kadar güzel okullarda okudun. Ailen anladığım kadarıyla serbest yetiştirmiş seni. Belli hep maddi olanakların iyi olmuş. Başka ülkelerde yaşamışsın, başka kültürler tanımışsın. Boş bir kız da değilsin. Neden bu tip şeylerde böyle nasıl desem, fazla erkek egemensin. Bunu yargılamak için söylemiyorum. Ben de bazen öyle olabiliyorum. Ama buna bulduğum kılıflar var. Aile düze-

nim falan filan. Sana akıl erdiremiyorum ama..."

"Asıl ben sana akıl erdiremiyorum. Her konuda bu denli ucuz ve yerel düşünüp iş ayrıntılara gelince burnundan kıl aldırılmaman biraz nasıl desem (taklidimi yaparak) biraz fazla şey, immm olmamışlık."

"Kim ucuz düşünüyor be, sensin ucuz düşünen."

"Falcı başkasıyla evleneceksin dedi diye Ceriden ayrılan sen değil miydin. Fala inanma kısmını tamamen geçiyorum. Hesap tutmayınca sevmediği bir adamla sırf yalnız kalma korkusu yüzünden beraber olan yine sensin. Ucuz diye bahsettiğim bu."

"Ben falcı dedi diye ayrıldım."

Durdu, gözünü gözümden ayırmadan ağzına salatasını attı. İnanılmaz rahatsız edici bir bakış. Böyle ne düşündüğünü içine içine sokan bir bakış vardır ya. Yalanın yakalandığı zaman onu görürsün hani. Artık kaçacak yerin yoktur. O kişiyi görmek istemezsin, o kişiden nefret edersin. Senin büyük bir sırrını biliyordur. İşte aynı o bakışı yaptı.

"Sen kendini sevmediğin sürece başka biriyle asla mutlu olmayacaksın. Problemin aslında çok basit. Anlattığın bütün ilişkilerinde benim gördüğüm tek bir şey var, evet uzun yıllar sürmüş ama hepsine katlanmışsın. Sadece yalnız kalacaksın diye üstelik. Kendini sevmeyi bir öğrensen, yalnızlıktan asla korkmayacaksın ama..."

Bana öğüt verir gibi konuşmasından biraz rahatsız oldum. Yani ne bileyim hani başkası olsa tamam

ama sen önce kendi hayatına bak. Haklılık derecesini düşünmek bile istemiyorum. Kendini sevmek ne demek hem. Her sabah kalkıp iki saat kendimi mi okşayacağım. Rahatsız olduğumu bile bile konuşmasına devam etti.

“İstersen sana ücretsiz yaşam koçluğu yapabiliyim. Bizim şirkette bir çok kıza ben yapıyorum. Bir ayda çoğunun hayatını değiştirdim bile.”

“Mesela ne yapıyorsun?”

“Diyetlerine karışıyorum, onlara yeni hayatları için akıl veriyorum, zamanlarını nasıl değerlendirmeleri gerektiğini anlatıyorum. Hayatında iyi bir şeyler olmasını istiyorsan, hayatını değiştirmelisin. Mesela beni hatırlıyorsun, boşandığım sırada nasıl korkunç bir durumdaydım. Enkaz gibiydim. Origami kursuna başladım, yogaya gittim. Kendimi sevmeyi öğrendim. Şu an hayatımın aşkıyla evleniyorum.”

Enkaz gibi miydin dedi o? Enkaz görmesek... Adamdan boşandığı gibi bütün mobilyaları yenilemişti. Evde tomarlarca çikolatası vardı ve bir tanesine bile dokunmamıştı. Enkaz dediğin, canın günlerce banyo yapmak istemez. Dip boyan alıp başını gider. Kıllarını önemsemezsin. Benim bıyıklarım sarı zaten dersin. Buzdolabının önünde bağdaş kurup, ne yiyeceğini düşünürken ağlama krizlerine girersin. Kimseyle konuşmak içinden gelmez. Telefonunu sadece o arasın diye elinde sıkı sıkı tutarsın, o da zaten aramaz. İnsanlardan rahatsız olursun, kendinden

rahatsız olursun. Sürekli suçlayacak birilerini ararsın. Bulamayınca kendi ipini kendin çekersin. Enkaz budur, hanımefendi.

Hem origami kursuna gidip, aşk acından nasıl kurtulabilirsin. Ya ben bu origami kursunu bir şehir efsanesi sanıyordum. Yani el işi kâğıtlarından kuş yapmak için neden kursa gider insan diyordum. O yaptıklarımı süs diye koyamazsın, kâğıt lan. Birine hediye etsen, küfür ettiğini zanneder. Neymiş işte bir felsefesi varmış. Bu uzak doğulular da her boku, felsefesi var diye iyi pazarlıyorlar. Al işte canlı örnek, kursa gitmiş kendini sevmiş ideal eşini bulmuş. Bi de utanmadan bana yaşam koçluğu yapacaktı. Her sabah bu kızın sesiyle uyandığımı düşünemiyorum. Bu ne ya ayrıca, iki tane kişisel gelişim kitabı okuyan herkes yaşam koçu oluyor. Ben de olcam o zaman. Millete bedava akıl veriyorum paso. Verdiğim akıllarla daha düzgün bir yol kat eden görmedim ama. Olsun zamanla yaparım. Sevgilisinden mi ayrılmış kız, telefonunu bana ver diyeceğim. Onu iki hafta boyunca televizyonsuz, karbonhidratsız, kitapsız, deftersiz içinde sadece yatak olan bir hücreye kapatacağım. İki hafta boyunca otursun düşünsün, nerede ne hata yaptığını, belki de sorun karşı taraftaydı. Sorularının cevaplarını bulunca çıkartacağım. Sonra ona eski sevgilisinin sosyal medyada neler paylaştığını göstereceğim. Bak, sen orada aç susuz bu adamla ne yapacam diye beklerken, ufuuuuuuu herif kimden ne

şerbet yapsam derdindeydi. Aklın başına gelsin artık, hiçbir adam için değmez. “Gördün mü?” diyerek, ondan vazgeçmesini sağlayacağım. Üstelik yemek yemediği için de zayıflaması garanti. Evet ya, ben neden yaşam koçu olmuyorum harika fikirlerim var. Şu salaktan daha iyi yaparım.

Eve gidene kadar hep bunları düşündüm. Belki de gerçekten o her yerde yazan “bilmem kaç madde de bilmem ne yapın” yazıları doğru olandır. Onları, sürekli bize dayattıkları saçmalıklar silsilesi olarak görüyordum. Kendini sevmek mesela, sanki benden iki tane var gibi nasıl seveyim? Ben bu geri zekâlıyla ne zaman görüşsem sonrasında hep hayatımı sorguluyorum. Dünyanın en bilindik şeyini beni öyle hiçe sayıp söyleyince ister istemez kafaya takıyorum. Bir de gitmiş, beraber çektiğimiz fotoğraflardan en çirkin çıktığımı Instagram’a yüklemiş. Atanamamış Safiye Soyman’a benziyorum fotoğrafta. Gözlerim yarım çıkmış üstelik. Zaten sinirliydim ona, aradım kaldırmasını istedim. Neymiş, kendimi sevsem o fotoğrafımı da severmişim. O benmişim. Kendimden utanmamam gerekirmiş. Neticede bir fotoğrafımış. Lütfenmiş, biraz olgunlaşmam lazımmış.

Allahım kız prenses gibi çıkmış fotoda ben yanında çantacısı. Tabii sana konuşmak kolay. Gittim sınırimden, facebook’unda, Instagram’ında ne kadar eklendiği çirkin fotoğrafı varsa bütün gece onları ayıkladım. Lise dönemlerine kadar buldum. Sonra

hepsini facebook ana sayfasına tek tek yolladım. On ikinci fotoğrafı atarken beni engelledi. Hani kendini seviyordun, hani bu sadece bir fotoğraftı ne oldu. Göğüslerinin silikon olduğunu da biliyordum. Eskiden odun gibiymiş. Bi de bana ayak yapıyor, memelerime her sabah buzlu sünger tutarım o yüzden diri diri diye. Yalancı sürtük. Onun yüzünden banyoda buz tutmaktan memelerim morardı be!

GÜNÜN DERSİ Sevmediğin insanlarla sırf hatıralarını merak ediyorsun diye gidip buluşma. Her seferinde sonuç böyle oluyor.



Ben kendimi bile sevmiyorken
senden bunu beklemek...



Kitap okuma konusunda hiç öyle elit zevklere sahip bir insan değilim. Her türlü şeyi okurum. İlaç prospektüslerini bile iştahla okurum. Yalnızca kişisel gelişim kitaplarını öyle çok sevdiğim söylenemez. Tamam, yalan söylemeyeyim dünya saçması buluyorum. İçerikleri birbirinin aynısını. Senin de bildiğin şeyleri sana akıl verir gibi öğretiyorlar. O yüzden kitapçılarda o kısma adım bile atmıyorum.

Bugün de bir kaç kitap almak için girdim, gözüm o bölüme gidiyor ama vazgeçiyorum. Geri zekâlı Sıska, "kendini sev" diye diye aklıma soktu. Günlerdir yatıp kalkıp kendimi nasıl severim, saygı gösteririm diye düşünüyorum. Sevgi neyse de saygıyı zaten hiç anlamadım.

Kaybım ne olacak ki diye gittim o tarafa. Kitapları kurcalamaya başladım. Özgüvenli olun, sevgiyi çekin, kutup yıldızınızı bulun, insanları on dakikada kendinize âşık edin, iş yerinizde müdür olun, evini-

zin direği olun, eşşeğin siki olun. Eaaah bu ne be! Yine insanları belli kalıplara koyup, o kalıbı “yaşanılabilir dünya düzeni” olarak kabul ettirip, tek tip insan yaratma gayesi.

Şöyle kitapları elime alıp, bir iki karıştırdım ama bana fayda sağlayacak bir nokta bulamadım. Yani karşıma çıkan bütün yazılara, “Bunu ben de biliyorum, ne varmış bunda, öf bunun için mi yani,” dedim durdum. Bir kaç tane böyle buldum gibi oldu, sonra yan tarafta olan bir kitap ilgimi çekti. Onun altındaki de, hatta çaprazında olan da...

Nasıl zengin olursunuz, para size su gibi aksın türü şeyler orada gözlerimi kamaştırarak parlıyor. Kendimi sevmek mi; daha çok para kazanmak mı? İşte hayatımın en büyük ikilemi arasında kaldım. Bir tarafta bana sonsuz para vereceğini iddia eden kitaplar; diğer tarafta ise kendime olan saygımı güçlendireceğini söyleyenler. Önce birinden başlamalıyım ama hangisinden. Bir yerde sevgi, iyilik, mutluluk, Mevlana sözleri. Diğer tarafta eğlence, para, bolluk. Sanki bir melek ikisini birden bana elleriyle uzatmış, birini seçmem gerektiğini söylüyormuş gibi. Para mı mutluluk mu; para mı mutluluk mu!

Tabii ki parayı seçtim. Madem o kitaplara o kadar para veriyorum bana maddi olarak daha büyük bir kâr getirmeli. Hem zaten zengin olduktan sonra veririm parasını bir terapistle o saygı sevgi ne eksikse halleder. Bütün parayla ilgili olan kitapları topladım

eve geldim. Bekle beni sosyete, yardım dernekleri, ne işe yaradığını anlamadığım sosyal sorumluluk projeleri ben geliyorum!

Ben böyle yeni zengin dünyanın hayaliyle yanıp tutuşurken Ceri evin düzenini değiştirmiş. Kahve makinamı kaldırmış, yerine kendisininkini koymuş. Bir kere bile kullanmadığı, kullanımını inanılmaz zor olan ama bir markanın özel yaptığı bir nane. Üstelik çok eski bir model sadece tipi daha havalı duruyor. Yani onunla kahve yapmamın imkânı yok. Diğerine alışana kadar zaten canım çıktı.

Koltukların yerlerini de değiştirmiş. İğrenç olmuş. Kitaplığımı düzeltmiş. Ben orayı kendi düzenime göre yerleştirmiştim. İstedğim her şeyi anında buluyordum. Şimdi hayatta bulamam. Koltukların üstüne köy eviymiş gibi çarşaf sermiş. O çarşafı sadece Puki regl olduğu zaman seriyordum. Üstelik çiçekli böcekli Pazar çarşafı yani. Banyo eşyalarına kadar oynamış. Ya bunun da bu huyuna sinir oluyorum. İki dakika evden ayrılıyım, her yeri toparlıyor. Sana ne be adam. Hoş, iyi ki bunları yaparken evde yoktum yoksa var ya kan çıkardı o evde. Sürekli konuşarak, söylenerek iş yaptığı için neler olacağını tahmin ediyorum.

Bir de bize puzzle aldım. Beraber bir şeye başlamış olalım diye. Puzzle görür görmez, "Onu salonda istemiyorum!" dedi.

Ceri beni kesinlikle sevgilisi gibi görmüyor. Ben onun çocuğuyum, kızıyım yani. Ne zaman farkına

varacak acaba bana böyle davranmasının çok büyük hata olduğunu. Üstelik söylesem bile oralı olmuyor. "Senin gibi kızım olsa evlatlıktan reddederdim" diyor. Valla kusura bakmasın ilerde bir gün kızımız olursa tabloyu görebiliyorum.

Kız on dört yaşına geldiği zaman, günlüğüne babasını nasıl doğramak istediğine dair şeyler yazacak. Korkarım ikimiz bir olup, Ceri'yi kestikten sonra bodrum katına gömeceğiz. Ve bu sır, kızımın birlikte benimle sonsuza kadar saklı kalacak. Ta ki kızım evlenip, çocuğu oluncaya kadar. Çocuğunun da aynı şeyi ona yapacağına dair büyük paranoyalara kapılıp, kafayı üşütene kadar. Oyyy güzel kızımın geleceğiyle oynadım. Canım kızımı gittim baba katili yaptım sonra da delirttim.

Orta sehpanın üstünde ne varsa kaldırdım, gözlerinin içine baka baka puzzle parçalarını oraya döktüm. Sonra da başına oturdum. "Artık günde bir saat bunu yapacağız. Hem bu sayede sen sakinleşeceksin, ben de sesini daha az duymuş olacağım," dedim. Tabii iki saat boyunca asıl sinirli olanın ben olduğumu falan anlattı durdu, onlar önemli şeyler değil. "İnci Küpeli Kız"ın parçalarını birleştirmeye başladık beraber. İlk yarım saat sadece konuştu, ikinci yarım saate geçerken her şeyi bir dağıttı sinirlendi. Sonra baktı benim köşem güzel ilerliyor, bir daha başladı. Onu da yapamadı. Siniirle kalktı, gitti açtı televizyonu yine o garip adamların futbol yorumlarını izlemeye başladı...

Gece uykumdan bir sesle uyandım. Bir döndüm Ceri yok. Aşağıda bir şeyler yapıyor sesi geliyor. İneyim de korkutayım diye böyle parmak uçlarımla merdivenden inmeye başladım. Tam salonun görünme kısmına geldim, iyice eğildim, ne yapıyor bakmak için. Bir baktım, puzzle parçalarını dağıtıyor. Yere falan atıyor benim yaptıklarımın. Önce bir carlamak için kalkacaktım ama olay nereye gidecek merak ettim. Pıtı pıtı yukarı çıktım uyumuş numarası yaptım. Sabah ise, onları öyle görünce sanki gece ne olduğunu bilmiyordum gibi önce bir çığlık attım. Ceri hemen atladı tabii:

“Puki yapmış, ben sana dedim bunu ortaya koyma diye. Al işte ya bir parçasını yediyse. Ya başına bir şey gelirse bu hayvanın. Ortaya koyarsan böyle olur tabii.”

Aldı Puki'yi kucağına, paniklemiş gibi midesine falan dokunmaya başladı. “Dua edelim yememiş olsun. Hep senin yüzünden!” gibisinden bir şeyler söyledi bana. O zaman da gördüm demedim. Sadece aydınlanma yaşamaya çalıştım. Daha nice olayda beni nasıl kandırdı acaba diye. O mimiklerini, söz öbeklerini iyice hafızama kazıdım. Böyle bir durumda nasıl davrandığını anlamak için.

Bir sabah avazı çıktığı kadar bağırarak beni uyandırmıştı. Arabanın kenarında boydan boya sürme izi var. Ben nasıl yaptığımı hatırlamıyordum. Arabayı çarpmışsın diye haftalarca beynimi yemişti. Ne

zaman kullanayım desem, hep onu hatırlatıyordu. Aynı bakış, aynı kelimeleri yerleştiriş, aynı yalandan panik ve fazla suçlamalı tepki.

Bir gün arkadaşlarımla Sapanca'ya kahvaltıya gidecektik topluca. Sabah alarmını kurmuştu. Gözü-mü bir açtım, bir taraftan pantolonunu giyiyor; diğer taraftan bas bas bağıyor. Beni uyandırmaya çalış-mış uyanmamışım. Geç kalmışız artık bu saatte gi-dilmezmiş, millet gitmiş. Hep benim yüzümdenmiş. Sonra çıkardı onu, "Neyse bari yatalım," diye gitmek-ten vazgeçti. Onda da bu bakışları vardı. Zaten git-mek istemiyordu, saat kesinlikle geç değildi. Keşke telefona baksaydım saate.

Ceri efendiye bak sen, hiç beklenmeyecek oyunlar bunlar. Her ne kadar sinirlensem de şaşırırım desem yalan olur. Bir de bir bakışının daha ne anlama gel-diğini bilmek içimi biraz rahatlattı. Ama manyak mısın sen adam, ne diye bunları yaparsın. Gerçeği bildiğimi söylemedim. En azından bir dahaki sefere, aynı bakışlarla bana gelirse baştan sona yalan oldu-ğunu anlayacağım.

GÜNÜN DERSİ: Ceri'ye fazla güvenme.



Yumurtalıktan çocuk çocuk diye ağlıyor



En son Ceri ile bebek bakma maceramız pek güzel bitmemişti. Çocuğu kaçıırıyoruz zannetmişlerdi, polisler başımıza toplanmıştı. O günden sonra ne zaman çocuk desem, Ceri hep aynı örneği verdi durdu. Amaaan o da çok biliyor. Başkasının yaptığı çocuğu sevmiyorum işte ne yapayım. Belki kendim yaparsam severim yani ne var bunda. Hem doğurunca kendiliğinden annelik hormonu salgılıyormuşsun.

Bir de evde öylesine yaptığım esprileri gerçek zannedip bana karşı kullanması var. Demişim ki ben, deney için üç tane çocuk yapacağım. Birini bodrum katında insan yüzü göstermeden büyüteceğim, beni bile görmeyecek. Ekmek su verip, sadece televizyon izleyerek yetiştireceğim. On dört yaşına geldiği zaman, sokağa bırakacağım bakalım nasıl davranacak diye. Bir diğereine ise bütün sevgimi vereceğim, en pahalı okullarda okuyacak. Üstü başı en güzelinden olacak. Koynumdan bir dakika olsun ayrılmayacak. Diğerkardeşine ise, kötü davranaca-

ğım. Okumak yok, evi temizlesin. Ablasına hizmet etsin. Odası bile olmayacak. Bakalım bu üç çocuk-tan hangisi hayatta kalacak? Dalga geçtiğim bariz belli. Habire bunu söylüyor bana. “Sen canısın” diyor. Bir de Puki yüzünden biraz güvenmiyor. O da kötü baktığım için değil. Ona anlattığım masallar yüzünden. Puki’ye her akşam masal anlatıyorum. Masallar biraz garip.

Barınak adında bir cadı var. Mutsuz köpeklerin kanlarıyla beslenen bir cadı. Eğer beni sevmezsen, eğer evden kaçmaya çalışırsan, eğer yanımdan ayrılırsan bu Barınak cadısı seni bulur, kanını sonuna kadar emer.

Bu tip masallar. Şimdiden çocuğumuzun nasıl bir psikopat olduğunu görüyormuş. Ne zaman konusu açılrsa bunlardan örnek veriyor. Bir de beni denemek için, bebek videoları izletmiş. Kusmaya gitmişim. Geri zekâlı, bebek videosu dediği şey doğum videosu! Tabii kusacam.

Bugün de Ceri’nin bir akrabasının çocuğuna bakacağız. Daha doğrusu önce tamam dedik. Sonra Ceri’nin bir işi çıktı iki üç saat benim yalnız bakmam gerekli oldu çocuğa. Önce tabii bana güvenmedi. Allah aşkına beni direksiyona oturtmayan bir adamdan bahsediyoruz. Ağzından girdim, burnundan çıktım çocuğa yalnız bakabileceğime sonunda ikna ettim. Tamam, diğeri bebektir ama bu beş yaşında bir çocuk. Eminim daha kolay olacaktır.

Çocuğu kapıdan bıraktılar, annesiyle babasına ne güzel bir çocuk yaptıklarını söyledim. Aklı başında sanki yetişkin bir bireymişim gibi, hemen çocuğu sol kolumun altına aldım. Kapıyı kapattım. İşte bundan sonrasını hiç düşünmemiştim. Yani kız çocuğu olsa, saçını başını yaparım eğleniriz ama erkek çocuğuna ne yapılır ki? Puki ile oynarlar dedim ama çocuk hiç oralı olmadı. Puki zaten yerinden bile kalkmadı. Beş yaşında bir çocukla ne konuşabilirim diye düşündüm düşündüm bulamadım. Ben de açtım televizyonu. Çizgi film kanallarından bir tanesine baksın diye. Sonra işte balık kraker falan getirdim. Benden kola istedi. Onu da getirdim. Bir bardak o asitli kolayı tek dikişte; yemin ediyorum, abartmıyorum fırt diye içti! “Nasıl yaptın lan?” dedim bir bardak daha koydum. Onu da içti. Dalgınlığıma geldi, bir tane daha koydum. Onda biraz zorlandı. Sonra “Şişenin kalanını ağzına dikebilir misin?” diye sordum. Gözleri parladı. Ve gerçekten dikti. Ardından gürül gürül geçirdiğini söylememe gerek yok sanırım. Dolapta buna yiyecek içecek bir şeyler aramaya koyuldum. Bütün abur cuburları tepsiye doldurup gelmemle çığlık çığlığa bağırمام aynı saniye oldu! Allah seni ne yapmasın be çocuk!

Bir şey dicem, yani bunu nasıl diyeceğimi bilmiyorum ama bu çocuk geri zekâlı. Çocuklarla ilgili böyle şeyler denmez biliyorum ama az önce benim rujumu yedi. Bildiğin rujumu yedi. Önce çığlık çığlığa kendi-

mi yere attım çünkü o siktiğimin ruju çok pahalıydı. Sonra çocuk için endişelenmem gerekli diye düşündüm. Annesini aramam lazım ama Ceri yine bir çocuğa bakamadın diyecek. Bir yandan da düşünüyorum, her gün ağızımıza sürüyoruz zaten, zararlı olsa sürmezdik. Bir taraftan da çocuğa bakıyorum hâlâ sapasağlam. Yani bir şey olsa, ne bileyim bir morarır, bir ayılır bayılırdı sanki ha? İnternette araştırırken ben bunun eline boyasın diye kâğıt kalem verdim. Bir taraftan da bakıyorum kalemi de yemesin diye aç ayı. Ailesi evde yemek vermiyor mu ne yapıyorsa. Yavrucağ aç kalmış tabii.

Çocuğum taş yiyor, çocuğum saçlarını yiyor, çocuğum peçete yiyor... Yine iyi ya, bizimki ruj yemiş, "çocuğum dışkısını yiyor" bile var. Ay bu anne çocuk forumları da ne kötüymüş böyle. Çocuğunla ilgili bir sıkıntıyı yazıyorsun, önce hepsi sana acıyor. Ardından ağızına sıcıyorlar. Çocuğu toprak yiyor diye kadını bir asmadıkları kalmış. Baktım bizim çocuk abuk subuk bişiler çiziyor. "Ne çiziyorsun?" diye sordum. "Seni," dedi. O an işte, o an kendimi o forumda olan annelerden biri gibi hissettim. Türk filmlerinde olur ya, çocuğa bakmaya gider. Ama çocuk kendinindir. Babası da kör kalmış. Güya yalandan orada işte bebesine bakacak. Sonra çocuk "Sana anne diyebilir miyim?" der. Hülya Koçyiğit şok tabii! İşte öyle bir an yaşadım. Geri zekâlı meri zekâlı ama beni sevdi. Bana anne demek isterse ne yapsam acaba? Ses kaydı almalı-

yım. Hatta video. Ceri bunu görmeli! Çocukların en sevdiği kişi kimmiş baksın bakalım. Hem öz annesi de otursun düşünsün nerede hata yaptım diye. Çocuk öyle bakılmaz böyle bakılır. Kreş falan mı açsam acaba. Ben bu işi biliyorum be! Tamam çocuğa ruj yedirdim, biraz fazla şeker yedi, evet kolayı da çok içti. Tamam bulaşıkları makineye dizdirmeyi planlamam çok hoş değildi ama demek ki bir auram var. Şöyle bir kafamı kaldırdım, baktım nasıl çizmiş beni diye. Allahımmmmmm o ne! Prenses falan çizsene oğlum. Resmen karalamış, ağzım bir tarafta burnum diğer tarafta. O çizdiği şey burunsa tabii. Çocuğun ressam olmayacağını anladık, ailesine söyleyeyim de boşuna o kısma yüklenmesinler.

“Beni böyle mi görüyorsun?” diye sordum. Kafasını salladı. Sonra elime aldım kâğıdı. Sanki böyle arkamda bir şey varmış gibi çizmiş. Vallahi öyle, sanki arkadan böyle Azrail mi desem, Mikail mi... Gerçi Mikail hava durumundan sorumlu melekti, sanmıyorum arkamda dursun ama böyle biraz korkutucu bir şey.

Çocuğa geri zekâlı dedik ama o korku filmlerindeki bebelerdenmiş meğer. Önce umursamadım tabii. Sonra biraz biraz korkmaya başladım. Hayvanlarla o yaşta çocuklar bizim göremediğimiz şimdi isimlerini söylemeyeyim o üç harflileri görürmüş. Puki'yi yanına koydum, aynı yere bakıyorlar mı diye. İkisi de bana bakmaya başladı. Ayağa kalkıyorum bana bakı-

yorlar, oturuyorum bana bakıyorlar. Kesin bunlarda bir şey var!

“Etrafımda bir şeyler görüyor musun?”

“Hı hı.”

“Anlatsana biraz ne görüyorsun?”

“Saç.”

“Böyle bir sürü saç olan biri mi? Ne diyo? Ona desene bu abla çok iyi biri diye. Desene, lan desene, SÖYLESENE!”

Sonra çocuğu tekli koltuğa oturttum. Yatak odamda komodinin yanında duran lambayı aldım. Böyle sanki alttan ışık veriyormuş gibi yaptım. Sonra telefonumun videosunu açtım. Elimde bir cevher var şu an. O gördüğü şeylere iddia kuponu falan doldurturum. Ne bileyim, arayı iyi tutar komşuya musallat ederim. Kendime koruma olarak tutabilirim belki. Ne yer ne içerler acaba. Ya hiçbir şey yapamazsam da gider bir fal sitesi açarım. Neydi bu geri zekâlı bebeğin adı. “Buğracan’dan akıl almaz gelecek yorumları. Küçük dilinizi yutacaksınız!” Çocuğu önce evlat mı edinsem? Anası babası çocuğun psikolojisi bozulur diye bu işlere girmek istemezler. Ayy bozulmuş bozulacağı kadar zaten ne olacak. İki litre daha kola içer kendine gelir.

Kayıt tuşuna bastım, sormaya başladım.

“Hadi bize gördüğün şeyleri anlat.”

Çocuk sustu. Konuşmuyor, telefonumda da yer yok uzun süre kayıtlı kalamayacak. Bir ara ben Barış

Manço'nun ruhuyum diye bir velet dolanıyordu. Anası babası eline takmış yüzükleri, çocuğa şarkı söyletmiyorlardı. Bunu da öyle mi pazarlasam acaba. Ayy pazarlamak ne demek, küçük bir çocuk bu. Bakayım kime benziyor. Yanaklarını içine doğru gömsek, burununu kaldırsak, saçları da kıvırcık siyah yaptık mı, al işte Micheal Jackson! Gerçi o başta zenciydi ama. İşte hep olmak istediği gibi dünyaya geri dönmüş. Beyaz bir Türk bebese.

"En ivici vokka de bakim bi, söylersen sana kola vercem hadi!" Söyletmedim.

Sonra kaldırdım ayağa "moon walk" yaptırmak istedim. Allahın dombilisi onu da başaramadı. Tam ben bunlarla uğraşırken, kapı açıldı. Ceri de yani hep beni iş ortasında yakalıyor.

Off "sen ne yapıyorsun"dan bir girdi, en son bana neden bağırdığımı unutmuştum. Akrabalarının çocuklarına kötü örnek oluyormuşum. Beş yaşında bir çocuğa yapılacak şeyymiş bu. O kadar çok şekeri ben yesem ben de gaipten şeyler görürmüşüm. Zaten çizdiği resimde de arkamda bir şey yokmuş. Çocuklar üzerinden para kazanmak istismara girermiş. Ben ne biçim bir insanmışım. Üç harfli diye bir şey yokmuş. Onlara inandığım için bile beyinsizmişim. Çocuklara "geri zekâlısın sen" dememem lazımmış, anlıyorlarmış. Bir kez daha anlamış, benim kesinlikle çocuk yapmamam gerekliymiş.

Hayır, rujumu yiyen o; evdeki bütün kolayı bitiren

o; beni iğrenç çizen o; ağzından iki kelime çıkmayan o. Ama burada ben suçluyum. Hayat çok adaletsiz, Ceri zaten adalet ne bilmiyor. Dombili de böyle kola içmeye devam ederse iki seneye kalmaz bütün dişlerini eritir.

GÜNÜN DERSİ: Çocuklar o kadar fazla kola içmez.



Pms pms diye gıcık oluyordum



Pms yani, Premenstrüel sendrom Türkçesi; regl olmadan bir önceki evre işte. Bence bu dönem kadınlara, “hayattan fazla zevk aldın, şimdi dur ve biraz düşün” olarak verilmiş. Yoksa bu kadar acı çekmemizin başka hiçbir mantığı yok. Yaptığın bütün diyetin boşa gittiği dönem, insan ilişkilerinin bozulduğu, cildinin makyaj tutmadığı, ne giysen yakışmadığı bir de üzerine ödem denilen lanetin derinin altında yüzdüğü evre.

O dönem sinirden kendi kendimi yiyecek kıvamda oluyorum. Dünyada olan her şey sanki ben gıcık olayım diye yapılmış. İnsanlardan nefret ediyorum, konuşmaları acayip gözüme batıyor. Onlar konuşurken tek yapmak istediğim, yere yatırıp suratlarını baştan aşağı cırmalamak. Saçlarını yolmak istiyorum. Kim olduğu önemli değil, varlıkları bile beni rahatsız ediyor.

Bir keresinde arkadaşlarımı eve almadım. Kahvaltı hazırlamıştım kızlara, öncesinden de erken gelin

diye söyledim. Bir saat geç geldiler diye kapıyı açmadım. O zaman gayet mantıklı gibi geliyordu yaptığım. Şimdi düşününce ne salakmışım diyorum. Her yere geç kalan ben, bana gecikilince kıyameti kopardım. Normalde hiç sinirli bir insan değilimdir. Hatta asap bozacak kadar rahatım. O dönem hariç!

Aklımdan geçen tek şey, öldürdüğüm insanları nerede saklayabilirim oluyor.

Sinirle birlikte bir de duygusallık yüklendi mi bünyeye Allaaaaahhhhh! Önce sinirlenip, kırıp döküp. Sonra ben ne yaptım diye ağlama seanslarından bahsediyorum. O dönem geldiği zaman ne yapın, ne edin asla ama asla haberleri izlemeyin! Geçen izliyorum, adamcağızın tekerlekli sandalyesini çalmışlar. Hüngür hüngür ağlıyordu. Ardından başka bir haber, adam çocuklarını öldürmüş. Sadece bir tanesi elinden kaçmış. Ben ne yapacağım diye ağlıyordu. O bitti, hamile kadını sokak ortasında döverek öldürmüşler. Ağlamaktan yemin ederim ciğerim soldu.

Haber izlemeyin diyorum ama insan o evrede psikopat gibi acı çekmeyi de kendi istiyor sanırım. Ay çok iyi biliyorum, sahibinin mezarı başında ağlayan köpek videoları izleyip kendi kendimi kahrettiğim günleri.

Kıyafetlerinin sana olmaması ayrı bir sinir. Sanki bir şey oluyor, o hafta üstüne çirkinlik spreyi sıkılmışlar gibi hissediyorsun. Ödem yüzünden derin inanılmaz acıyor. Gerim gerim gerilmekten davula dönmüş

zaten. Makyaj tutmuyor, cildin fondöteni kusuyor resmen. Kaç kere dışarı çıkmaya karar verip, dola-bın önünde, "Giyecek bir şeyim yok; şişman, pişman, salak bir kızım hepsi bu. Allahım beni neden yarat-tın!" diye ailemi gemi yolculuğunda kaybetmişim gibi ağladığımı biliyorum. Dünyanın en pahalı, en güzel kıyafetlerini hatta o dönem hayallerini kurduğun ge-linliği bile giysen sana yakışmıyormuş gibi duruyor.

Bir de açılan iştah var, bunu nasıl es geçerim. Doy-muyorum, doyamıyorum. Biri gelmiş, doyma güdümü çalmış sanki! Tatlılar, pastalar, börekler, sipariş ver-mekten artık telefonum patlayacak, o derece. "Dışar-dan kendine yemek söyleme Pucca, adam gibi yap," diyorum. Ayy kim bekleyecek diye hemen makarna pişiriyorum. O bir tencere makarnayı bitirmeden uyuyamıyorum. Bir de az yediğimi zannediyorum. Buzdolabının önüne oturup, tencereye kaşığı daya-yıp, buz gibi yemekleri yiyince masuscuktan kalori almıyormuşsun gibi geliyor. Oysa nereye almıyorsun!

Bir de ufacık bir durum var, çok az kişinin bun-dan dert yakındığı, "azgınlık" adı verilen. Libido bir artıyor o dönem Allah Allah! Oysa inanılmaz duygu-salsın, sinirlisin, açsın ve kendini kamyon tekerine benzetiyorsun. Yani cinsel birleşim için bedenini ha-zır değil gibiyken, nereden geliyor bu kımıl kımıllık vallahi anlamıyorum. Zaten o dönem yaptığın seks, bitir de gidelim modunda oluyor. Hatta bazen ağız burun dalasın geliyor karşıdakine. "Doğru düzgün

yap lan, prezervatifle döverim seni!" diye böyle sinir oluyorsun. Ama bir şey öğrendim, valla ben diyenlerin yalancısıyım. Mastürbasyon yapmak o dönem karın ağrısını geçiren tek şeymiş. Nice bilim adamları bu konuyu araştırmış, kimler kimler testler yapmış, sonuç olarak bunu bulmuş. Biyolojik olarak nasıl bir yararı var bilemem, sinir uçları falan gevşeyince rahatlıyor olabilirsin. Mantık olarak hak verdim ama. Sonuçta istediğin hayali kurabildiğin tek alan orası.

Pespembe pamuk şekerden yapılmış bir yatağın içinde, yatağı yemeye çalışırken aa-a o ne, Miss World Erkek Güzellik Yarışması finalistleri bana doğru yaklaşıyor. Ellerinde bir sepet abur cubur mu var onların ne? Ayy canım bir tanesi tepsî böreği yapmış. Biri de üstüne başına nutella sürmüş, dur onu en sona alayım, onu çok yiyince içim bayılıyor. Ayak masajı mı dedi biri, hanginiz dedi onu, gelsin bakayım buraya. Sen de şu çilekleri, arkadaşının memelerine sür bakım, afferin kuzuma. Şimdi yedir. Kesin kendi aranızda konuşmayı, işinizi yapın. Sen neden salatayla geldin geri zekâlı mısın? Arkadaşına bak, çiğköfteyi almış gelmiş. Hayalimin içine sıçmaya ne hakkın var lan! Zeytinyağı bile koymamışsın üstelik şuna. Git şurdan gözüm görmesin seni! Terbiyesiz ya bana salata veriyor. Sakinleştirin beni köpekler, biraz işe yarayın. Sen de elektrik direği gibi durma yanımda be, geç karşıma soyun, bişi yap!



Ceri ile en son ilişki terapistine gidiyorduk. Birinci gün, bütün hikâyemizi anlattık. Daha doğrusu ben hikâyemizi anlattım; o ise benden şikâyet etti durdu. Kadın bir taraf tutmadı diye sinirlendi. Bugün ikinci gidişimizdi, büyük ihtimalle de bir daha asla gitmeyeceğiz.

İki hafta boyunca zaten terapiyi ekmiştik. Bugün önce ona gidiyoruz oradan da bir iş görüşmesine. İş görüşmesi mi desem aslında bilemedim. Bir radyoda beraber program yapmamızı istiyorlar. Ben istemiyorum, çünkü becerebildiğim bir şey değil. Üniversiteyken amatör olarak yapıyordum, ağzımda sakızla yayına çıkıyordum. Zaten sonunda da yayına sesim gidiyormuş, patronun dedikodusunu yapıyorum diye kovdular beni. Her şeyde de olmayayım yani. Sırf yanında destek olmak için gidiyorum. İşler iyi giderse o yalnız devam eder.

Aynen bu şekilde terapistle söyledim. Bu kelimelerin aynısını bütün hafta boyunca Ceri'ye de söylemiş-

tim. Onu orada söyleyince sanki ilk kez duyuyormuş gibi tepki verdi. Öyle bir tepki, sanki “annenden suçuk yaptım” demişim gibi. Gözlerini yapmacıktan kocaman açıp, “AAAA, AAAAA” dedi.

Sonra döndü kışını bana doğru, kafasını çevirdi, ellerini kilitledi somurtarak oturmaya başladı. Kadın da soru sormuyor, ben ne yapacağımı bilmiyorum. Adam küstü bana. Şimdi evdeki gibi davranacaksam, küstüğü zaman genellikle ben ondan daha çok küserim ki uğraşan taraf ben olmayayım. Kim daha çok kırıldıysa bu savaşı o kazanır. Baktım kazanamıyor gibiyim, hemen geçmiş konuları açarım. Onların üzerinden benim konumu unutana kadar üzerine giderim. Şimdi burada böyle bir şey yapsam, kadın bu ilişkinin sorunu benim diye düşünecek. Barışmaya çalışsam ezilen tarafın ben olduğumu düşünecek. Şu an iyi sanki, onun yapmacık hareketli, boş boş her şeye tavır alan biri olduğunu bilir en azından. Bir beş dakika falan hiç konuşmadan öyle durduk.

Ceri büyük ihtimalle para veriyoruz, boşuna oturmayalım diye düşündü. Kışını normal oturma düzeyine soktu. Sonra kadın bana, “Kavgaya ederken nasıl görüldüğünü az çok tahmin edebilir misin?” dedi. Öncelikle niye bana soruyorsun? Burada kavgayı çıkartan o. Masum olan benim, mağdur olan benim. Hayır, kavgaya etmeyi beceremem, yüksek sesle konuşmam, biri yanımda bağırırsa korkarım gibisinden yalanlar atmayı düşünüyorum. Ceri ama hemen na-

sıl şirret bir insan olduğumu ortaya çıkartacak. Ceri ile pek temiz bir kavga geçmişim yok maalesef.

Daha az önce arabanın içinde torpidoya tekmeler atıyordum. Sebebi ise kapının önünde dikilip, "Hadi, hadi, hadi," diye iki ayağımı bir pabuca soktuğu için makyaj yapamamam. Arabada yapayım dedim, "Gözünü oyacaksın," diye aldı malzemelerimi arkaya fırlattı. Gittim aldım, bu kez bana arabada makyaj yaparken gözü çıkan akrabasını anlatmaya başladı. Bunun da beni çocuk zannetmesinden acayip sinir oluyorum. Bir şey yapmamı istemiyor mu; vefat etmiş, hapishaneye girmiş, felç geçirmiş, sakat kalmış ya da komada kalmış bir akrabasının hikâyesini anlatıyor.

Cinnet kavgalarım mesela: kadına bunu nasıl anlatabilirim. Bazen ufacak bir olay, bazense büyük bir mesele bir anda beynimin durmasına sebep oluyor. Özellikle söyleyecek bir kelime kalmadıysa ve ben haklıysam. Arabada bu cinnet geldiği zaman, "Durdur şunu, incem ben!" diye çığlıklar atıyorum. Böyle saçlarımı falan yoluyorum. Ancak öyle kavga bitiyor. Diğer türlü Ceri ile asla haklı çıkamazsın. O kadar çok konuşturup, yargılayıp sizi bıktırıyor ki. Ya o sırada intihar edeceksin ya da bas bas bağıracaksın.

Trip kavgalarım: İstedğim bir şey olmayınca. Ya da "Bunu ille ben mi sana söylemeliyim!" durumlarıyla karşı karşıya kalınca. Sokaktaysam bir anda depar atıyorum. Onun önüne geçip, kafamı iyice yu-

karı kaldırıp hızlı hızlı sanki ondan bağımsızmışım gibi yürüyorum. Arkamda koşturup duruyor. Evdeysen kendimi odaya kilitliyorum.

Domuz gibi baktığım kavgaları da unutmamak gerekir: Kırıcı bir kelime söylüyor diyelim, gözlerimi dikip burun deliklerimi açta kapata bakıyorum. Gözlerimi asla ama asla gözünden ayırmıyorum. "Son saniyelerin, seni birazdan çiğ çiğ yiyeceğim," der gibi.

Ağlayarak yaptığım kavgalar en sık olan ve en nefret ettiklerim: Tam benim dediğime geliyor, böyle ciddi ciddi ne istediğimi anlatırken bir şey oluyor, gözlerimden pıtı pıtı yaşlar akıyor. Durduramıyorum. Sesim genizden gelmeye başlıyor. Burnumu çekmekten zaten yediğim sümüğün haddi hesabı yok. Bir noktadan sonra içime çeke çeke ağlamaya başlıyorum ki öfff çekilecek çile değil.

Bir de aşışılama modeli kavgam var: Bu en leşi. Kafadan haklıysam direkt bunu uyguluyorum. Ne söylese gözlerimi devire devire bakıyorum. Onu dinlemiyorum. Gereken noktalarda hakaret ediyorum. O yırtınırken sadece gülümsüyorum.

Bunların hepsinin tek ortak noktası bitişleri. Sinirim çabuk geldiği gibi anında da bitiyor çünkü. Bazen kavganın ortasında çok sıkılıp, "Hadi yemek yiyelim," diye ağlamaya başlıyorum. Bazen dizine yarıyorum. Sanki beş dakika önce evde ne var ne yoksa fırlatmamışım gibi, "Kahve yapıyorsan bana da yap sana," diyorum. Sonra da gözlerimi kocaman açıp,

monçi bakışlarımla, “Gerçekten beni üzecek misin? Yapacak mısın bunu. Neden ama?” diyorum.

Bunlardan hangisini anlatayım şimdi, edepli tartışma nedir bilsem zaten burada mı olurum. Ben kavgalarımından kavga seçerken, Ceri girdi araya. Hah dedim, hemen şikâyet et, başla bana bunu yaptı şunu yaptı diye.

“Son zamanlarda çok az kavga çıkartıyor. Beni susturmak için sadece.”

Sanırım hayatımın şokunu ve utancını yaşadım. Ne diyeceğimi bilemedim. Gerçekten öyleydi. Son zamanlarda sadece sussun diye çığlık atıyordum.

“Daha durgun, daha oturaklı, daha kendinden emin.”

Ceri? Kuzum sen iyi misin. Senden hiç beklemediğim hareketler bunlar.

“Eskiden hep kıskançlık üzerine tartışırdık. Şimdi bana güveniyor sanırım.”

Kıskanmamı mı istiyor, yoksa bana mı öyle geldi. Peki bunları ben niye fark etmedim. Ve gerçekten öyle. Geçen gece yalnız başına bir geceye gitti. Öyle ki ona mesaj atıp korkutmayı bile unuttum. Eskiden dışarı çıktığı zaman, sahte hesap açıp, “Seninki kızlarla eğleniyor,” diye güya yalandan mesaj gönderip, yapmadığı bir şey yüzünden günlerce küs kaldığım oluyordu. Neden, olur da yaparsa başına geleceği bilsin diye. Oysa şimdi, gerçekten aklıma gelmiyor. Aaa ben büyümüşüm. İnanmıyorum, o herkesin bahsettiği sağlıklı ilişkiyi meğer yaşıyormuşum. Peki di-

şardan böyle bir izlenim veriyorsam neden kafamın içi hâlâ karman çorman. Neden sanki çok büyük bir hata yapıyormuşum gibi geliyor.

Seans süremiz bitti, haftaya diye konuştuk. Çıktık. Kapıyı kapattığımız gibi, ikimiz de birbirimize baktık, "Bir daha gelmeyelim," dedik. Ne geleceğiz ya. Zaten biraz anlamsız geliyor. Evli olsak anlarımız ama evlenmeyi düşünüp birbirimizden nefret ettiğimiz için buraya gelmemiz... Ne bileyim, kadının yerinde olsam, "Ayrılın amına koyim bana ne," derdim. İşte bunu da, yeni barıştığım dönem, Ceri'ye "bak düzeliyorum, bak uğraşıyorum bu ilişki için" imajını vereyim diye teklif etmişim. Önce yok dedi ama valla o benden daha hevesli çıktı sonrasında.

Radyoya gidene kadar Ceri'nin söylediklerini düşündüm. Sonra benim ne düşündüğümü. Sana da bazen oluyor mu? Bazı durumlarda düşüncenin ya da davranışının baştan sona yanlış olduğunu bilirsin ama "ille olmalı" dersin hani. Genelde birinden ayrılınca olur, adam sana uygun değildir. Geri dönsen olmayacak, öncesinde sürmüştü şimdi de sürsün dersin. Üstelik sana aşkla bakarken ilişki yürümemiş, senden buz gibi soğumuş adam, geri dönsün yeter diye düşünürsün. Ben bu ilişkide sanırım hep böyle oldum. Hiç kendime ne düşünüyorum diye sormadım. O yüzden zaten evlenme evraklarını hazırlarken ayrılmaya karar verdim. Ceri elden gidince de neden ayrıldığımızı unutup, barışmaya çalıştım.

Ceri yine sağ arabanın şoförünün bütün sülalesine küfür ederken, aynı anda arkada duran arabayı da sıkmele meşguldü ama arada beni de çıkartır dedim.

“Ceri ya sahiden öyle mi düşüyorsun? Yoksa bir daha gitmeyelim diye mi dedin orada.”

“Neyi? Haa tartışma olayını mı? Yok ya gerçekten bir bak kendine, artık az konuşuyorsun. Sadece kavga değil. Eskisi gibi dışarı çıkmıyorsun. Arkadaşlarım diye tutturmuyorsun. Salak salak internette bir şeyler araştırmıyorsun. Sabah uyanınca bangır bangır müzik dinlemiyorsun. Araba kullancam diye tutturmaların da bitti. Bayadır seni yeni bir şeye heves edip, sonra ondan sıkılmış halde görmedim. Sen baya değiştin. Düzeldin yani... Seni trafiğe çıkaran o memurun, sana ehliyet veren o kursun, senin çıktığın o deliğin, YÜRÜ LAN YÜRÜ!”

“Düzeldin derken?.. Peki sen niye bir şey yapmıyorsun? Ben baya büyük bir adım atmışım.”

“Bende bir sorun yok ki. Sorun sendeydi. Deli deli hareketlerin vardı. Ben böyleyim işine gelirse...”

İşte çığlık atmak istediğim anlardan birisi daha. İşine gelirse ne ya, sorun yok ne. Kendini hiç mi görmüyorsun Allah aşkına. Domuz kavgaya girecektim ki, dizimi tuttu.

“Hiç arkadaşım kalmadı, telefonumda kız ismi bile yok, ailemle ayda yılda bir görüşüyorum. Dışarı çıkarken ödüm pathyor, biri bana selam verecek

sen duyacaksın diye. Korkumdan değil, bir daha seni kaybetmek istemediğimden.”

Ay canım ya fazla sinirli falan ama hemen gönlümü almasını biliyor. Benim de gönlüm ne çabuk alınıyor. Başka kız yok dediler mi bana, evi barkı üstlerine yaparım o derece.

Radyoya geldik, içeri girdik. Bizi denemek için yayın stüdyosuna soktular. Orada beklerken bir baktım, Ceri bir sürü kâğıt çıkardı. Adam evde çalışıp gelmiş resmen. Ne konuşacağını yazmış, gitmiş sabah gazetelerinden gündemle ilgili olan komik şeyleri çıkartmış. Madde madde dizmiş. Ver bakayım dedim, bana öyle bir bakış attı ki, sanki yavrusunu çalamışım gibi. “Yayın,” dediler, “Tamam,” dedik. “Biz konuşmaya başlayacağız.”

Bu sazi bir aldı eline, kâğıdında ne varsa okuyor. Sonra bana soru sordu, sorduğu soruyu bilmiyorum. Bakmak için kâğıdına uzandım. Kâğıdı çekti. Masaya yapıştım iyice uzanmak için elime vurdu, alamazsın diye. Ben de kendi bildiğim usul devam ettim. Doğaçlama. Onun cevap veremeyeceği bir soru sordum, önündeki kâğıtlardan bul bakalım. Sonra o bana, ben ona derken bunun tepesi bir attı. Beni öğretmene şikâyet edermiş gibi, “Bu hiç çalışmadı. Bütün gece yattı. Şimdi de benim notlarıma bakmak istiyor.”

Kocaman adamsın, sen napıyorsun manyak! Beni niye şikâyet ediyorsun? “Aaa kız çalışmamış,” deseler eline ne geçecek? Deli misin nesin be adam!

Yayını durdular, Allahtan denemeydi, "Sakinleşin bir daha deneyelim," dediler. Bu sefer de ne yaparsam bana off'lamaya başladı. Onun konsantrasyonunu bozuyormuşum. Sürekli sırtıyormuşum. Kelimeleri yutuyormuşum. Harcadı da harcadı beni. Hayır, orada yalnız olmak istiyorsan zaten ben gelmeyecektim. Niye bana bunu yapıyorsun. Aramızda bir gıcıklık varsa şu lanet yerden çıktıktan sonra hallederiz. Herkesin ortasında eksiklerimi saymaya neden bu kadar bayılıyorsun. Artık üçüncü yayını kaldıracak sinir sistemine sahip olmadığım için, çekip gittim. Nereye gidiyorsam, beraber döneceğimiz ev yine aynı ev.

*GÜLŞEN BİRSE: Babamla, abimle, kararla,
kimsenin yanında bir adamla ortak iş yapma!*



O kadar çok acaba vardı aklında
"kedi"ye dönüşmeye hazır...



Günlerdir Ceri ile olan ilişkimizi düşünüyorum. Kor-
karım düşündükçe daha da uzaklaşıyorum. "Artık hiç
kavga etmiyoruz," demesi beni rahatsız etti. Onu alttan
almak tabii ki insan ilişkileri konusunda iyi bir şey
ama ben alttan aldıkça o daha fazlasını yapmaya baş-
ladı. Allahım sesi başımı inanılmaz ağrıtıyor. Sırf yine
bik bik ötmeye başlayacak diye cevap bile vermiyorum.
Çocukken üvey babamın beni dövdüğü sıralarda ken-
dimi başka bir dünyaya ışınladığımı düşünürdüm. En
sevdiğim çizgi film karakterleriyle orada mutlu yaşadığımı
hayal ederdim. Bedenimi hissizleştirirdim. Dayak
bitene kadar o dünyamdan çıkmazdım. Şimdi de öyle-
yim. Ceri konuşmaya başladığı an, kendimi başka bir
dünyaya ışınıyorum ve onun sesini hiç duymuyorum.
İşin kötüsü, ben böyle yaparken Ceri ilişkimizin artık
düzeldiğini zannediyor. Oysa düzelmiyor, ölüyor!

Sonra başka bir şey daha var tabii. Ben hayatım
boyunca bir valizle ordan oraya sürüldüm durdum.
Misafirhanelerde, bir sürü ev arkadaşıyla, erkek ar-

kadaşım, onların ailesiyle yaşadım. Hayatımda ilk defa, hem de böyle bir evde yaşıyorum. Üstelik salonda biri var mı korkusu yaşamadan. Banyo sırası beklemeden. İstedğim gibi dayayıp döşeyerek. Müzik dinleyerek. Ne bileyim, evde partiler vererek. Yıllarca hayal ettiğim, içimde kalan her şeyi yapabilecekken şimdi sanki burası benim evim değil gibi. Her şeye karışıyor, her şeye ama. Sabah kalkıyor, uyuyorum diye konuşmaya başlıyor. Kahvaltı yapmak istemiyor canım, bu kez ona trip atıyor. Benle kavga edemezse Puki ile... Haftada iki gün çekime gidiyor sadece ve o iki gün başımın ağrımadığı tek zaman.

Niye bu kadar pasif kaldım inan bilmiyorum. Başlarda sadece onu terk edip, kötü davrandığım için benden acısını çıkartıyor zannediyordum. Sanki öyleymiş gibiydi. Sonra anladım ki bir söz var ya, "erkeği evlenince tanırsın" diye. Hah işte bu da o hesap. O kadar çok her şeyi sorun edip, her şeyle ilgili kavga çıkartıyor ki bir süre sonra "he, he" demek zorunda kalıyorum. Kavga bile değil aslında, Ceri bütün dünyanın kendine karşı olduğuna inanıyor. Sürekli agresif, sürekli sorun. Başlarda susturmayı deniyordum ama daha kötü hale geldik.

Ben onu susturmaya çalıştıkça o, ondan yana olmadığım için bu kez benimle tartışmaya başlıyordu. Sonra dikkatini başka yöne vermeye çalıştım, bir konuda bağırmağa başlayınca hemen şirinlikler yapıyordum. İnanılmaz yorucu geldi. Şimdi ise duymuyorum. Ne

konusuyor, ne söylüyor hiçbirini duymuyorum. Şikâyet etmeye başladığı an, koruma kalkanlarımı açıyorum, hayal kurmaya başlıyorum. Sanki o yok gibi.



Bugün kızlarla yemekte hayatımızı birlikte geçireceğimiz adamlarda olması gereken ortak özellikleri sıralıyorduk. Bi de bu var tabii. O kadar çok ayrılıp barışınca arkadaşlarına sorununu anlatamıyorsun. Ciddiye almıyorlar. Mutluluğunu anlatamıyorsun, ne mal olduğunu biliyorlar. Kendi kendimi yiyorum sürekli. Bazen diyorum ki keşke dönmeseydim, o yaz sonu yeniden birlikte olmak için uğraşmasaydım.

İnsanların yanında nazik, saygılı davranmalı.

Ceri genellikle başka insanları düşünmez. Yanımızda varlar, yoklar onun ilgi alanına asla girmez. Bir de üstüne insanı daha çok kıskırtır. Daha geçen gün, birileriyle yemekteyiz. Öncesinde zaten kavga etmiştik, şimdi nedenini bile hatırlamıyorum. Onların yanına gelince iyi davranmaya başladım. Çünkü millete ne? Niye benim tribimi çekmek zorunda olsunlar ki. Bu da başladı yine konuşmaya. Gözümü kocaman açtım, o kocaman açış nedir? Artık sus bakışı. “Ne oldu, neden gözünü açıyorsun, ne oldu ha ne oldu” diye kıskırtıyor böyle beni. Şeytan dedi al masayı devir git. Ya sabır dedim, sustum. Ama o susmuyor. Masadaki herkese ona haksızlık yaptığımı anlatıp duruyor.

Ya da ikimiz yemekteyiz mesela. Kendi yemeği bitince, hemen kalkmak istiyor. Orada yemek yiyorum yani hâlâ tabağımda var bir şey. Bu kez nasıl mıy mıy yemek yiyorum diye kavga etmeye başlıyor. Zaten bir mekâna ikinci kez gitmemizin imkânı yok. Çünkü Ceri her gittiği yerle kavga etmeye bayılıyor. Yok bize neden arka taraftan masa vermediniz. Vay yan masanın yemeği bizden yedi saniye önce geldi. Şu camdan güneş gözüme giriyor, hemen güneşlik yaptırın. Bağırır çağıra söylüyor ama ayı gibi. Bütün mekân sesini duymalı. Herkes neden rahatsız olduğunu bilmeli!

Destekleyici, hoşgörülü olmalı ve hep arka çıkmalı.

Desteklemek mi? Ceri benim bir beynim olduğuna bile inanmıyor bence.

“Sen beceremezsin, ben yaparım.”

“Şimdi her yeri kırarsın, dur ben hallederim.”

“O öyle olur mu bırak onu elinden.”

Geçen gün gazete yazılarını biraz değiştirsem mi diye sordum. Bana yazılarımı okumadığını söyledi. Zaten her gün benimle berabermiş, bir de onları okumasınmış. Onları okumuyor ama sosyal medyada yazdığım her şeye karışıyor. Şu şekil karışma yalnız.

Bir şey yazıyorum, iki saniye sonra:

“Bence onu sil, insanlar sana tepki verecek.”

“Instagram’a fazla fotoğraf atıyorsun yapma.”

“Rt yaptığın şeyi sil, sana yakışmamış.”

Bana sildirene kadar uğraşiyor bir de. O yüzden

biraz da uzun yazıları okumaması işime geliyor. Her şeyime o burnunu sokmasına, beni içten içe yetersiz bulmasına sinir oluyorum.

Yemek yapmaya başladım malum. Evde sürekli yemek yapmak istiyorum. Yaptığım yemekleri yemiyor.

Eve koşarak geldim birgün. Biraz hastaydı hemen tavuk suyuna çorba yapayım istedim. Mutfakta böyle tarife baka baka yapıyordum ki kapı çaldı. Pizza geldi. Çorbayı bekleyemezmiş, çok acıkmış. Her zaman böyle gerçi. Bir hevesle soruyorum, “Hadi bu akşam sana ne yapayım,” diye. “Dışardan yeriz ya hiç uğraşma.” Sanırım yaptığım şeyleri beğenmiyor. Bir de bu ihtimal var tabii.

Ortak hobileriniz olmalı.

Ceri'ye sonunda “Yapalım mı?” diye sorduğum bütün cümlelerin cevabını “Hayır,” olarak aldım. Hobiyi geçtim, beraber bir dizi bile izleyemiyoruz. Çünkü sevmiyor. Her Allahın günü evde olduğu için de ben izleyemiyorum. Televizyonda mutlaka izleyeceği önemli şeyler oluyor. Onları izlerken beni hep yanında istiyor. O siktiğimin futbol yorumlarını saatlerce izlerken ben yanındaki koltukta oturmalıyım.

Sana özgür alan bırakmalı.

Başlarda bırakıyordu, yalan yok. Ne zaman aynı evde yaşamaya başladık, işte o an bitti. Tuvalette beş da-

kikadan fazla kalsam, panikle evin içinde koşturmayaya başlıyor; “Ne yapıyorsun orada?” diye. Ne yapacağım, tuvalet lan burası, tuvalet yani. Arkadaşlarımla buluşmaya gidiyorum, yarım saat sonra arıyor beni, tesadüf oradan geçiyormuş, dönerken beni alası gelmiş. Beni her gün pilatese kendi bırakıyor. Pilatesim bitene kadar bekliyor. Artık iş psikopatlık boyutuna geldi. Aşağıya Zodi'nin yanına insem, hemen telefonla arıyor. Bir şey söyleyince de, “Sen beni sevmiyorsun” kozunu kullanıyor.

Sanırım hayatımda ilk defa gerçekten uzun uzadıya düşünüp, taşınıp birinden ayrılacağım. Normal ayrılık nasıl olur hiçbir fikrim yok. Genellikle hep, büyük bir kavga sonucunda ayrılırım, sonrasında zaten aylarca o ayrılığı toparlamaya uğraşırım. Şimdi ise tükendiğimi görüyorum. Ben yapamıyorum, ben çürüyorum, kendi kendimi kurutuyorum. Mutlu olmam gereken ne varsa her şey zehir sanki şu an. Sevgiyse, çok seviyorum ama sevmek yetmiyor. Bir taraftan da yalnız kalmaktan şu evdeki kocaman örümceklerden korktuğum kadar korkuyorum. Ya ayrıldıktan sonra yine başa dönersem, ya pişman olursam. Bu kez beni affetmez üstelik. Onu çok seviyorum ama... Ama yani ama...





Çok çok çok beğendiğim bir oyuncu Ceri ile beni bir yere davet etti. Ben adamı hiç tanıımıyordum, Ceri ile tanışıklıkları var. O yüzden onun samimiyeti daha fazla. Ceri'nin anlam veremediğim bir aurası var. Herkesle samimi olabiliyor. Bir anda bir bakıyorum Ceri milletin kankisi olmuş. Ya da bazen dünya saçması şeyler söylüyor, “ne diyor be bu salak salak” diye düşünürken adam oradan iş teklifi falan alıyor sonrasında.

Aynı samimiyet hızını, soğumada da yaşıyor tabii. Evde bir gün önce yerlere göklere sığdıramadığı kişiyi, ertesi gün itin götünden çıkartmıyor. O yüzden arkadaşlıkları hep yüzeysel kalıyor bence. Bir anda parlayıp, bir anda söndüğü gibi; bir anda çok sevip, sonrasında buz gibi oluyor. Hatta ilişkimizin ilk başlarında beni çok korkutuyordu bu huyu. Ya benden de öyle olursa, bir sabah uyanırsa ve beni artık sevmediğini fark ederse diye ödüm pathyordu.

Daha önce gitmediğimiz, hatta duymadığımız bir mekâna gittik. İçerisi abartmıyorum TKP çay oca-

ğı gibi. Her taraf bıyıklı sakallı adam. Testosteron kokusundan duramıyorsun. Hepsi bir de yarma gibi. Bizim görüşeceğimiz kişinin masasının etrafı hele... Allahhh asker uğurlamasından dönmüşler de bir iki bir şey içeyim demişler sanki. Mekân korkunç, müzikler damar arabesk. Ceri ile biz birbirimize bakıyoruz. Geçtik yanlarına, herkes zil zurna sarhoş tabii. Masaya geçince etrafa şöyle daha iyi baktım, ayy bunlar bir nesil öncesinin az ünlüleriymiş meğersem. İşte kimisi birilerinin kocası, kimisi eski kankası. Magazinde koşarak kaçan insanların yanında sırtarak poz veren takım işte. Bu adamın bunların arasında ne işi var! Yemin ederim, tokat atıp omzuma alıp kaçırmak istedim. Sonra suratına su dökerek, "Kendine gel, senin yerin burası değil!" demek istedim.

Bu az ünlülük çok trajik bir olay aslında. Kendimden biliyorum lanet olsun! Sürekli kendini insanlara anlatmaya çalıştığın tek konum. Çünkü birileri seni bir yerlerden tanıyor ama nereden olduğunu bir türlü bilmiyor. Ya da dizi film her neyse orada olan adını biliyorlar, gerçek ismini annen bile zor söylüyor. Yanına konuşmaya geldikleri zaman yapacağın işlerden bahsetmek zorundaymışsın gibi hissediyorsun. Çünkü sana, "zavallı bu da naapsın" bakışlarını attıkları için kendini otomatik olarak savunma yapmak zorunda hissediyorsun.

Bunların bir de unutulmuş olduğunu düşünce, öff. Masaya her gelenin bir dönem padişah olduğu sene-

leri dinledik. Yok işte kendi istememiş, vay etrafına neler neler serilmiş, bu hayır demiş. Şu an çok mutluymuş, kafası rahatmış. O yüzden buraya gelmeden, yedi magazin muhabiri arkadaşıyla kebab yemiş.

Bir de durumunun farkında olmayanlar var. Şapkayla içeri giriyor, ne bileyim kendini saklamaya çalışmalar. Ama bir taraftan da göstermek için götlerini yırtmalar. Ulan sen saklansan ne olur hıyar. En fazla "Bu mal ne arıyor lan burada" muhabbeti yapılır senin için. Ayy bir de bunlar bir konuşuyor. Allahımm bir tanesi bütün gece beynimi sikti. He canım he, bütün müzik sektörü sana karşı. Hepsi bir olmuş sen albümünü yapmayasın diye var güçleriyle uğraşıyorlar. Allah hepsinin belasını versin!

Arada bir masamıza bunlar geliyor. Bazen altı limon sulu olan türkü cafe salatalarından geliyor. Sahnede olan şarkıcı habire bize mikrofonu uzatıyor. Yüksek doz, kötü magazin haber kuşağı arasında sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Hah tam bir eksik var burada ne derken, hoop içeri güneş gibi doğan eski mankenler de girdi. Yanak dolgularını aynı yere yaptırdıkları bariz belli olan, en az bir koca eskitmiş. Boşanırken nafakada sorunları çıkmış. Hepsi en az iki kez kamera karşısında göz yaşlarını tutamamış. Bir kısmı haklarında çıkan her habere, "Anneyim ben anne!!" diyerek tepki göstermiş.

Bizim masamıza geldiler tabii. İmkânı var mı Allah aşkına, boyu uzun olan her nesne benim yanımda

durmalı. Yanlarında böcek gibi kalmalıyım, yoksa işlerim asla rast gitmez! Bunlardan biriyle bizim oyuncu bey, baya bir samimi oldu. El ele tutuşmalar, sarmaş dolaş böyle. Beraber şarkı söylediler. Sanki yedi senelik evliliklerinin kutlamasına gelmiş gibilerdi.

Ardından da el ele dışarı çıktılar. Çıkar çıkmaz tabii magazin çekti bunları. Sonra ne yapalım diye geri dönüp konuşmaya başladılar. Kadın bize bakıp, "Bende tatlı var, bize geçelim hadi," dedi.

Hem eski mankensen, hem hâlâ zayıfsın, bu saatte tatlı yemeyeceğini biliyorum tabii. Zaten "tatlı var" ne? Orada neyden bahsettiğini ben çok iyi anladım ama benim salak Ceri anlamadı. "Aaa olabilir," dedi. Kolunu cimcikledim, onu oradan uzaklaştırdım. Yolda hâlâ diyor ki, "Bak ama ne iyi kadın. Tatlı yapmış evinde, bizi çağırıyor. Biliyor musun bence bunlar evlerinde ev kadını gibi. Tatlısını yemeğini yapıyor. Böyle de işte dışarı çıkınca alkol yüzünden başlarına ne geliyorsa geliyor. Yazık."

Biliyorum Ceri, biliyorum.

Ben olmasam gidip eski makenlerle tatlı yiyip, kötü yola doğru sürüklenecekti haberi yok safın.

Bu arada bir hafta sonra bunların haberlerini gördük magazinde. Adam, "Çok eski arkadaşım," dedi. Kadın ise "Ne alakası var, benim bir çocuğum var lütfen hakkımda böyle şeyler yazmayın," türünden şeyler zırvaladı. Demek ki bu işler böyle oluyormuş.

Ya aslında bu ünlülerle ilgili çıkan şehir efsaneli

dedikodular inanılmaz tatlı oluyor. Tek senin bildiğini zannettiğin bir olayı, bir grup insan ne zaman bir araya gelse konuşuyor. İşte biri aslında gay'miş, hatta ünlü bir yönetmenle evliymiş bile. Yok işte başka birinin evliliği anlaşılmalıymış, çocuklar için birbirlerine katlanıyorlarmış. Kadın da aldatıyormuş adam da. İsimler bile değişmiyor. Ama bir tanesi var ki, off. Ne zaman konusu açılrsa midem kalkıyor. Adamı ekranda gördüğüm zaman aklıma sadece bahsettikleri geliyor. Ne kadar doğru, ne kadar yanlış valla bilemiyorum. Gözümle görmedim. Adı üzerinde zaten efsane. Yalan olması büyük ihtimal yazayım da, götüme girmesin.

Adamın biri işte sevgililerinin üstüne sıçıyormuş. Yani sen de adam, böyle bir şey tabii duyulur.

Bir keresinde tanınmış iki erkeği plajda yanyana görmüştüm. Sevgili zannetmiştim. Kızın birine gidip, "Ay ne yakışıyorlar baksana. O şarkıları birbirlerine yazıyorlarmış meğersem," demiştim. Kız ise bana, "Saçmalama be, onlardan bir tanesiyle beraber gibiyiz. Öyle bir şey yok!" demişti. Sonra gibisi kalktı, beraber oldular. Diğeri de evlendi zaten. Peki ben, ne yaptım? Kıza gidip söyleyene kadar geçen o yedi dakikalık sürede en az elli kişiye söyledim. "Ayy çok tatlılar," diye. Dedikodular büyük ihtimalle böyle çıkıyor işte. Benim gibi malın biri, bir şey uyduruyor. Sonra al başına belayı.

Bunda da yani düşünüyorum da, adamın evine gitmişim falan. Sonra donunu çıkartıp, "Eğil, suratına

sıçcam!” dese, kalp krizi geçiririm. Kendimi banyoya kitler, ağlayarak Zodi’yi ararım. “Ayy adam manyak çıktı. Tutturdu sıçacam diye. Titriyorum, ne olur beni gel kurtar!”

Şimdi ünlü de, ayıp mı olur, bu işin raconu bu mudur? Evine kadar gitmişim, bana geri kafalı mı der, diye de bi düşünürüm. Tabii ki üstüme başıma sıçmasına izin vermem. Ayy üç gün üç gece keselensem geçmez be o! Ama kız whatsapp grubunun simgesini “gülen bok” yapmayı da ihmal etmem. Her önüme gelene de anlatırım muhakkak. Ayy Allah kimseyi garip fantezisi olan erkeklerle sınamasın.

Mutlu sonun da
bir sonu olacak elbet



Ceri'den ayrılıyorum. Günlerce gecelerce oturdum düşündüm. Kendimi izledim, Ceri'yi izledim. Ceri olmasaydı, günüm nasıl geçerdi diye düşündüm. Her şikâyet etmeye başladığında kulağımı tıkamak yerine iyice açtım, durumumu göreyim diye. Bu benim miladım, hayatımda ilk defa bir ilişkiyi gerçekten mantıklı karar verip bitiriyorum. Off keşke lisede olsaydım. Bir arkadaşımı yollardım, "Pucca senden ayrılmak istiyormuş. Üniversiteye hazırlanırken zorlanıyormuş," falan dedirttirirdim. Olgun olmak çok sıkıcı ya. Kararlarını kendin vermek zorunda olduğun yetmiyor gibi bir de uyguluyorsun da.

Bu kez uzun uzadıya düşündüm taşındım. Ben bunu çekmek zorunda değilim, birilerini mutlu etmek zorunda hiç değilim. Yalnızlıksa eğer korkum, her gün o bağırsık çağrışı öfke patlamalarını çekeceğime oturur iki sezon dizi izlerim. Puki'yi yürüyüşe götürürüm, bizim kızlar var zaten. Yeni bir dil öğrenirim, ne bileyim yemek workshop'larına giderim. Yapacak bir sürü şey var.

Hemen bir ayrılık planı yaptım. Öncelikle Ceri'nin artı ve eksilerini çıkarttım. Bunu da hangi dergiden okuduysam:

Elimizde eksi olarak ne var; agresif, hayata karşı inanılmaz öfkeli, sinirli, yeniliklere asla açık değil, fazla ebeveyn, güvensiz.

Artı olarak nelerimiz var; üç senelik bir ilişki, beni seviyor, olgun, komik, yanında güvende hissediyorum.

Şimdi bir kavgaya konusu bulup, onun üzerinden başlatıp, o kavgayı sonuna kadar uzatıp affetmeyeceğim bir şey olmalı. Yani onu suçlamalıyım. Çünkü suçlu olan ben olursam hayatım boyunca hep acaba hata mı yaptım diye düşüneceğim. Bu sayede gerçekten hata yapıyorsam, "Hadi affettim seni," deyip geri dönme ihtimalim de olur.

Beni yargılamayı keser misin! Ben de biliyorum yaptığım şeyin çok mantıklı olmadığını ama n'apım üzölmek istemiyorum.

Kavgayı nasıl çıkartabilirim?

Zaten sürekli konuşuyor, bu zor olmayacaktır. Tek kötü tarafı, parlayıp sönüyor. Hemen ardından özür diliyor, telafi etmeye çalışıyor. Ona izin vermeyeceğim bir konu olmalı.

Kıskançlık. Yeappa!

Uzun zamandır zaten telefonunu falan da kurcalamıyorum. Salak bir de şifresini bilmediğimi zanne-

diyor. Her seferinde ayak yapıyorum, “Ya giriş şifreni söyle lütfen,” diye. Oysa o uyuduktan sonra uffuuuuu!..

Kesin telefonunda bir şey bulurum. Telefon kurcalayıp, mutlu çıkanı zaten hiç görmedim.

O uyurken aldım telefonu, incik cıncık her tarafını kurcaladım. Maalesef, bir tane bile açık yok. Sanırım şifresini bildiğimi biliyor, ne var ne yoksa siliyor. Ben de gittim, sinir olduğum bir kız vardı bunun etrafında dolanan, işte o kıza sanki Ceri’ymişim gibi, “N’aber ya, görüşemiyoruz,” yazdım. Sabah nasıl olsa görüp cevap verir kız. O cevabı da ben görürüm, sonra gelsin kıyamet günü!

Sabah oldu, kızıdan cevap geldi. Daha doğrusu gelmiş olduğunu umarak, suratım asık bir şekilde kahvaltıya geçtim. Böyle pis pis bakıyorum.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

“Sabaha kadar mesajlaştığın o sürtük gibi mesela!”

“Kimle mesajlaşmışım be,” diye başladı. Sonra “Arkadaşım olamayacak mı?”dan devam etti, ardından “Vallahi ben bir şey yazmadım, kız yazdı al bak,” diye gösterdi. Devamında zaten ben kendimi odama kilitledim. Bir saat falan kapının önünde beni ikna etmeye çalıştı.

Odanın içinde kendi kendime yalancılıktan sinir krizleri falan geçiriyorum. Yere eski parfüm şişemi atıyorum ki her şeyi kırıp döküyorum sansın diye. Bir baktım telefonu kapıya dayamış, hoparlörü açmış

kıza bir şeyler dedirtiyor. Kapıyı açmamla telefonu elinden alıp fırlatmam aynı saniyede oldu. Manyağa bak, bir de beni rezil ediyor ya. Bu plan tutmadı, zamanında Ceri'yi kıskançlık krizlerimle öyle korkuttum ki bu konuda hata yapacağını zannetmem.

İkinci planım: ona onun gibi davranmak.

Bir hafta boyunca evde full Pms dönemindeymiş gibi dolandım durdum. Her şeye bağırdım. O bir şeylerden şikâyet etmeye başlayınca-ben otuz kat şikâyet ediyordum. Gittiğimiz mekânlarda aynen onun yaptığı gibi sorunlu davranıyordum.

İşe yaramadı. Hatta tam tersi, "Bak dediğime geldin, garsonlar kötü burada. Ne oldu, köprü trafiğine hani küfür etmezdin, hani mutlu olacak bir şeyler bulurdun?" Zatèn sinirim çabuk geçiyor, bu da işe yaramadı.

Üçüncü planım, ona buz gibi davranmak.

Sanki babamı gözlerimin önünde doğramışlar, cesedini de bana gömdürmüşler gibi bir hüznün varmışçasına davranmaya başladım. Konuşmuyorum, gül-müyorum, bir şey yapmak istemiyorum. Sorduklarına cevap vermiyorum. Aşk meşkli kelimeler duyduğum an gidiyorum. Kendimi sürekli odama kilitliyorum. Yani normal bir insan şu durumdan bir kıllanır, bir sorar en azından di mi, "Neyin var?" diye. Ama Ceri benim bu halime daha mutlu oldu.

“Sende son zamanlarda bir şey var, böyle çok ma-sum geliyorsun gözüme.”

Sesimi duymayınca her şey yolunda zannetti sa-nırım.

Dördüncü planım: aşkla boğmak.

Kaçan kovalanır, çok sevme gider, bağlanma bağ-lar gibi klişe sözleri yerine getireyim dedim. Hem gerçekten öyle değil mi, ne zaman birine aşkla bağ-lanmaya kalksanız sizden kilometrelerce uzağa git-mek için çırpınır. Uyanır uyanmaz ona milyon kere sevdiğimi söyledim. Her yerde arkasında oldum. Tu-valete girdiği zaman bile, kapının önünde ona şarkı-lar söyledim. Böyle küçük not defterleri aldım, içine hikâyeler yazıp ona verdim. Zaten benim hikâyelerimi okumaktan nefret ediyor, bir de o ecik bücük el ya-zımla yazdıklarımı okumak zorunda bıraktım. Üs-telik gözümün önünde okutturdum. Yan koltukta otururken bile, “Seni seviyorum” diye mesaj attım. Bir yere gideceğinde trip attım. İki kelimemden biri, “Beni bırakma, ben sensiz yaşayamam, ben seni çok seviyorum sen beni sevmiyorsun, beni daha çok sev, fazla sev, hep sev, bu aşk yetmiyor, beni şımart,” diye üstüne gittikçe gittim.

Evetttt, ilginçtir bu yaptıklarım diğerlerinden daha çok işe yarar. Pilatese bile giderken kapının önünde bekleyen adam şimdi “Sen git, ben biraz başı-mı dinleyeceğim,” demeye başladı. Off kural bu işte,

düzen bu. Ne kadar seversen o kadar sikiliyorsun.

Ama yine de ayrılık için yeterli gelmedi. Taa ki o ana kadar.

İlişkimiz yılbaşında başlamıştı. Üçüncü senemize giriyorduk. Eve yılbaşı ağacı aldık. Her sene bizim kızlarla beraber ağacı süslerdik, sonra yemek yeme faslı falan. Gelenek gibi bir şey. Şimdi bir de yemek yapmaya başladım ya, yılbaşı yemeği veriyorum. Nasıl heyecanlıyım ama. Haftalar boyunca tarif üstüne tarif baktım. Ağaç süsleme olayı ise işte işin filmlerden gördüğümüz hevesi. Bir de Instagram fotoğrafı güzel oluyor tabii. Ama asıl olay, Zodi'nin o sırada bize anlattığı hikâyeleri. Mesela geçen sene, "Noel baba gerçeği" diye bir şey anlatmıştı. Noel baba denilen kişi aslında pedofili bir sapık. Geceleri insanların bacalarından içeri giriyor. Çocuklara yaptığı şey karşılığında, hediye verip, "Uslu duracağınıza söz verin. Yoksa gelecek yıl hediye yerine ailenizi öldürürüm," diyor. Uslu durmaktan kasıt, bu yapıları kimseye anlatmamak. Çocuklar bunu bir sır gibi saklıyor. Tabii bunu öyle gerilimli bir ses tonuyla ve garip mimiklerle anlatıyor ki ağzın açık dinliyorsun. Bu sene ne anlatacak diye inanılmaz merak ediyorum o yüzden.

Eve bir geldim, Ceri ağacı kurmaya başlamış. Yani bin kez söylemişim, bunun kendimizce bir olayı var diye. Kızdım tabii, hadi tamam yapacağım şeye saygın yok. Bari beni bekle be adam. Beraber yapalım.

Yani bu tip şeylerin amacı budur zaten. Eğlenmek, paylaşmak, mutlu olmak. Bu yine başladı, ayak altında dolanarak işine zaten mani oluyormuşum. Ben ne anlarmışım süslemekten. O kendisi yapmış işte. Bir yandan da topun içine ip geçirmeye çalışıyor. Başaramayınca topu yere fırlatıyor. Topu aldım elime, elimden bir çekti, "Sen karışma," diye.

Oturdum koltuğa, öylece izledim.

"Ben sana bu kadar malzeme alma demiştim. Al bak bir sürü arttı."

"Lambalar nerede, altında mı? Oturduğun yere bak, bir bak!"

"Telefonunla uğraşacağına şu masanın üstündekileri kaldır bari."

"Ya da dur şimdi her yeri kırar dökersin, sen bırak bırak."

"Bak ya bir kahve yapar insan, sabahtan beri şunu yapmaya çalışıyorum."

"Ya anasını avradını küfür ettiriyorlar bana yanlış ağacı vermişler."

Sesler uğuldamaya başladı. O yılbaşı ışıkları gözlerimin içine içine girdi. Ceri'nin sesi artık homurtu gibi geliyordu. Başım dönüyordu, sanki bütün enerjimi, bütün hayatımı, beni mutlu eden ne varsa hepsini emmişti benden. Biliyorum bilerek yapmadı, biliyorum seviyor, biliyorum yalnızlık çok zor, biliyorum sonra çok pişman olacağım ama ölüyorum. Beni ben yapan her şey içimden gidiyor. Benlikten çıkıyorum.

İstediğim gibi davranamıyorum, konuşamıyorum, yazamıyorum, gidemiyorum. Ve bunların hepsine sadece seviyorum diye katlanıyorum. Nefes alamıyorum artık.

Ağacı aldığım gibi balkon camına fırlattım. Elime ne geçerse Ceri'ye fırlatmaya başladım. Bir taraftan da çığlık atıyordum. Çığlık ama gerçekten avazım çıktığı kadar çığlık. Boğazımın içinde olan bütün pürüzleri hissedene kadar, yere yığılana kadar çığlık attım. Sonra da gittim kendimi her zamana yaptığım gibi odaya kilitledim.

Kapı çaldı, sitenin güvenliği gelmiş. Bizi şikâyet etmişler. İnatla adam beni görmek istiyor, sağ mıyım diye. Ceri de oturmuş adamlara, "Ağaç süslüyorduk bir anda delirdi," diye anlatıyor. İndim aşağıya sağ olduğumu gösterdim adamlara, gittiler. Ceri hâlâ deliymişim gibi bakıyor. Sonra yukarda yine kilitledim kendimi. Bu kilitlemelerimi de annemden almışım sanırım. Çocukken ne zaman evde kötü bir şeyler dönse kendini odasına kilitlerdi. Bazen günlerce odasından çıkmazdı. Kapının önünde onu beklerdim. Bazen intihar edeceğini söyleyip kilitlerdi, bu kez dualar ederek beklerdim kapısının önünde. Ya o kapı hiç açılmazsa, ya ölürse diye. Ve şimdi ona benziyorum. İşin içinden çıkamadığım her zaman, kendimi odaya kilitliyorum. Anneme benzemekten nefret ediyorum. Ceri, kapının önüne geldi:

"Ne oldu, regl misin?"

“Hayır.”

“Kızlarla mı bir şey oldu, işle mi ilgili ne oldu?”

“Gerçekten görmüyor musun?”

“Neyi?”

“Ceri, bitti.”

“...”

“Yalvarıyorum ayrılalım. Ben yapamıyorum, ben mutsuzum. Ben devam edemiyorum. Her gün her gün her gün artık kaldıramıyorum.”

“Daha geçen gün beni nasıl sevdiğini anlatıyordun. Burada güzel güzel ağaç süsledik. Her günüm seninle, daha ne istiyorsun?”

“Sevmek ya da sevmemek değil bu. Ben seninle yapamıyorum. Bu kadar sinire, bu kadar konuşmaya, bu kadar hayatıma müdahale etmene, bu kadarına katlanamıyorum. Ben artık kendi hayatımı istiyorum. Ot gibi yaşıyorum. Yalvarıyorum git artık, bit-sin. Ayrılalım. Yalvarıyorum sana.”

“Suç bende sana geri dönmeyecektim. Asla sana güvenmemem lazımdı. Yine geldi sana. Bir daha beni aradığında bulamayacaksın. Bir daha sana asla inanmayacağım.”



Yatakta tavanı izlemeye başladım. Ceri'nin sesini duyuyorum ama aslında duymuyorum. Beni suçluyor. Benden nefret ediyormuş. Bazen bir şeyleri yere atıyor. Sanırım şu an eşyalarını topluyor. Hayatının

içine sıçmışım. Benimle birlikte olduğu günden beri herkes ondan uzaklaşmış. Ben asla güvenilecek biri değilmişim. Şımarık, dengesiz ve kendi başıma bir bardak su bile içemeyecek kadar beceriksizmişim. O olmadan ben bir hiçmişim. Bana asla geri dönme-yecekmiş. Ben kimmişim. Hep onun bana sunduğu sonsuz sevgi yüzünden olmuş. Tam hayatını yoluna sokuyormuş, yine karşısına çıkıp her şeyi alt üst etmişim. Ama bu sonmuş, bir daha bana inanmayacakmış. Yine ağlayarak onu arayacakmışım. -O zaman bulacak mıymışım bakalım. Bu yaptığım son hataymış. Bana ondan başkası katlanamazmış. Ve bunlar gibi daha nice cümleler. Sonra kapı kapandı. Bir süre bekledim. Ev sessizleşti. Ceri gitti. Bitti.



Merdivenden aşıya iniyorum, her yer dağınık. Daha önceki gidişlerinden biliyorum, gitmeden önce mutlaka toplardı etrafı. Ayağıma bir şey batar diye kaldırırdı yerde olan ne varsa. Oysa şimdi sadece kendi eşyalarını almış.

Ceri gitti...

Merdivene oturdum. Devrilmiş çam ağacı, her tarafa saçılmış yılbaşı süsleri. Onları yemeye çalışan Puki. Kitaplık yerde, bazı bardaklar kırılmış. Üç seneyi paramparça etmişim gibi geliyor.

Ceri gitti...

Ev çok sessiz, inanılmaz sessiz. Kafamın içinde sadece, "Special Death" çalıyor. Ayaklarım üşüyor. Hem üstümden milyonlarca ağırlık kalkmış gibi; hem de beni ısıtan o ağırlıklarım gibi. Çok çıplak hissediyorum kendimi ama hafif.

Ceri gitti...

Artık yapayalnızım. Bu koca evde tek başımayım. Böyle düşününce kara bir delik sanki beni içine çekiyor. Kulaklarım çınlıyor. Düşünmek istemediğin bir

şey düşününce kafanı hızlı hızlı iki yana sallarsın ya. Düşünmek istemiyorum.

Ceri gitti...

Verdiğimiz onca emek, olası gelecek planlarımız, geçmişimiz, anılarımız, biz, şimdi her şey çok uzak geliyor. Pişmanlık var mı diye sorarsan, bilmiyorum. Bana artık zarar veren bir organımdan kurtulmuş gibiyim. Ama o benimdi, bir parçamdı.

Ceri gitti...

Değişir miydi bilmiyorum, katlanırdım belki ama sanmıyorum. Umarım çok mutlu olur, öyle mutlu olur ki sonunda bana "İyi ki bitmiş" der. Bir tarafım ise hâlâ mutlu olmasını istemiyor, bir tek benimle mutlu olmuş olsun. Yıllar yıllar geçse de beni hiç unutmamış olsun. Hatta ben öldükten sonra gelsin gitsin mezarımda ağlasın istiyor.

Ceri gitti...

Yol arkadaşım, ailem gitti. Kendimi biraz zavallı gibi hissediyorum. Genelde her ayrılıktan sonra bunu hissederim. Sarılacak kimsem yok gibi. Bir daha asla sevilmeyecekmişim gibi. Çok garip.

Ceri gitti...

Ve bitti, onca tantana, onca kavga, onca uğraş hepsi bitti. Artık yepyeni bir hayat var önümde. Ceri gitti, keşke giderken bir etrafı toptasaymış, fena olmayacakmış.

Aynılık, kangren olan kolu kesmek gibi



Tam bir hafta boyunca Ceri ile beraberken kaçırdığım bütün sezon dizilerini bitirdim. “Shameless”ı bile izlemiyordum, düşünebiliyor musun! Orta sehpanın üstü yarısını içmeyi unuttuğum kahve fincanlarıyla dolu. Yatağımı da toplamıyorum. Zaten yatakta yatmıyorum. Salonda yeşil koltuğun üzerinde, uykum gelince yana doğru eğilip, hemen ayak altımda olan battaniyeyi üstüme çekip uyuyorum. Sabahları müziği son ses açıyorum. Evde dans ediyorum. Canımın istediği zaman yemek yiyorum. Puki’yi yanımdan ayırmıyorum. Kızları bize çağırıp, onlara yemek yapıyorum. Tam bir haftadır, özgürlüğümün tadını çıkartıyorum. Evin hakkını vermek için her odada en az beş dakika oturuyorum. Banyoda ellerim buruşuna kadar kalıp, klipler çekiyorum. Araba sürüyorum, dün park ederken sağ tarafı biraz sürttüm ama olsun.

Nefes aldığımı hissediyorum ya. Oysa ne mülteci isteklerim varmış. Ne var yani biraz daha ılımlı olsaydın Ceri. Babam gibi değil de bana sevgilinmişim gibi davransaydın. Bazen aklıma gelmiyor değil, şun-

lar için mi her şeyin içine sıçtın diye. Ama gerçekten hayatımda ilk defa bütün isteklerim az da olsa gerçekleşmişken başımda zebellah gibi dikilip, her şeyi-me karışan, küçümseyen bir insan da olmayıversin.

Kötü yanları yok mu yokluğunun, olmaz olur mu? Mesela ıslak kekin o ortasında kuru bir alan oluyor ya onu da yemek zorundayım. Eskiden Ceri'ye kakalardım o kısmı. Nimet çöpe atılmaz, günahdır motto-su beynime artık nasıl işlemişse. Bir de bir buğday tanesi için mi bataklıkta çalışıyorlardı, yok o pirinçti, pardon. Neyse ne işte, ikisi de beni şişmanlatmaya ant içmiş şeyler nasıl olsa.

Sonra kombinin arada bir, vanasını mı açmak gerekiyordu, ne yapıyorduyduysa artık; su ısınmıyor. Onu nasıl yapacağımı bulamadım. Aramak istemiyorum şimdi onun için. Bulana kadar spor salonunda duş alıyorum.

Kapıyı ben açmak zorundayım, bu büyük bir işkence. O siktiğimin kapısı bir an olsun susmuyor. Kargo, bahçıvan, Zodi'nin yanlışlıkla bana gelen yemek siparişleri...

"Ayağa kalkmışken bana da..." cümlesi hayatım boyunca en fazla kullandığım cümle. Bir haftadır kullanamadım. Oysa Ceri ayağa kalkacak mı diye tetikte bekler, ne istiyorsam onla alakalı subliminal bir mesaj verirdim. Susadıysam, suyla ilgili konuşurdum. Çölde kalanlar nasıl yaşıyordan bir girerdim. Düşünsene beş gündür susuz kalmışsın. Bir yudum

içemiyorsun. Boğazın kuru kuru ve yürümek zorundasın. Tepende güneş falan filan derken Ceri kalkar kendine su alırdı. Ayaktayken bana da getirirdi.

Şimdi ise, "Birazdan çişim gelir zaten. Önce ketilin düğmesine tık yaparım. Oradan tuvalete giderim. O sırada su kaynar. Kendime hemen bir kahve yaparım. Suyumu içerim. Bir de yedek olsun diye bir bardak su masaya koyarım," diyorum. Sürekli plan yapmak zorundayım.

Birine sinirlendiğim zaman, "Onlar senin götünü yesin," diye beni pohpohlayacak kimse yok. Sonra sarılacağım kimse yok. Öpeceğim de...

En kötüsü de her sabah uyanıp, arkamı döndüğüm zaman Ceri'yi göreceğimi zannediyorum. Bazen yukardan incekmiş gibi geliyor. Ya da dışardan geldiğim zaman kapıyı o açacakmış gibi. Sanki hep evdeymiş gibi...

Hayatının kumandasını
kaybetmiş gibiyim.



Gazeteden aradılar, sorunlarını dinleyeceğiz, toplantıya gel dediler. Zam istediğimi söylemek için koşa koşa gittim tabii. Beş dakika içinde konuşurum, zamımı isterim sonra vınnn topuk diye yanımda Zodi'yi de götürdüm.

Oraya gittiğim an fark ettim ki bu işte bir iş var? Gazetede kim yazıyorsa orada. Zaten her zamanki gibi bana söylenen saatten yarım saat geç gittim. Oturmuş yemek yiyorlardı.

İçi full baharatlı etli garip, dünyanın en ağır yemeğini yedim. Çünkü garson söylerken sanki mekânın hem pahalı, hem de en taşşaklı yemeği gibi duruyordu.

Ardından bizi yukarda başka bir salona aldılar, alt tarafı sorunlarımı anlatacağım, bu kadar yaygaraya ne gerek var diye düşünüyordum ki gerçekte o an yüzleştim.

Bir masa, etrafında dört sandalye var. Birinde Gülse Birsnel oturuyor, yanında Ece Sükan. Beni kolumdan tuttular, diğer sandalyeye oturtular. Kar-

şıda bir sürü insan var. Gülse Birsnel açtı defterini, harala hürele bir konuşmaya başladı. Yok gazeteye şöyle içerik, yok böyle içerik. Sıçtım! Benim sorunlarımı değil, meğerse gazetenin sorunlarını anlatacaktım. Aldılar bir de beni kaldırdılar yerimden, diğer köşeye koydular. Yanıma da bir tane adam oturdu, adamın kim olduğunu göremiyorum biraz ön tarafta oturuyorum çünkü.

Adam kimmiş diye bakmaya çalışıyorum ama eğilmem lazım, saçımı hafif öne atıyorum, ayakka-bımı düzeltmiş gibi falan yapıyorum ama yok adamı göremiyorum!

Hayır, bir de şimdi ben ne anlatacağım. Bilseydim evde çalışırdım. Önümüze kocaman kartonet koymuşlar, üç tane sarışın kafa var. O ne ya! Sarışınlar diye dizi yaptılar da bunlar başrol oyuncusu mu? Gazetenin neresinden şikâyet etsem, offf böyle panik zamanlarda aklıma hiçbir şey gelmiyor. Yemin ederim beynim duruyor. Kafamın içinde sadece "Seni çöpe atacağım poşete yazık" diye bir şarkı sözü dolanıyor. Ne sorsam ne sorsam.

Ay bir de masaya bir sürü su şişesi koymuşlar. Hangisi benim bilmiyorum. Panik yaptım. Ya başkasının suyunu içersen diye. Boğazım da kurudu, kurudu mu ya, bir öksüreyim. Valla kurumuş.

Hadi Pucca, sen pratik zekâlı bir kızsın, anında bu işin içinden çıkabilirsin. Hah buldum! "Susan Miller çok hastaymış, ölecek diyolar. Bizim gazetede yazıyo

ya, Şu son zamanlarda zaten pek beğenmiyorum. Kızına falan yazdırıyor olabilir mi? Çünkü yani bu ay ikizlerde büyük aşk var diye yazmıŐtı. Sevgilimden ayrıldım.”

Geri zekâlı mısın acaba, kadın orada gazete kitlesinin AB değeri falan diyor, ben burada gelmişim: “Susan Miller ölecek mi?”

Elimde de not defterim var zaten. Biri ne yazmıŐsın diye açıp baksa, içinde aşk dramlarım yazıyor. Bari onların söylediklerini not almış gibi yapayım da ilgiliymiŐ gibi görüneyim.

Hah! İnternet sitesinden bahsedeyim, tamam ya oldu, bu benim iş. Şimdi dönüp millet ne giymiş diye gözetleyebilirim.

Biiip! Söyleyeceğim konuyu söyledi..

Sıra Ece Sükân'a geldi. Sana yemin ederim konuŐtuęundan tek kelime anlamadım! Bir cümlede altı kelime varsa, dört tanesi İngilizce. Ben düz bir kızım, benim beynim düz alıŐıyor. Böyle yarı İngilizce yarı Türkçe konuşan insanların yanında telaşa kapılıyorum. İngilizce kelimeye geldi mi, kan basıncım yükseliyor, “Lan lan lan bunun Türkçesi neydi?” diye atak geçiriyorum. Türkçesine gelince ise, “İngilizcesi neydi!” diye. Baştan sona İngilizce konuş valla sorun yok. Ya ben saçımı solumu karıŐtırıyorum, yapmayın bana bunu. Şu an beynimin içinde bir data bank var ve sürekli kelime çeviriyor. Allah kahretsin o da benim Şikâyet edeceğim Şeyi söyledi!

Bu sırada yanımdaki adamın elini görüyorum, benim su şişeme gidip onu içecek diye ödüm patlıyor. O da yani elini habire masaya doğru yanaştırıp yanaştırıp duruyor. Hah konuşmaya başladı. Allahh tamam ya bu konuşur da konuşur şimdi. O potansiyeli gördüm ben. İnsanlar sonra sıkılır, bana sormayı unuturlar bile.

Dedim, adam kısa kesti. Ve sadece benim söyleyeceğim şeyden bahsetti.

Sıra bana geldi. Topluluk önünde konuşma konusunda zaten inanılmaz başarısızım. Üniversitedeyken, iletişim seminerinde sunucu olmuştum. Sunucu derken, “Şimdi bilmem kim geliyor,” deyip, giden öğrenci kızım işte. Tam çıkarken ayağım takıldı yere düştüm. Düştüm, gerçekten kimse gülmüyordu. Aaa falan sesleri geliyordu. Mankenler podyumda düşer ya ya da futbolcular. Hah işte benimki de o hesap oldu. Düşükten sonra rezil olmamak için bayılmış numarası yaptım. Kimsenin inanmadığını, hatta buna daha çok güldüklerini söylememe gerek yok sanırım. O gün bugündür ne zaman kalabalık bana baksa “Ben neden o gün bayılma numarası yaptım ya, neden neden!” diye kendi kendimi yerim. Eminim bu duygunun aynısını, Gökhan Özen her gece yatağa yatmadan önce yaşıyor: “Neden o gün jet sky ile kayboldum diye hikâye yazdım ya, neden neden neden!”

Bana gelince yine o garip, beni bir pislikmiş gibi hissettiren o duyguyla, konuşacak bir şeyimin olma-

yışının verdiği bilmezlikle aklıma ilk geleni söyledim.

“Ben buraya zam için gelmişim!”

Güldüler, şaka yaptığımı zannettiler. Oysa gerçekten ciddiydim. Ardından işte tek bildiğim sorunu söyledim. Heyecanlı olduğumu da belirttim ki geri zekâlı olduğumu zannetmesinler. İşe yaramadı tabii. Zam da alamadım.

*GENEL DERSİ: İnsanları dinlerden öğren.
Ağaçlardan çimlenen kalın selime bilmeye
çalış. İnkasa böyle çuk gibi kahraman.*





Dün gazeteye gidip, şikâyet edecek bir şey bulamayınca kendi kendime çok kızdım. Ben eskiden ne iş yaparsam yapayım, işimi çok seven, onu yaparken acayip eğlenen, eğlenmiyorsam bile en azından sorun çıkartıp ortalığı karıştıran biri idim. Şimdi hayal ettiğim işi yapıyorum ve kendimi çok uzaklaştırdım. Evden çalışmak çok zor. Sanki her şey için vaktin varmış; ama aslında yokmuş gibi. Planlama yapamıyorum bir türlü. Şu saatte şu, bu saatte bu olayına giremiyorum. Kalkıyorum, “Amaaan birazdan yaparım,” diyerek, son saniyeye kadar yapmıyorum. Belki ofiste çalışmam lazım. Gazeteye gidebilirim. Zaten diyorlardı. Orada yazarım. Hem oradakilerle samimi olurum. Hem farklı projeler aklıma gelebilir. Evet ya, gazeteye gidiyorum.

Giyindim, trafik saatine denk gelmişim. Hoşş hangi saat trafik saati değil ki. Gazete de yani anasının nikahında. Her gün bu trafiği çekeceğim demektir bu. Navigasyonda bir buçuk saat verdi. Dönüşü de bir o kadar, hatta daha fazla sürer. Üç saat boyunca sürücülerin burnunu nasıl oyduğunu izleyeceğim

yani. Harika! Bir yazı yazmak için taa oraya gitmek biraz saçma değil mi aslında. Yani, oradakilere sor-san evden çalışmak için canlarını verirler. Yaptığım tam bir şımarıklık. Bir de ofis insanlarıyla yeniden bir araya gelmeye hazır mıyım. Karakterin, işin, hobilerin falan istediğin kadar farklı olsun, bir yerde çalışıyorsan hep aynı kalıba giriyorsun. Şunlardan bir tanesi olmak zorundaymışsın gibi.

Vampirler:

Her sabah makyajı yapılmış, saçları fönlü, kıyafetinde tek bir kırışık bile bulunmayan üst düzey yöneticilerinden biri. Yanlışsam düzelt beni ama kariyeri almış gitmiş kadınların hepsi genelde acayip bakımlı oluyor. Lan sen de en az sekiz saat benim gibi o dönereci bozuk sandalyede oturuyorsun, nasıl oluyor üstün kırışmıyor. Benim öyle hazırlanmam için gece üçte uyanmam lazım. Arada bir geceden saçlarımı yıkıyorum, sabah zor olmasın diye. Kabarma desen değil, sönme desen değil. Böyle saçımın bir tutamı havada, diğer tutamı onun üstünde kalıyor. Düzleştiriciyle canını çıkartana kadar uğraşsam bile yok olmuyor.

Kan emici gibiler bir de bunlar. İnsanın bütün hayat enerjisini silip süpürüyorlar. Mutlu desen değil, biraz sinirli ama hayatının tadını biliyorlarmış gibi bir tavırları oluyor.

Aç Karnına Türkücü Yiyenler:

Ayyy bunları hiç sevmiyorum. Kapıdan girer girmez bir offlama, surat beş karış asık. Hızlı hızlı hemen çantasını falan atar, durduğu yerde söylenir. Bi kahve ister, ona söylenir. Sanki bütün ofis dur durak bilmeden bunun hakkını yiyor gibi davranır. "Nasıl-sın" dersin, başlar sana çok yoğun olduğunu anlatmaya. Bir derdi falan da yoktur genelde. Tek sorunu çalışmaktır. Ama ona sorsan yükü kendinden ağırdır o ayrı. On dakika mesaiye kalsın, konuşarak etrafındaki insanları öldürme gücüne sahiptir. Yemekhanede yemeklerden şikâyet eder, sigara içmeye çıkar, bahçeden şikâyet eder, servise biner zamandan şikâyet eder. Kusacam ya bir saniye.

Sürekli Bilgisayarı Bozulanlar:

Bilgi işlem departmanıya akraba haline gelen insanlar. Koca işletim sistemi nedense bir bunda contayı yakar. Sürekli bilgisayarını kapatıp açmak zorundadır. Tam işinin ortasında o bilgisayar pat diye gidiverir. Allahın işi ama günlerdir uğraştığı işi de yanar. Onu devamlı masasında oflayarak görürsün. İş yaptırılması en zor insandır. Elinde olmayan nedenler yüzünden sana hiçbir zaman yardımcı olamaz. Bir bilgi işlemci tarafından mouse kablosuyla boğulmazsa seneler boyunca aynı pozisyonda iş hayatına devam edebilir.

Benim Bir Saat İşim Var Diyenler:

Genelde evli ve çocuklu kadınlar. Öğle arasını, yemek yemek yerine fatura ödemekle geçirir. Masasındaki telefon sadece kendi şahsına verilmiş gibi davranır. Yeni gelen bakıcıyı annesine üç saat boyunca telefonda anlatma huyu vardır. İşten bir saat önce çıkmak zorundadır. Ya çocuğunu bir yerden alacaktır ya eşiyle kaynanasına gideceklerdir, ya başka şehirden okumaya kardeşi gelmiştir onu karşılayacaktır.

Hastalar:

Masasının üstü ecza deposu gibidir. Her türlü ilacı ondan bulabilirsin. Abur cubur çekmecesini, hazır çorbalar, vitaminler, doğal çaylarla doludur. İki günde bir hastaneye gitmek için izin alır. Her gittiğinde daha kötü olmuş halde geri döner. Hep bir yerleri ağrır, burnu akmasa bile elinde peçeteyle gezer. Yazın sürekli klimayı kapattırır, kışın ise soğuktan şikâyet edip, şalla mumya gibi etrafta dolunur.

Kırtasiyeciler:

Sen minnacık masana ne koyayım diye düşünürken, kız kendi alanını küçük bir cumhuriyet yapmıştır. İlkokuldayken ikinci sırada oturan, Alamancı Rukiye gibidir. En güzel kalemler bundadır, en güzel minik çerçeveler... Monitörünün oraya yapıştırdığı şey ne ola ki? Kızın masaüstü resimleri bile kimsede

olmayan şeylerden. Sürekli kendini onun masasının etrafında bulursun. Sadece sen mi, bütün ofis. Masasının inanılmaz bir cazibesi ve çekim gücü vardır.

Diyet Grupları:

Önce bireysel başlayıp sonra kocaman bir grup kuranlar. Biraz daha boğazlarını tutsalar, çoğalıp dünyayı ele geçirecekler, haberleri yok. Sürekli diyet yapan kadınlar. Masalarının üstü su şişesi olan kadınlar. Koridorda yürürken eti form kemiren kadınlar. Hayatta her şeyi kalori ile ölçen kadınlar. Tek muhabbetleri, “Şu kadar kilo verdim, bu kadar aldım, Hatice Dukan’la verdi ama sağlıklı. Şok diyet yapma daha çok alırsın. Aaaa o diyeti denedim, hastaneye kaldırdılar beni,” olan kadınlar. Hepimiz yaza yaklaşınca o grubun içerisinde yer alıyoruz.

Erkeklerle gelirsek, onlar biraz daha düzdür. İçine girdikçe değil, iki kilometre uzaktan baksan bile kimin ne olduğunu anlarsın.

Ahtapotlar:

Sizi her gördükleri yerde elleri kolları durmaz. Konuşurken mutlaka eli bir yerinize değmek zorundadır. Gereksiz bir samimiyet yüklüdürler. Hakkınızda hiçbir şey bilmediği halde, insanların yanında sanki yüz senelik arkadaşmışsınız gibi davranırlar. Hadsizlerdir, nerede ne konuştuklarını asla bilmezler.

Genelde yeni gelen saf kızlar bunların tuzağına düşer. İş hayatının kalan kısmında ise kafasını duvarlara vurur, "Ben ne yaptım," diye.

Seksist Dedikoducular

Belli bir noktaya gelmiş kadınların, bunu vajinaları sayesinde başardığına inanırlar. Bir kadının zeki olma, başarılı olma gibi bir lüksü yoktur onlara göre. Olsa olsa patrona memelerini göstermişlerdir. Kadınlara dair inanılmaz büyük bir öfke duydukları halde, sanki kadın delisiymiş gibi davranmaya bayılırlar. İğrenç seksist küfürleri, sadece kendisinin güldüğü, içinde göğüs geçen esprileriyle bir çok erkeğin de sevmediği karakterlerdendir. Çok dedikoduculardır, her şeyden bir şekilde haberleri vardır.

Koltuğundan Sadece Tuvalet İçin Kalkanlar:

Genelde orta yaşlı biraz geçkin adamlar böyle olur. En erken işe bunlar gelir, en geç bunlar çıkar. Oturduğu koltuğa mihlanmış gibi asla kalkmazlar. İşini seviyor mu desen, sanki öyle de durmaz ama... Bir tuvalete gitmek için pıtı pıtı kalkar yerinden, dönerken de ellerini götüne sile sile gelir. Etrafındaki masalarda olan insanlar hariç kimseyle öyle samimi de olmaz. Etrafında olanlara da sadece nasihat verir. Bir de arada bir modası geçmiş espriler yaptığı zaman ayıp olmasın diye insanları gülmek zorunda bırakır.

Ben Hallederimciler:

Bir sorunun mu var, sen söylemeden hemen bilir. Koridorda karşılaşırsınız, "Sen ev işini ne yaptın ya?" diye sorar. Bu nereden biliyor diye düşünürken aa bir bakmışsın sorununu çözmüş. Milyonlarca her çeşit insandan arkadaşı vardır. İnsanlara yardım etmek sanki göreviymiş gibi davranır. Bir süre sonra ama yorucu olmaya başlar. Sürekli ona borçluymuş gibi hissedersin. Öğle yemeklerini onunla yemek zorunda kalırsın, serviste yanına oturmak zorunda kalırsın. Kendine kahve yaparken, ona da hazırlamak zorunda kalırsın.

Şimdi bunları da düşününce, şu trafiği de görünce... Bana verilen bu eşsiz, evde çalışma nimetini geri çevirmem hem günah hem de salaklık olur. Ben en iyisi, şu sapaktan evime geri döneyim. Kendime bir plan çizelgesi hazırlayayım. Büyük ihtimalle uymayacağım ama en azından bir yerden başlamış olurum.

GÜNÜN BAKIŞI Kendine plan çizmeyi al, artık bir dilene kay



Uyuyamıyor, eşinin nefretini korumadımı?



Bir insan neden evin her tarafını ahşaptan yapar? Garç garç garç sabah akşam o tahtalar esiyor. Ceri burada yaşarken lanet tahtaların sesini hiç duymuyordum ama şimdi, resmen yerlerinden çıkacak gibiler. Bilerek mi yapıyorlar ne anlamadım. Evim bile benden nefret ediyor. Uyuyamıyorum, yok ne yapsam olmuyor. Aşağıda uyuyorum, yukarda bir sürü üç harfli olsun, hırsız olsun, sapık olsun sanki kol geziyor. Yukarı çıkıyorum bu kez hepsi aşağıda parti veriyor zannedersin. Güya köpeğim var, yavrumun gözü görmüyor. Adam gelip beni kesene kadar anlamaz bile. O da ayrı bir cins, ne zaman korkmaya başlasam karşıma geçip tip tip bakıyor. Anncim görmeyen gözünle bakma bari dedikçe diyor o garip bakışlarını bana.

Yine böyle salonda olan üçlü koltukta, sabah programlarının tekrarını izlerken uyumaya çalışıyorum. Bir taraftan da Alişan'ın neden sürekli kadın programı sunduğunu düşünüyorum. Potansiyel damat pozisyonunda desen, ıı ıh! Genç kızların sevgilisi desen,

adam tabak suratlı yahu. Çağla Şikel'in zaten ev hanımını potansiyeli yok. Benim öyle kapı komşum olsa kusura bakma ama gelir gider zehirlerdim. Kadın hap doğurmuş sanki, onca çocuk nasıl çıkar o çubuk krakerden. Bir insana yeşil saç bile yakışır mı? Ay sinirlerim bozuldu resmen.

Televizyona arkamı döndüm, onlar orada Canan Karatay'a nasıl zayıflamaları gerektiğini söyletmeye çalışıyorsa, ben artık uyuyayım. Haftalardır kadının ağzından faydalı bir şey duymak için canları çıktı sunucuların. O da yani, "Tereyağı yiyin, pastırma yiyin, ceviz yiyin ama gece yemeyin"den başka bir şey söylemiyor. Soru sorunca da zaten dövecek gibi cevap veriyor.

En güzeli televizyonun sesini kısayım, hayal kurarak uyumaya çalışayım. Hah, dün gece nerede kalmıştım. Görünmezlik pelerinimi giyip, erkek yurdunun banyosunu göz... Ay pardon o başka bir hayaldi karıştırdım. Hah şeydi, en son üstüme yıldırım düşmüştü. O sırada elimde telefon vardı, işte elektro manyetik bir şeyler, garip terimler falan filan derken hoop hafızam 64 GB'lık oldu. Önümde çok az bir vakit var, anılarımı 64 GB'lık alana doldurmalıyım. Bazı anıları atmam gerekiyor. Hangilerini alsam, hangilerini atsam. Memeler çıkana kadar olan bölümü at gitsin. İlk ağda falan at gitsin. İlk aşk, hımm at ya onu da bir işime yaramıyor nasılsa artık.

Ben hafızamı doldurup boşaltırken, telefonuma bir

mesaj geldi. Numara bir yerden tanıdık ama kaydetmemişim: “Uyuyor musun?”

Uyuyorsam zaten mantık olarak cevap veremem. Uyumuyorum diye yazsam mı? Kim ya bu saatte ne yaptığımı merak eden?

Lan, acaba katil mi? Ama şimdi katil niye uyuyor musun diye mesaj atсын. Polis en son mesajdan kim olduğunu bulur. Yani umarım bulunacağını biliyordur. Belki de başkasına ait bir numara aldı, oradan yazdı şimdi dışarda bekliyor. Uyuyorsam, içeri gelip önce beni kesecek, sonra eşyaları çalacak.

Ya bir şey dicem ama salak dersin diye biraz utanıyorum. Ya Azrail ise bu? Olamaz mı, valla olur. Geçen bir yerde okudum, ölüm gelmeden önce kendini belli edermiş. Telefon icat edilmeden önce mektup falan yazıyor olabilir. Yazı icat edilmeden de, ya ne bileyim dürtüyordur falan herhalde. “Uyumadım” yazayım da Azrail’se uyumamı bekler, artık o zamana kadar da sabah olur. Gerçi uykuda ölüm için de en güzel ölüm derler, şimdi bilemedim bak. Bir de Azrail neden Türkçe yazsın, Arapça yazar, herhalde yani büyük ihtimalle.

“Uyuyordum, uyandım?”

“Sana yüz kez dedim ama telefonunu yastığının altına koyma, radyasyondan beynini eriteceksin.”

Azrail değil onu anladık, sapık değil onu anladık. Ceri desem, niye el âlemden yazsın. Hemen kişilere ekledim. Whatsapp’tan fotoğrafına baktım, kimmiş

diye. İşte o an arka fonda bir "Aşk Memnu" müziği,
 00000 0000 00000 00000 000000000...

ERİKİ

Eski sevgilimin en yakın arkadaşı, arkadaşımın eski sevgilisi. Aynı kanalda çalışıp, birbirimizden nefret ederken bir anda aşktan gözüm körleşip, birbirimiz için yaratıldığımıza inandığım Erik. Gizli saklı ilişkinin verdiği gazla hayatımın büyük aşkı zannettiğim Erik. Bana evlenme teklifi ettikten sonra, annesi beni istemedi diye "ay ben sıkıldım bu ülkeden" diye apar topar Londra'ya giden Erik. Beni göt gibi bırakan Erik. Hayatımın orta yerine sıçan Erik. Ne zaman hayatım düzene girse, kendini belli edip bütün huzurumu bozan Erik. Allah belanı versin **Erik!**

Üstelik dünya çirkinini bir kızla yan yana bir fotoğraf la karşımda sırtıyor. Bir de böyle hâlâ beni düşünüyor-muş gibi, yok yastığının altına koyma dedim, off sen kimsin, beni düşünüyorsun? Hayır, sanki ben hatırlamıyorum o günleri. Beynimin erimesinden korkmasından falan değil. Alarmım çaldığı zaman rahatsız oluyor diye yastığın altına koydurtmuyordu. Hâlâ yalancısın Erik, hâlâ pisliksin. Ama işin kötüsü hâlâ da yakışıklısın. Ve yani gidip yine tıpsız bir kız bulmuşsun. Neyse cevap yazmayacağım. Keşke twitter'a falan ayrılıkla ilgili şeyler yazmasaydım. Gerzek yine sap gibi kaldı falan diye düşünüyordur hakkımda kesin.

"Neyse rahatsız etmek için yazmamıştım. Bana verdiğin kitabın içine bir not koymuşsun. Geçenlerde

onu buldum. O günden beri rüyamdasın sürekli.”

Açıkçası herkesten beklerdim şu rüya olayını da bir senden beklemezdim Erikcim. Hiç yakışıyor mu senin gibi birine “Rüyamda seni gördüm” demek. Bir de o kitabı yeni mi okudun? Notu da hatırlıyorum. Çünkü o notu bütün sevgililerime veriyordum. İşte bunu okuduğunda ayrıldıysak bence seni seviyorum geri dön falan filan.

Ne yazayım, ne yazmayayım diye düşündüm, sonra ben düşünürken ya uykuya dalarsa diye bir korktum. Sonra neden cevap verecekmişim be diye bir atarlandım. Bunların hepsini tabii üç saniye içinde yaptım. Sanki çok uzunmuş gibi duruyor ama büyük ihtimalle “gönder”e bastıktan sonra saniyesinde benim mesajım ulaşmıştır ona.

“Bir daha yemek yer yemez uyuma, kabus yapar.”

Bu yani, milyonlarca zekice cevap, onu aşağılayacak cevap arasından bunu buldum. Geri zekâlıyım. Ben saniyesinde cevap verdim ama Erik efendi bu yazdığıma on beş dakika boyunca cevap vermedi. Off keşke ona cevap hakkı doğacak bir şey yazsaydım. Acaba mesajım gitmedi mi? O da oturup, ne yazsam diye mi düşünüyor. Uyudu mu. Baktı benden iş yok, diğer eski kız arkadaşlarına mı sardı. Bir daha beni arama mı yazsam? Arasam mı acaba? Diye diye on beş dakikayı geçirdim.

“Sen demiştin, evlenmeden önce hep eski sevgililerini rüyada görürmüşsün. Sanki başka kimse olma-

mış gibi günlerdir sadece seni görüyorum. Yine haklı çıktın.”

Allahım gerçekten isyan etmek istemiyorum ama bu nedir şimdi? Kurban olayım bu nasıl bir lanet! Hepsinin mürüvvetini mi göstereceksin bana gerçekten. Bu mu yani olayımız! Ankaralı'nın evlendiğini televizyonda gördüm. Pekmez zaten sağ olsun gözüme gözüme soktu. Bunu nasıl duyacağımı merak ediyordum, kendi söyledi. Artık Ceri'nin nikah şahidi olup kendimi keserim sanırım.

“En çok ben beddua etmişimdir de ondan görüyorsundur. Darısı artık cenaze haberine ne diyelim. Umarım kendi bokun içinde geberirsin leş kargası, pislik!”

Ay ama şimdi bunu yazsam, hâlâ onu düşündüğümü zanneder. Bunun üzerine espriler falan yapmaya çalışır. Hiç sallamamışım gibi yazayım en iyisi.

“☺ Aaa çok sevindim, hayırlı uğurlu olsun. Umarım çok güzel bir hayatın olur. Ama sen nasılsa o hayatının da içine edersin, neyin içine etmedin zaten rezil domuz göt herif!”

İyi başladım da sonra durduramadım. Bu da olmadı.

“Kimmiş bu şanslı kız ;))) Çok sevindim tatlım... İnşallah gece boynunu keser, hatta hızını alamaz anenin de boynunu keser.”

Offf offff iyi bir şey yazamıyorum. Güzel dileklerde bulunamıyorum. Amaaan be ne buluncam zaten. Cevap yazmak zorunda değilim, onu düşünmek zorunda da değilim. Zamanında âşık oldum diye güzel dilek-

ler tutmam da gereksiz. Ben hayalime kaldığım yerden devam edeyim en iyisi. 64 GB'lık hafızama Erik ile ilgili hiçbir anıyı koymayacağım.

Beni bir saat boyunca soğukta yürüttüğü için arabasına kustuğumu. İlk evine gittiğim zaman peynirli panço gibi kokan ayakkabılarım yüzünden kendimden tiksindiğimi. Birbirimizden nefret ederken aslında onu ne kadar istediğimi. Erzurum'da otelde ilk öpüştüğümüz anı. Bana kendini anlatırken olan yüz ifadesini. Yorganı iki bacağının arasına geçirip yatışını. Kanalda beni gördüğü an gülümsemesini. Kafamı iki eli arasına koyup, "sen bana ne yaptın böyle ya" diye yüzümü öpmesini. Parmak uçlarını. Umarsızlığının bu denli çekici olmasını. Bunların hiçbirini yeni hafızama almayacağım.

Beni hiçbir zaman oğluna yakıştırmayan o yer cücesi annesini. Yalanlarını. Gideceğini söylemeye cesaret edemeyip içinde bir gram duygu barındırmayan o mektubunu. Sensiz yaşamamın imkânı yok dedikten sonra aklına bile gelmeyişi. Bunları ama hafızama koyacağım. Olur da bir gün karşıma çıkarsa yeniden inanmayayım diye.

"Yarın görüşelim mi? Bi kahvaltı mesela."

Cevap yazmadım, tabii ki onunla asla görüşmeyeceğim. Birincisi hem evleniyor, ikincisi bana onca acı çektirdikten sonra ne münasebet. Üçüncüsü ve bir sonraki maddelerin hepsi; evleniyor. Allah neden hâlâ senin belanı vermiyor anlamıyorum Erik.

Her seferinde nasıl oluyor da kendimi
senin gibi bir madda buluyorum.



İlişkiler bittikten sonra ikiye ayrılır, bir daha geri dönüp baktıkların; içinde ukde kalanlar. Bir daha geri dönüp bakmadıkların; diğer tarafın içinde kalanlar.

Senin içinde kaldıysa üzgünüm ama geri dönüp bakmayan karşıdakidir.

Erik benim içimde ukde kalanlar kısmına giriyor. Dün gece sanırım fazla düşündüm onu. Uyanır uyanmaz o koca kafası gözlerimin önünde belirdi. Kaç sene geçti üstünden biliyorum. Hatta üstüne âşık bile oldum ama ne bileyim ya Erik işte.

Ben iradesiz zavallı aşağılık bir insanım. Aslında bu kısmı yazmayacaktım. Beni böyle akıllı uslu bir şey zannet. Kıza bak, ne iradeliymiş de diye ama yapamadım. Sabah gözlerimi açar açmaz yaptığım ilk iş, Erik'e mesaj atmak oldu. O da benden evin konumunu istedi, "Birazdan seni almaya gelirim," dedi.

Nasıl ışık hızıyla hazırlandım bilmiyorum. Oturdum salondaki tekli koltuğun üstüne ellerim iki bacağımın arasında bayramda çocuklar masanın kurul-

masını bekler ya öyle beklemeye başladım. Ne olacak bilmiyorum. Yani bunca sene görüşmedik, tutup “Rüyamda gördüm,” diye evleneceği kızı bırakıp, bana mı dönecek. Belki “Hâlâ kalbimde başka biri varken evlenemem,” falan diyor. Öff kafamdan milyon kez kurdum bu senaryoyu. İki türlüünü ama. Birincisi, karşılaşıyoruz, beni kucağına alıyor, sonsuza kadar mutlu kalıyoruz. İkincisi karşılaşıyoruz ama ben Gerard Butler ile evlenmişim. Bu da ayaklarımın dibinde bana yalvarıyor. Eğilip, “Lütfen Gerard görmesin seni, elinden bir kaza çıkabilir,” diyorum. Yeniden birlikte olacak mıyız acaba? Tabii ki hayır, onu asla affetmeyeceğim. Biraz ağlarsa belki affederim.

Böyle romantik filmlerde falan bu tip durumlar ne güzel gösteriliyor. Ne bileyim işte adam bir sürü kartona güzel şeyler yazıyor, kızın kapısında bekliyor. Sonra havaalanına koşarak gidiyor, yetişemeyecek zannediyor. Onunla beraber gittikleri yere bir şeyler yapıyor. Olmadı intihar ediyor. Bir de gerçek hayata bak. Konum atıyorsun, oturup gelmesini bekliyorsun. Karşındakinden tek beklediğin “İlk adımını o atsın.”

Bir saat geçti:

Erik’le ilgili hatırladığım en güzel şey gülümsemesiydi sanırım. Kavga ederdik, ona bir şey söyledim. Söylediğim şeyin ne denli saçma olduğunu sadece gülümseyerek belli ederdi. Bir de masamın yanından geçerken, göz kırpmaya gülümsemesi vardı. Onu

ilk yaptığı gün nefessiz kalmıştım. Tam nasıl denk getiriyor vallahi bilmiyordum ama kafamı kaldırdığım an göz göze geliyorduk, bir gözünü kırıp, hafif yamuk gülümseyip yanımdan geçiyordu.

İki saat geçti:

Erik'e dair hatırladığım en kötü şey annesi. Bir insan birisinden ne derece nefret edebilirse, kadın benden öyle nefret ediyordu. Üstelik bunun için özel bir çaba sarfetmesine bile gerek yoktu. Bir bakışı yeter de artardı.

Üç saat geçti:

İlişkinin bittiğini kabul etmeyip, uzatmaları oynadığın evre var ya hani. Erik'le sanırım en korkunç günlerim o evrede yaşandı. Benden sıkılmıştı, sıkıldığını göstermekten hiç çekinmiyordu üstelik.

Dört saat geçti:

Erik ile hatırladığım en lanet şey, bekletmesiydi. Erik'i beklemek. Öyle bir yere giderken, geç kalmasından bahsetmiyorum. Sürekli Erik'i beklemek zorundaydım. Ailesiyle ilişkisini düzeltmesini, arkadaşıyla olan problemlerini, iş yerinde olan sorunları. Bekleyen kişinin bir değeri yoktu ona göre. Ve öyle bir davranışı vardı ki beklemek zorundaymışın gibi hissettirirdi. İlk ayrıldığımız zaman pencereden gözümü ayırmadan bakıyordum. 10'a kadar sayacağım

gelecek; 100'e kadar; 1000'e kadar diye diye sabahı ettiğimi hatırlıyorum. Hep gelecek gibi giderdi. Benden ayrıldığını yazdığı mektubu okurken, hep bir köşeden gelecek zannediyordum. Cinnet geçirip kendimi yerden yere attığım sıralarda, göğsümü tırnaklarımla parçalamaya çalıştığım anlarda bile "ya şaka yaptıysa" geçiyordu aklımdan. Uçağa binmiş olduğunu bildiğim halde, kulağım hep kapıda, gözüm telefondaydı. Ha şimdi gelecek, ha şimdi diye. Erik böyle biriydi, ufacak bir hareketinden binlerce umut anlamı çıkartıp, beni bekletirdi. Şimdi yaptığı gibi. Onda bir şeyler değişti mi bilmiyorum ama bende değişmemiş. Dört sene öncesinde olduğu gibi yine tekli koltuğun üstünde bir bacağımla titreterek, 1000'e kadar sayıyorum. 997, 998, 999 ve 1000. Gelmedi.

İçinde bir çok hakaret barındıran, tüm sülalesine geçirdiğim; geçmişi, geleceği, şimdisi, hatta paralel evrenine kadar küfür ettiğim; yedi nesil sonrasını bile lanetleyerek beddualarla bezenmiş bir mesaj atacaktım. Sonra büyüklük bende kalsın dedim. Şu siktiğimin büyüklüğü de paso bende kalıyor. Ashında sadece onu umursamadığımı sansın diye mesaj atmadım. Yukarı çıktım, pijamalarımı giydim. Tabii pijamaları giyerken, "Şimdi giyiniyorum ama kesin gelecek," diye içimde hâlâ umut vardı. Sonra Murphy Kanunları... neticede kesin şimdi gelecek. Dur yüzümü de yıkayayım bak gelir diye diye akşam oldu. Bu arada içten içe bekliyorum tabii.

Akşam onda whatsapp'tan bana bir fotoğraf yolladı. Mutfak masasının bir köşesinde annesi ve ablası var, annesi fasulye mi ayıklıyor ne yapıyorsa, ablası da annesinin tepesinde duruyor. "Evden çıkamadım ☹" yazmış.

O fotoğrafa baya bir baktım. O fotoğrafta nasıl bir geri zekâlı olduğum resmedilmişti çünkü. Ya sen bana neden ananın fotoğrafını yolluyorsun. Sen geri zekâlı mısın? Hayır, zaten anneni hayatta sevmiyorum. Kaç yaşında adamsın anne fotoğrafı yollayıp, çıkamadım yazmak ne ya. Allahım ben bu ana kuzusuna nasıl âşık oldum. Ona verdiğim seneler yetmezmiş gibi bir de oturdum bütün gün bu dangozu mu bekledim. Kendimi tokatlamak istiyorum! Tokat manyağı yapmak istiyorum kendimi. Lanet olsun sana da anana da bana da!



Kaderde varsa yazılmak,
neye yoracı düşünmek?



Bu aralar kader olayına epeyce kafayı taktım. “Kader” diye bir olay var mı? Bence, biz hepimiz birer Sims karakteriyiz. Hepimizin birer sahibi var. Kimisi şifreyi bulmuş, basmış sınırsız parayı. Koçlar, Sabancılar, Gates’ler falan. Kimisi oyundan kalkıp, bir daha dönmediği için; karakteri süresi bitene kadar, hep aynı şeyleri yaşamaya mahkum olmuş. Benimki- si mesela bir ara beni unutmıştu. Sonra yine oturdu oyunun başına. Bu aralar sanki sınavı mı var neyse annesi interneti kestiği için oyuna giremiyor sanırım. Bu benim fikrim tabii.

Böyle olduğunda da bir kader var. Yazılmış bir programız neticede. Diğer türlü düşündüğüm zaman da... Sadece din yoktur, Allah yoktur diye düşününce; evet kader yok, diyebiliyorum. O zaman da böyle oluyor mu sana hiç: bu tip şeyleri biraz düşününce sanki bir girdabın içine giriyormuşsun gibi. Eeeeahh başka şey düşünmem lazım diye kafanı iki yana sallayıp çıkıyorsun o girdaptan.

Geçenlerde birinden duymuştum. “Kader, dönüm noktalarına ulaşırken seçtiğimiz yoldur,” diye. Belli dönüm noktalarımızda neler olacağı belli. Atıyorum, öleceğimiz zaman; evleneceğimiz kişi; zengin olup olmayacağımız gibi. Bunlar için önümüze bir sürü yol çıkıyor, hepsi sonucunda aynı noktaya bağlanıyor ama yolunu sen seçiyorsun. Yani istersen evde otur bekle ya da hayvan gibi mutlu olmayı dene ya da en kötü yolu deneyerek kendine ıstıraplar bul. Varacağın nokta aynı; hayattan alacağın dersler ve zevkler ise o seçtiğin yolda. Tabii bu dönüm noktası ille iyi olacak diye bir kural yok. Belki iflas edeceksindir ya da bir yakınını kaybedeceksindir.

Bunu duyduğum andan beri, herkesin ağzında olan, “anı yaşama” olayı var ya, ona böyle bir ilgi duydum. Daha doğrusu kendimi rahatlatmak adına, “Eninde sonunda evlencen kızım, çok istediğin için de olmuyor olabilir. Bir bırak kendini. Artık adamları damat olarak görme. Sen de diğer insanlar gibi, deneme yanılma yap,” dedim.

Zaten en büyük hatam bu. Adamlarla kafamın içinde hemen düğün planları yapıyorum, sonra onları boşuyorum, yeri geliyor tekrar çocuğumuz için bir araya geliyoruz. Kafamın içinde milyonlarca senaryo üretiyorum. Bunları yaparken olan ilişkimin tadını çıkartamıyorum. Çünkü hep bir beklentim var ve karşımdakinin hareketlerini hep bu beklenti üzerine kuruyorum.

Bundan sonra artık, evlilikten bahsetmek yok. Yalnız bir şey diyeceğim, Allah aşkına benim yerine kendini bir koysana. En kısa ilişkin iki sene sürmüş olsun. En kısası. Hepsiyle bir yüzük takmış ol. Hepsiyle evlenme planları yap. İki tanesiyle hatta nikah günü almaya git. Ve yeri gelsin benim yüzümden, yeri gelsin onlar yüzünden hiçbirisiyle olmasın. Yani hep direktten kaçırıyorum olayı. Artık hırs haline mi geldi, ne. Komşu teyzeler ben farkında olmadan bilinçaltıma “Erkekler sadece evlenilecek kızlarla olur,” diye mesajları yolladı, onun yüzünden mi böyleyim bilmiyorum. Mutlu bir evlilik gördüm mü, bir tane görmedim. İnsanlara güveniyor muyum, deli misin ya ben kendime zor güveniyorum. Çocukları zaten sevmiyorum. Aile olmak bana çok uzak bir kavram, hayır alakası yok aile nasıl olunur bir fikre bile sahip değilim. O zaman ne lan bende bu evlilik takıntısı!

Bir yandan da şey diye düşünüyorum. Böyle bozuk yapıli ailelerin çocukları genellikle fazla uçarı olur. Liseden bilirsin. Siz daha hoşlandığın çocuğun ismini kimse duymasın diye sır gibi saklarken, o arka sırada ikinci sevgilisiyle üçüncü aşamaya nasıl geldiklerini anlatır. İşte sevgiyi başkalarında arama falan filan olayı. Öyle de olabilirdim. İlk kalbim kırıldığında bunu görmezlikten gelip, ben de başkalarının kalbini çiğ çiğ yerim diye yola çıkabilirdim. Oysa ben ne yaptım, kalbim kırıldı, aa kafamı kırmayı unuttun diye kesip yolladım.

Bir yandan da şey diye düşünüyorum. Beraber olacağım insandan elbette bir beklentim olmalı. Bir son istemeliyim. Hepimiz bunun için yaşamıyor muyuz. Yaşamıyor muyuz acaba ya, bir tek ben mi böyleyim.

Bundan sonra artık böyle yapmayacağım. Gerçekten, kalbim kırılacaksa da kırılsın. Zaten kırılmadık yeri kalmadı. En azından günü güzel geçiririm. Bu kez aşkı böyle arayacağım. Dönüm noktamda kim varsa zaten şu an beni orada bekliyor. Ben ne yaparsam yapayım, ulaşacağım nokta oysa. O yolu eğlence geçirmek istiyorum artık.

Evet, kırdım artık zincirlerimi, yollayın bana oradan ağzı yüzü güzel oğlanları. Biraz da güzel çocuk görelim be bu ne, içim şişti. Olgun erkek evlenir, ay yaşı benden büyük olsun, aman işi iyi olsun, çocuğum aç kalmasın diye diye harcadım kendimi. Şimdi sıra bende, savulun oğlanlar ben geliyorum. Kollayın kendinizi, kalbinizi çiğ çiğ yemeye geliyorum. Oleyyy en sevdiğim!



Artık değişiyorum diye zırvaladım durdum. Peki ben bugün ne yaptım? Hayatımın bir döneminde fala düşmüştüm. Erkeklerin nasıl kumar sorunu var, bence kadınların da onlar gibi fal problemi var. Çoğumuz kabullenmiyoruz, tabii ben de olayın içindeyken, “Ne alakası var canım. Eğlencesine baktırıyorum,” diyordum. Pis pis küf kokan evlerde az mı sıra bekledim. O iğrenç cafelerde ağızımı fincana sürmeden kahve içmeye çalışmalarımı hiç anlatmayayım. İsim veren falcı dediler mi benim için dünya dururdu. Geçen sene de böyle bir gaza gelmiştim. Daha önceki söyledikleri çıkan bir teyze bana “Kasım’da şu tipli, işi şu olan, evi deniz gören bir adamla evleneceksin. Bu adamla ayrılıyorsun,” demişti. Ceri ile ayrıldık gerçekten geçen yıl. Anlattığına harfi harfine uyan bir adam çıktı sonra karşıma. Hatta rumuzunu da “Adam” yapmıştım. Sonra bir şey oldu, bi geldi bi gitti. Aklımın hâlâ Ceri’de olduğunu fark edince de ben Ceri için uğraşmaya karar verdim. Kafamı sikeyim, belki de şu an evliydim. Ayy ne diyorum, daha yeni

kendi kendime kararlar almışım dakika bir gol bir hemen şu yaptığıma bak.

Her neyse işte, dün onu aradım ne yapıyor acaba diye. Adam Tayland'a taşınmış. Vallahi bir şey diyeceğim de açıklası, bir önceki kitabı okudu da korktu mu, ona saracağımı mı düşündü gitti, ülke mi değiştirdi diye düşünmedim değil. Tayland ne lan!

Sonra bana hiç yakışmayan bazı hareketler yaptım. Ama hepsi Erik'in yüzünden oldu. Erik'ten nefret ediyorum. Yeniden hayatıma girdiği için ondan tiksiniyorum. İki gündür tek yaptığım şey, Erik'i stalk'lamak! Yıllardır açmadığım facebook'ta o sayfa senin bu sayfa benim dolandım durdum. Kimle evleniyor, kız neyin nesi, nerede tanıştılar. Eski iş yerindekilerle hâlâ görüşüyor mu? Onlar evlendi mi, ne yapıyorlar, kim nerede çalışıyor, Esmâ Ceyhan'ın bebeği falan derken gerçekten beynim eridi.

Sonuç, kızın kim olduğunu bulamadım. Erik zaten profiline kilit üstüne kilit atmış. Sadece profil fotoğrafı var, o da o mendebur suratlı kızla. Kız o kadar çirkin ki bir tek o profil fotoğrafına tıklayabiliyorum, altında arkadaşları üzgün surat koymuş. Bir tek o anası, "Benim güzel yüzlü kızım," yazmış. Güzel yüz görmesek...

Yalnız kadın amma bayılmış gelinine, valla kendi profiline bile kızın fotoğraflarını koymuş. Ayaklarını mı yıkıyo artık napiyo, amma sevmiş o suratsız. Bu arada gerçekten kıskançlığımdan demiyorum, kız

çirkin yani. Güzele güzel diyordum. Bak Pekmez'in evlendiği, hafif yollu gibi kız güzeldi şimdi Allah var.

Bir de bir şey gördüm, bir arkadaşımızın, tamam benim pek arkadaşım değil ama Erik'in eski stajyerinin düğünü varmış. Kız benim listemde ekliymiş bir de üstüne düğün etkinliğine beni de davet etmiş. Büyük ihtimal listesini çağırılmış ama şimdi yani gitmem gerek diye düşünüyorum.

Saçmalama lütfen,tabii gidecekler kısmınæ bakıp, Erik'i orda gördüğümde böyle bir karar vermedim. Aaa ne demek, kendimi ona göstermek için yapıyorum. Ne ayıp, kızın çirkin olduğunu görünce, çocuk bir de mesaj atınca, ay bunların üstüne kilo vermişim falan, tesadüfler silsilesi mi olduğunu düşünüyorsun?

Tamam, birazcık aklımdan geçmiş olabilir. Neticede ayrıldığımız zaman evsiz barksız beş kuruş parasız, işsiz bir kızdım. Şimdi ise onu donumda sallarım! Evimden nefret ediyorum ama şimdi hakkını yemeyeyim pek gösterişli. Kesin beni Instagram'dan takip ediyordur. Evin fotoğraflarını atsam oraya görgüsüz gibi durur muyum ya. Niye durayım canım millet yediğini içtiğini, yeri geliyor mıncıkladığı heriflerin fotoğrafını atıyor.

O düğüne gitsem mi? Oradan kimseyle de görüşmüyorum artık. Gitmem biraz ayıp olabilir, kızı da pek tanıdığım söylenemez. Ya Erik gelmezse, bir de orda yıllardır görüşmediğim tiplerle muhabbet etmek zorunda kalacağım. Nereye gidiyorum ya, dertsiz ba-

şıma dert arar gibi. Herkes kendi yolunu çizdi. Ne olacak yani, beni görse. Kafasını duvardan duvara vurdu diyelim ne geçecek elime? Koca bir hiç! Gerçekten artık geçmişe takılı kalmaktan yorulдум. Belki de bu bir kader, hepsi evleniyor işte.

Kendi yolumu çizmem için bir işaret bu. Ay o lanet yolu da bir türlü çizemedim. Tamam ya, herkes mutlu olsun en güzeli bu. Engelliyorum numarasını da artık bir daha mesaj atamaz bana. Ohh bitti gitti dünya varmış be!



Tabii ki o düğüne gittim!

Arkadaşımınla beraber arabanın içinde bir süre bekledik. Düğünün başından gitmeyelim, ortasında girip, bir Erik'e kendimi gösterip hoop çıkayım diye. İki gün boyunca düğünde ne giyeceğime karar veremedim. Sonunda en kötü seçeneği giydim. Bu abiye kıyafetler hiç mi yakışmaz ya bir insana. Bildiğin görünce oluyorum bunlarla. Zaten öyle bir kıyafet giymişim, büyük ihtimalle beni görünce zannedecekler orası ayrı mevzu. Her tarafımdan tül fıskırıyor. Sahi niye abiye giydim ben yahu? Allaktan saçlarım kısa, biraz modern durdu. Tabii kuaför onu kabartmasaydı.

Bir daha baktım da tarih öğretmenime benziyorum, 90'lara göre modern yani. Her an fosfor pembe taytımın üzerine yeşil külot giyip, kafama da havlu bant takıp aerobik yapacak gibiyim. Argan yağını boca et-

tim kafama o kabarıklık gitsin diye, bu sefer de pis pis yağlı saçlı oldum, Bestami gibi yapıştı kafama saç.

Ya zaten çoğu kişi beni hatırlamaz, içeri girip şu lanet olası eski sevgilimi görüp hemen çıkarım diye pıt pıt pıt girdik içeri. Daha giriş kapısında geline yakalandım. Kız beni gördü, eteklerini tuta tuta geldi.

“Ayy geleceğinden haberim yoktu, inanmıyorum ya.”

“Başka bir arkadaşımın daha düğünü vardı az ilerde geçerken seni de göreyim dedim.”

E o da haklı, inanamayacak tabii, sanki kanalda muhabbetin dibine vuruyorduk. Birlikte çay bile içemedik. Sonra nasıl oldu gerçekten bilmiyorum ama ben kızın peşine takıldım. Hayatta en tiksindiğim, “gelini tuvalete götürme merasimi” olayının içerisinde kendimi buldum. Bir anda, o kocaman eteğini tuvalete sıkıştırmaya çalışıyordum.

Kız içerde çişini yapıyor, bir taraftan da benle muhabbet ediyor. Saatlerdir tutuyor sanırım, şar şar şar ne dediğini anlamıyorum bile. Çıktı tuvaletten, elini yıkadı. Sonra döndü bana sarıldı. Ne oluyor falan derken... Acıyan gözlerle bana baktı.

“Ben sana çok üzüldüm biliyor musun?”

Ardından içeri başka kızlar girdi, kimisini tanıyordum, kimisini ilk kez görüyordum. Sesler birbirine karışmaya başladı. Hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Sorular soruyorlardı. Saçma sapan şeyler, canımı acıtan sorular ve buna sonsuz hakları var gibi...

“Kendi özel hayatını yazmak zor değil mi?”

“Yaşadıklarımızı yazdın çok cesursun.”

“Kimsenin söylemeye cesaret edemediklerini yazdın.”

Bana hep bunları söylerlerdi, inanılmaz saçma gelirdi. Nasıl ya kimsenin aklına, “Allah belanı versin eski sevgilim,” türünden şeyler yazmak gelmemiş mi? Zaten hepimiz bütün hayatımızı sosyal medya hesaplarımıza yazıyoruz, tek fark ben uzun yazıyorum. Hiç tanımadığım bir kızın profiline girdiğim zaman, ne zaman ayrılmış, nasıl ayrılmış, hangi tarihte işe girmiş, iş yerinde yakışıklı var mıymış, hangi arkadaşı bunu kiskanıyormuş bla bla bla bunların hepsini öğreniyorum. Benim de yaptığım bu oysa. Sadece inanılmaz çok konuşan bir insanım ve yaşadığım her şeyi herkese anlatma gibi iğrenç bir huyum vardı, blog buna destek oldu.

Ama o tuvalette sorulan sorular bunlar değildi, kendi hayatlarına bakmadan beni yargılar gibi hesap soran bir sürü saçlı maşalı kız vardı. Tek düşündüğüm şey kusmaktı ama gelinin üzerine kusarsam büyük bir faciaya neden olacaktım. Kendimi dışarı nasıl attım bilmiyorum. Arkadaşımı aramaya başladım. O sırada masalardan birinde Erik'i gördüm. Yanında manken gibi bir kız var, kızın dibine düşecek neredeyse. Biraz daha bakayım diye, iki masa önlerine geçtim. Yaşlı amcalar teyzeler pis pis etrafı süzerken, masalarında olan içkilerden biraz içtim. Ay bu çocuk beni deli edecek, kıza resmen asılıyor. Hayır,

evleneceksin sen yani. Hiç değişmemiş hiç. Kendimi o çirkin nişanlısı yerine koyuyorum, sinirden kuduruyorum. Kim bilir beni kaç kez böyle boynuzladı. Elini kızın omzuna atıyor, saçıyla oynuyor. Kız da anacım amma meraklıymış, karşılığını veriyor yani. Allahhhhhh onlar el ele mi tutuştu! Nasıl ya, sen bunu evleneceğın kıza nasıl yaparsın? Şöyle daha net göreyim diye biraz ayağa kalktım. Ya kimse de abartı giyinmemiş. Üzerimdeki elbiseden de nefret ettim. Hiç çaktırmadan çekip gitsem mi acaba diye düşünürken. Erik'e yakalandım! Bir anda yine aynı kanalda olan günlerimiz gibi, tam ona bakarken şak diye kaldırdı kafasını tam gözümün içine. Hoop diye oturdum yerime. Nefes almadan durmaya başladım.

Allah kahretsin yanıma doğru geliyor. Yaklaştı, epey yaklaştı hatta sanırım şu an önümde. İsmimi söyledi hiç oralı olmadım. Duymamış gibi yapıyordum ki böyle durumlarda masadaki diğer insanların kendilerine misyon edindiği saçma adetleri oluyor. Misal, Erik orada bana seslendi ya, masadaki herkes bana bakıp, "Seni çağırıyor," diye dürtmeye başladı. Size ne ya!

Kafamı kaldırdım, Allah kahretsin hâlâ çok tath. Böyle bir, orada olduğuma inanmamış gibi bir gülümseme attı. Sonra elini uzattı. Ayağa kalktım, selamlaşıp giderim diye düşündüm ki yanında götürmeye çalıştığı kız bunun arkasından geldi. Beline sarıldı, tuvaleti işaret etti. Orada bir tepem attı benim. Hayır, sen evle-

neceksin yani bunca insana o evleneceğin suratsız kızı niye rezil ediyorsun. Allahım şu halime bak, Erik'in müstakbel karısı için savaşıyorum şurada. Kendimden emin ve sert bir biçimde kız da duysun diye "Bundan sonra artık bana mesaj atma, beni arama!" dedim. Sanırım çok sert söylememişim. İkisi de duymadı çünkü. Bu kez biraz daha fazla yüksek sesle söyledim. Erik, "Anlamadım," der gibi baktı. Daha da yüksek sesle söyledim. Çok şükür sonunda duyabildiler!

Kız ne oluyor gibisinden Erik'e baktı? O zamana kadar fark etmemiştim meğer yanında iki kız daha varmış. Ben bağırınca, yanındakiler ondan önce davrandı. Ezik kızı koruma kurulu işte, "Sen kimsin ya" diye el kol yaptılar bana. Erik ise beni çekiştirmeye çalışıyordu.

"Hiç boşuna itme beni. Yanındaki kız evlenmek üzere olduğunu biliyor mu?"

Kız, Erik'in yanına geldi, koluna girdi.

"O benim zaten."

O an durdum, zaten ben durunca Erik beni itmeyi bıraktı. Hatta sanki müzik falan da durdu. Durmadı ama yani sanki benim için durmuş gibiydi. Zaman kavramı bir anda yok oldu.

"Nasıl ya, orda burada fotoğrafını koyduğun kız başka ama."

Kız şöyle bir kafa salladı, ne diyor bu diye. Erik, benden bıkmış, yorulmuş olduğu günlerde olduğu gibi gözlerini devirerek bir nefes verdi. Kıza baktı...

“Sevilay’dan bahsediyor.”

“Sevilay, mevilay. Her tarafa o çirkin karıyla fotoğrafını koymuşsun.”

Yine aynı göz devirmeli nefes alış veriş. Çene biraz ileri gitti, hafif bir of çekme, benden tiksindir gibi bir bakış.

“O benim kuzenim, geçen ay vefat etti.”

Upsss! Demek o yüzden fotoğrafın altında bir sürü üzgün surat varmış. Ayy annesi de ondan koymuş, güzel yüzlü kızım laflarını falan. Sevilay: inşallah cennettesindir, sana çirkin dediğim için özür dilerim.

Gerçek bir geri zekâlıyım. Tam anlamıyla ya, hiç katıksız böyle. Şu halime bak ya, şu rezilliğime. Oysa “gel de gör beni, bambaşka biri” diye giriş yapacaktım. Öfff öffff!

Arkadaşım geldi, onunla çıkarken Erik arkamdan geldi. Daha çıkış kapısına gidemedik yani, o lanet olası salondan çıkamadık. O tuvalette beni sıkıştıran kızlar da fotoğrafımı çekmeye çalışıyor, iğrenç bir durum anlayacağın. “Bir konuşalım” yaptı bana... Arkada da kız bakıyor. Keşke biri havaya ateş açarken beni beynimden vursa, anca öyle aklanırım.

“Ya ben gerçekten, ne bileyim seni görünce öyle..”

“Tamam, boş ver onları. Bir insan hiç mi değişmez.”

“Bana mesaj atan sendin.”

“Mesaj attım diye canımı mı alacaksın? Mesaj attım çünkü bazı şeyleri konuşmamız lazım diye düşünmüştüm. Görüyorum kötü bir fikirmiş.”

“Senin için mi geldim sanıyorsun be! Arkadaşımın düğünü, en mutlu günü onu yalnız bırakmamak için geldim. Haaa bilseydim burada olduğunu hayatta uğramazdım.”

“Tamam o zaman soyadı ne ARKADAŞININ?”

“İı, şey soyadını değiştirecekmiş o yüzden bilmiyorum. Kendi soyadını kullanmayacakmış. Kocasının soyadını da bilecek değilim. Hem bir kere yemekhanedeyken sen de hatırlarsın ona elmamı vermiştim. Arkadaşlık zırt pırt görüşmek demek değil. Bazı arkadaşlıklar var senelerce...”

“Off tamam uzatma! İsteddiğini aldın, şimdi kavga edeceğiz. Herkes gördü zaten. Bayılıyorsun insanlara kendini de, beni de rezil etmeye. Onu da başardın. Yine odak nokta sen oldun, yine bütün dikkatleri çektin. Öyle bencilsin ki başkasının düğününde bile başrol sen ol istiyorsun. Tamam alacağını aldıysan seni sonsuza kadar görmek istemiyorum.”

“Ne diyorsun sen ya, bana rüyamda seni gördüm diye yavşak yavşak mesaj atan sendin. Hem böyle dandik bir düğünün başrolü ben olsam ne olacak. Yazık, hiç tanımamışsın beni.”

“Sana hayatında başarılar.”

O öyle kestirip atınca, ben de sanki onu dinleyecekmişim gibi arkamı bir hışımla döndüm. Hızlı hızlı arabaya yürüdüm. Yalnız arabaya yürürken zannediyordum ki hani arkamdan geliyor. Böyle işte kolumdan tutacak, ben “Bırak, kolumu acıtıyorsun,”

diyeceğim. Göz göze gelince bana âşık olduğunu hatırlayacak ama bu kez ben akıllanacağım. Arabaya binip, onun üstünden geçerek onu çiğneyeceğim. Cesedi magmaya ulaşana kadar bir geri bir ileri ezip ezip duracağım onu.

Tabii böyle olmadı. Erik arkamdan gelmedi, o kızın yanına gitti, bense arabaya bindim. Biraz bekledim, belki şimdi gelir diye ama yok, gelmedi. Bütün yol boyunca söylediklerini düşündüm. Salağa bak ya, yine suçlu ben oldum. Geri dönüp, “Biri bencillikten mi bahsetti? Bencil, sen ve annen gibilere denir. Sen kimsin benimle böyle konuşuyorsun ya ezik köpek!” desem olmaz şimdi ama... Bencilmiş. Bencillik senin soyadın be! Allahım nasıl oluyor da her seferinde beni haksız çıkartıyorsun, gerçekten anlamıyorum. Oysa ne biçim hayaller kurmuştum, Erik’i rencide edecektim, kendimi gösterecektim falan. Bir de kimse “Aaa ne güzel kilo vermişsin,” bile demedi. Gerçekten anlamıyorum. Şu durumdan suçlu olarak nasıl çıktım, hâlâ aklım ermiyor!

Katiller bile acaba gerçekten oldu mu diye
son kez denüp bakarmış.



Sinirimden bütün evi temizledim. Sanki bütün hıncımı evden alabilirmişim gibi. Fırını temizlerken, karşımda Erik varmış gibi konuştum da konuştum. Yeri geldi vileda sopasını Ceri yaptım. Toz bezini Pekmez yaptım. Tuvalet fırçası sanki Ankaralıymış gibi bütün tuvaleti onunla temizledim.

Herkes mutlu olmak zorunda değil; demek ki hep yanlış insanları buluyorum. Doğru insanı ararken ömrüm çürüdü zaten. Ben de kabul edeyim, yapayalnız ölmek kaderimde var. Tamam da yalnız ölen neden benim? Onlara neden bir şey olmuyor? Eee onların kötü; benim iyi olmam gerekmez miydi? Off adım gibi eminim hepsinden beddua aldığım için yalnızlıkla sınıyanıyorum. Bunların hepsi işte iyi kalbim, temiz yüreğim, akça pakça nur yüzüm yüzünden meydana geliyor! Ben sonrasında aptal gibi iyi dilek falan yolluyorum tabii. Beddua dağarcığımı geliştirimse iyi olacak...

Ama artık yok. Aşk-meşk hayatımda yok. Biraz da böyle denemem lazım demek ki. Kendimi tanımam,

kendimi öğrenmem gerek. Hem bak, bütün alt metin “kadın gücü” olan filmlere: böyle derin derin darbelerden sonra hepsi yalnız kalıyor. Öyle öğreniyor hayatı. Ben napıyorum peki? Daha diğeri biter bitmez; tamam çoğu zaman bitmeden, hemen hoop başka bir dala! Yalnız kalmaktan şu evdeki kocaman örümceklerden korktuğum kadar korkuyorum. Sanki yalnız kalınca bütün kötülükler beni bulacakmış gibi. Sanki hiç sevmeyecekmişim gibi. Oysa ne alakası var canım! Bu kez hayır ya, bu kez gerçekten adam gibi fliški yaşayana kadar kimseyle beraber olmak yok. Hem kim tahmin edebilirdi ki, şu koca evi tek başına temizleyebileceğini, bunun altından hayli hayli kalkarsın!

Şöyle bir ayağa kalktım, eve doğru baktım. Umarım bu kararımı uygularken, evi temizlediğim gibi yapmam. Halıların altları Puki'nin tüyleriyle dolu. Kitaplıktaki kitapları tozlarını alayım diye indirdim. Üşendim, geri de koymadım, şimdi kim uğraşacak. Yerleri silerken suyu döktüm, üzerini havlu peçeteyle kapattım ama vıcık vıcık oldu, ben ona hayatta elimi sürmem! Toz aldığım yerlerde neden su izi var. Yaa Allahım neden bana bunu yapıyorsun. Elimini attığım her işte bu kadar beceriksiz olmak zorunda mıyım?

O sırada kapı çaldı. Puki hemen havlamaya başladı. Kargocunun üstüne atlamasını diye elime aldım, elimle öne gelen saçımı arkaya ittim. Kapıyı açtım.

Bu sahneyi sanırım kafamda milyonlarca kez kurmuştum. Kapıyı açıyorum, karşımda o var. Hiç ko-

nuşmadan birbirimize sarılıyoruz. Tabii ben bunun hayalini nedense hep abiye elbiselerle kurmuştum. Niyeyse evde uçuş uçuş bir abiyeyle geziyormuşum. Bana sarılırken elbisemin etekleri fır fır dönüyormuş. Yani tamam, mantık olarak gece kıyafetiyle bu karşılama yapmam zaten saçmalık ama baştan aşağı klorak kokarken de olmasaydı hani!

Karşımda Erik duruyordu. Dün gece beni rezil ettiği yetmiyormuş gibi bir de buradan edeyim dedi sanırım. Ya da Allahım, gece beni görünce tabii aklı başına dank etti. Sabaha kadar uyuyamadı, ben ne yaptım, ben ne ettim de bu kızı kaçırdım diye kafasını duvarlara vurdu. “Her şey uzun bacak değil,” dedi, “her şey muntazam memeler olamaz,” dedi, “bana muhabbet lazım, bana Puccam lazım,” dedi ve kapıma geldi. Sonunda, biliyordum ya biliyordum işte! Köpek gibi geleceksin işte böyle Erik efendi, köpekler gibi kapımda ağlayacaksın bana!

Köpek demişken Puki'yi elimden bıraktım, hemen yavaşak koştu Erik'in yanına. Ayy kız yeni babasını da çok sevdi. Baba falan diyorum, nasıl da yakıştı eline. Saçımı bir daha düzelttim, sanki tek sorunum oymuş gibi. Ellerimi pijamamın arkasına sildim. Kaşlarımı iyice tepeye kaldırıp, “Ne İşin Var Burada” bakışı attım. Tabii Puki ile oynamaktan görmedi o bakışımı.

İçeri davet etsem mi, hemen etmeyeyim biraz tavırlı olduğumu anlasın. Bir elimi kapıya koyayım vücut dilimle de onu istemediğimi sansın. Dur biraz

geri gideyim hem kokuyorum sanki.

Kafasını kaldırdı, Puki'yi kucığına aldı ayağa kalktı. Her zamanki Erik gülümsemesini yaptı, önce göz kırpma, ardından burnundan nefes verir gibi ama böyle ufacık, hafif dudak aralı, kafa çok çok çok az eğilerek: "Naber?"

O öyle deyince tabii hemen yumuşadım. İçeri davet ettim.

"Yok yok girmeyeyim hiç. Zaten saçma sapan bir yere park ettim arabayı. Bir kaç şey söyleyip gidiyordum."

"Yani telefonla da söyleyebilirdin."

"Evet, biliyorum ama yanlış anlamana fırsat vermemem lazım."

Sonra sanki öncesinde ezberlemiş gibi yüzüme bakarak ama aslında bakmayarak konuşmaya başladı. Arada bir sözünü kesecek oldum, izin vermedi. Araya girmeye çalıştım susturdu.

"Öncelikle şu konuda anlaşalım. Ben seni terk edip gitmedim. Sen bana sormadan gittin kitap için 'evet' dedin. İkimizin hayatını en çok etkileyecek olan durum, benim İngiltere'ye gidişim değildi. Senin özel hayatını yazarak çıkartmış olduğun kitaptı."

"Ama blog yazarken de biliyordun."

"Blog ayrı, orası bambaşka. Lütfen sözümü kesme. Sana çok sinirliydim. Tek başına bir karar aldın, bana sormak aklına bile gelmedi. Ben kitap çıkartacağını blogunda okudum senin! Buraya geri geldiğim zaman, 'tamam' dedim, 'ben de hatalıyım.' Sana neye

kızdığımı madde madde söylemezsem anlayacağın yoktu çünkü. Seninle günlerce evin içinde konuşmadığım zaman hiç mi aklına gelmedi bu yüzden sana tavrı almış olduğum.”

“Hayır, annen yüzünden diye düşü...”

“Lütfen dedim, sus! Sonra, hayatımda sen yokken yapmış olduğum şeyler yüzünden hesap sormaya başladın.”

“Haaa Esmâ Ceyhan ben yokken miydi? Bana ne demiştin ha o kızla ilgili...”

“Evet, sen yokken. Hayatımda sen yokken Esmâ Ceyhan’la da oldum, Burcu, Feride, Güzide, o bu şu... ismin cismin bir önemi var mı? Tek tek hepsi için sana rapor mu verecektim? Sen bana verdin mi?”

“Saçmalıyorsun.”

“Allah aşkına şu haline bak, kim saçmalıyor. Dün birinin düğününde rezillik çıkardın. Bir otur düşün kim saçmalıyor. Bak sıradan normal bir ilişki. Başlar; gelişir; işler yolunda gitmezse biter. Seninle olan herhangi bir şey, başlayamıyor, gelişemiyor ve maalesef bitemiyor!”

“U-uu unutmadın diye, hani unutamıyorsun diye mi bitmiyor.”

“Öyle bir an gelmişti ki. Sana ‘nasılsın’ demeye korkar olmuştum. Sürekli taktik, sürekli oyun, sürekli karşındakini tongaya düşürme hevesi. İlişki böyle yaşanmıyor, böyle bir şey değil. Devamlı olarak sana seni ne kadar sevdiğimi ispatlamak zorunday-

dım. O karmaşık kafanın içinde olan her şeyi bilmek zorunda değilim. Beynini okumak zorunda değilim. Bugün yine nasıl bir oyun oynayıp beni sınayacak diye diken üstünde oturmak zorunda değilim. Benden milyonlarca şey beklerken, senin hiçbir şey yapmamanı sineye çekmek zorunda hiç değilim.”

“Haa yani, zeki bir kadınla olmak çok zor diyorsun. O zaman sana o aptal bimbo kaşarlarla mutluluklar ne diyeyim. Zekâ seviyen zaten anca ona yeter!”

“Anladığın bu mu?”

Dedi. Babamdan para istediğim zamanlar, elini alınca yapıştırır, bir off çekerdi. Aynı hareketi yaptı. Benden adam olmaz gibi bir bakış attı, arkasını döndü.

Ayy öfff bu da, anladığın bu muymuş. Ne anlamam gerekiyor başka. Sanki bana zeki demiş gibiydi. Zihin oyunlarından bahsediyor gibiydi. Bir kere de evet zekisin falan desene, beni aşağılayacağına. Arkasından şöyle kapıyı sertçe vuracaktım ama her an geri dönüp bakacak diye yapmadım. Tam baksın, o saniye şak diye vurayım da, böyle kafasında o sahne kazınsın. Ortamı daha canlandırmak için telefonda müzik falan mı açsam acaba. Dış kapıya kadar yürüdü. Bakacak, bakmayacak, bakacak, Allahım ne olur baksın. Bak, bak, bak! Oleyyy geri döndü. Çat! Kapıyı kapadım. Yalnız ben tam kapatırken bir şey diyordu. Ne dediğini de hayvan gibi merak ettiğim için tekrar açtım. O gözlerini devire devire bakışıyla karşılaştım tabii.

“Sana çok sinirlendiğim için kitabı okumamıştım.

Ne bileyim, bir şey oldu okudum. Aslında buraya seni yargılamak için falan gelmemiştim. Kafamı karıştıran milyonlarca hareketinin nedenini öğrendim. Keşke daha güzel yaşasaydık dedim. Ama inan bu benim değil, senin elindeydi. Artık çevrendeki kişilerin yüzüne annenin ve üvey babanın maskesini takıp, insanlara onlarmış gibi davranma. Sana seni sevmek için yaklaşanlar zaten istesen de sana annenin verdiği zararı veremez. Kimse veremez, o yüzden korkma artık.”

Konuşmanın bu kısmında ağladığımı söylemem gerekir. Cümlesi bitti, burnunu çekti. Derin bir nefes verdi. Kafasını öne doğru iki kez salladı, bir elini “hoşçakal” anlamında kaldırdı. Ve gitti.

Tabii giderken son götlüğünü yapacaktı. Hiç arkasına bakmadan, “Tabii bu arada benden ve etrafımdaki insanlardan uzak dur,” dedi.

Orada biraz ufak çaplı bir cinnet geçirmiş olabilirim. Arkasından elime ne geldiyse atmış olabilirim. “Sen kimsin be, ben mi senin etrafındayım, sen benden uzak dur asıl,” diyerek çılglık attığım için sitenin güvenlik görevlilerini evin önüne toplamış olabilirim. Yani son dakikaya kadar çok olgun olan tavrım bozuldu ama n’apalım.

İçimden bir ses Erik’i son kez gördüğümü söylüyor. Bu onunla olan son sahnemmiş gibi. Onunla olan hesabı kapatmamışım gibi. Artık beklememem gerekli, geçmişe bakmamam lazım, en önemlisi de sanki haklıymış gibi geliyor.

Sen zaten fapa! Bir marmar
sarmal bir balık ben de



Bugün bahçeyi sularken balıkların olmadığını fark ettim. Havuzun içinde bir tane bile balık yok! Kocaman beyaz bir balık vardı, Ciciko koymuştum adını, o bile yok. Kırmızı vardı, turuncu vardı, onlar da yok. Diğerleri zaten birbirinin aynısıydı onlar da yok. Panik oldum. Biri çaldı balıklarımı diye güvenliği aradım hemen, kamera kayıtlarını istedim. Balıklar için öyle bir şey veremezlermiş.

Ben de işin içine azıcık bir yalan koydum. Kapıyı ayağımla tekmeleye tekmeleye biraz zorladım. Kulpu-
na asılıp iyice yerinden oynatmaya çalıştım. İnandırıcı olsun diye kilit kısmına yağ falan sürdüm. Bir kere İzmir'de üst komşuya hırsız girmişti. Hatırlıyorum kapısının önü zeytinyağı doluydu. Kapıyı yağlayıp açmaya çalışmışlar. Kamelyayı biraz dağıttım. Yürüyerek yönetimin oraya gittim. Korku dolu gözlerle gece birinin kapımı zorladığını, kamelyada olan küçük televizyonu çaldığını, balıklarımın çalındığını, balıklardan bir tanesinin fiyatının yirmi bin lira olduğunu söyledim.

Saçmalama, o kadar pahalı bir balık, havuzumda duracak ve ben onu...

Ay bir saniye hayvan satışına en çok ben karşıydım, ne diyorum. Her neyse işte, bunları bir bir anlattım, kayıtları istedim. İşte neymiş bazı kameralar çalışmıyormuş. Vay bazıları o kadar uzun kayıt tutmuyormuş. Lan pezevenk bir ton aidat ödüyorum. Git yap-tır kameraları o zaman. Manyğa bak ya, benim can güvenliğim gitmiş. Balıklarım şimdi kim bilir hangi yarım ekmeğin içinde? Gelmiş bana teknik aksaklıklardan bahsediyor. Zar zor, açtı kayıtları. Hızlı hızlı o geceyi geçiyor. Puki çişini yapmaya çıktı. Kediler geldi bir sürü. Zodi o kedileri kovalamak için çıktı. Onun dışında başka kimse yok. Hızlı hızlı geçtiğimiz için, kaydını bana verin, evde izleyeyim dedim. Polisi aramam gerektiğini söyledi, ancak ona verirmiş.

“Evime hırsız girmeye cüret etmiş, hayvanlarımı çalmış ve benim polisi aramadığımı mı düşünüyorsunuz. Tabii ki aradım.”

“O zaman onlar alsın bu kayıtları bizden.”

Ay bunların da ne değerli kayıtları varmış. Polisi aramadım tabii ki. En son sevgilim benle ilgilenmiyor diye evde yangın çıkarttığım zaman kamu davası açılmıştı bana. Bir de şimdi polisi yok yere oyalamadan içeri girerim, hiç gerek yok. Bir de ben o gecenin kaydını istiyorum ama polis bugüne de bakalım derse, kendi kapımı kendimin kırdığını görecektir.

“Kayıtları neden saklıyorsunuz? Bu işin içinde bişi

var ama dur bakalım çıkacak ortaya kokusu.”

“Balıklarınız için üzgünüz ama polisle beraber bunları izlemeniz lazım.”

“Şimdi avukatımı arıyorum. Bundan sonrası için olacıklardan ben sorumlu değilim,” dedim ve çat diye çıktım.

Hep bunu yapmak istemişimdir. Bir avukatım yok ama olsun, onlar var zannediyor nasılsa. Ama nereden bilebilirdim bu yaptığım hareketin ileri zamanlarda başıma çok pis bela olacağını.

Eve geldim, bir hışımla arkadaşımı aradım bize çağırdım. Onu beklerken de sitenin bahçivanlığını yapan bir amca var, balkondan ona balıklarımın çaldığını anlatmaya başladım. Gördüğü ettiği varsa söylesin, o adamı hapislerde çürüteyim diye. Oğlunu çağırırdı o da. Havuzun oraya gittik. Aaa bir baktım balıklar bir köşede saklanıyor. Bütün balıklar köşeye sinmiş tıkış tepiş duruyorlar. Sadece beyaz olan yok. Arkadaşım da geldi sonra. Bunlar neden orada falan filan derken, bir baktım bahçivanın oğlu attı elini havuza aldı bir balığı, üstüme atmacalı şaka yapmaya başladı. Biz tabii çığlık çığlığa. Kızla beraber gittik, evdeki bütün plastik büyük kapların içine su koyduk. Çocuk tuttu balıkları, temiz suyun içine attı. Suyun içine atıldıkça balıklar bir mutlu olmaya başladılar, bir hareketlendiler böyle... Bir taraftan da niye orda saklanıyorlar diye de düşünüyorum. Elektrik kaçağı falan olsa, heralde bebe de şu an çarpılmıştı.

Deprem olacak saklanıyorlar mı desem, köpekler bile beş-on saniye önce hissediyormuş, sen balıksın yani salak bir hayvansın bir gün önceden hissedip saklanacak değilsin herhalde.

Bir de böyle klip çektim balıklara, “happy happy” diye. Hayatlarını kurtardığımı düşünerek. Gamziş’le de iki lafımızdan biri de, “Ayy iyi ki biz varmışız. Nasıl hayatlarını kurtardık ama. İyi ki bizim gibi iyi niyetli insanlar var. Başkası olsa, balık ya der. Ama biz sonuna kadar uğraştık.”

Çocuk orada cup cup balık yakalarken bizim yaptığımız tek şey, “Orada orada, biraz daha sağa at elini,” demek olsa da, varlığımız yeter.

Yirmi beş tane balık çıkardık. İçerde kaldı mı kalmadı mı bilmiyordum çünkü başka hiç gözüküyordu. Sonra plastik kapları balkona dizdim. Yalnız bir sorun vardı, az önce o horon tepen balıklar şimdi böyle nasıl desem mal gibi oldular. Moron moron duruyorlar. Pişt diyorum, suyu sallıyorum yok!

“Yaa şu da ne çirkinmiş” dedim, pat dedi balık su yüzüne çıktı. “Ayyy öldü öldüüü” diye çılgık atmaya başladık. Sonra resmen ırkçılık yaparak, “Neyse turunculara bişi olmadı,” dedim, pat bir tanesi daha dikti nalları. Resmen maşallah dediğim ölüyor. Sonra bir tane daha derken, Zodi’yi aradım.

“Salak, içme suyuna şak diye konulur mu? Şoka girmişlerdir” dedi, elime aldığım gibi kapları koşarak havuza geri götürdüm, hemen içine geri attım.

Bu kez pat bir tanesi daha gitti. Sanki Zodi'nin suçuymuş gibi, diğerlerini ben yapmamışım da o bana içme suyu şok yapar dedi diye olmuşçasına hemen onu aradım. Senin yüzünden öldü diye.

“Şok üstüne şok yaşattın hayvanlara. Daha da zarar vermeden dur bence. Kalan sağlar bizimdir,” dedi.

Bir de bunların üstüne yönetimden geldiler, balıkları gördüler. Beyaz kayıp ama neticede. Pahalı olan da oydu dedim ama pek yemişe benzemiyorlardı. Ardından ilk yapmam gerekeni yapmak aklıma geldi. Bir havuzcuyu arayıp sordum. Bahçe ilaçlandysa, suya ilaç geçtiyse balıklar kendilerine temiz alan bulmuşlardır dedi. Beyaz olan içinse zehirlenmişse baygın gibidir, bir kedi kapmıştır dedi. Bir gün bunun olacağını biliyordum. Ama kendimi asla affedemem, bir de gittim balıklara klip çektim ya. Meğerse can çekişiyorlarmış. Ben de mutluluk dansı yapıyorlar sandım. Bu olay umarım Ceri'nin kulağına gitmez. Giderse kesin, “Ben demiştim, bir balığa bile sahip çıkamadın,” diye başımın dibinde konuşup duracak. Gerçekten acaba öyle miyim? Balıklara sahip çıkamadığım gibi, bir de ellerimle öldürdüm onları. Ortalığı hırsız var diye birbirine katmam da cabası. Herhangi bir olayın içine entrika katmadan rahat edemiyorum. Balık cenneti diye bir şey var mı acaba? Benden nefret ediyorlar mıdır? Bize bakamadı, öldürdü bizi diye öbür dünyadan bana lanet yolluyorlar mıdır?

GÜNÜN DERSİ Balıkları içme suyunun içine atma.



Sokak köpeği gibi, kim basımı sevse
günübirlik düşlerle arkasındayım



Ceri ile ayrılalı tam bir ay oldu. Bir ay boyunca ne ben onu aradım; ne o beni. Sıfır mesaj, sıfır iletişim. Yeniden aklım çelinir diye sosyal medya hesaplarına da bakmıyorum artık. Koskoca bir ay, 4 hafta; 30 gün; 720 saat; 43200 dakikadır hayatımda yok. Vay be zaman ne çabuk geçiyor. Tam bugün bunları düşünüyordum. Ceri aradı. Haydaaa, kalbim amma temizmiş. Açsam mı açmasam mı diye bir ikileme girdim o sırada vazgeçti kapattı. İsbet oldu dedim, Zodi aradı ardından.

“Ceri'nin köpeği kaybolmuş, yayar mısınız diyor. Bi yapsana.”

Ceri'nin köpeği mi var? Nasıl ya, ne alaka, köpeği nasıl olur. Benim niye haberim yok. Bir ayda gidip kendine köpek alıp, bir de üstüne kaybetmiş hem de. Bu hemen kız arkadaş da yapmıştır. Belki köpeği kız buna almıştır. Ya da bu kıza tam hediye olarak götürürken, köpek kaçmıştır. Ceri'nin nasıl köpeği olur, fare Puki'den bile rahatsız oluyordu Allahın manyağı.

Aradım hemen Ceri'yi, gerçekten bir köpek sahiplenmiş. Evde arkadaşı varmış, pencereyi açık unutmuş. Köpek kaçmış gitmiş. Sesi o kadar kötü geliyordu ki, nasıl oldu hâlâ hatırlamıyorum kendimi bir anda onun evinde buldum. Perişan haldeydi. Puki kaybolursa herhalde aklımı oynatırım. Sanırım empati yapabildiğim bir konu olduğu için, "Evde hangi arkadaşın pencereyi açık bıraktı? Öyle karıyı kızını toplarsan eve olacağı bu. Allahın sopası yok," türü iğnelemelerimi sonraya bıraktım. Onun yerine Caddebostan'da gecenin bir yarısı saatlerce Ceri'nin köpeğini aradım. Bizimkilere haber verdim. Kızlardan biri hemen köpeğin fotoğrafını kâğıtlara bastı. Gizo, Kadıköy'e, biz Caddebostan'a, Niyan Etiler'e herkes bulunduğu konuma astı ilanları. Bütün veterinerleri dolaştık Zodi ile. İnternette olan kayıp köpeklerle ilgili yerlere ilan verdik. Fotoğrafı el birliğiyle dağıttık. Haysev'e mail attım. Sabahı ettik. Bir de evin olduğu yerde olan cafelere, mağazalara telefonumu bıraktım. Görürlerse beni arasınlar diye. Eve gittim.

Tam eve giriyordum, telefonum çaldı "Köpeğiniz burada," diye. Ceri'nin de o gün çekimi varmış. Evden bir daha Cadde'ye gitmek için yola çıktım, sıfır uyku. Bu sırada tabii herkesi, köpek bulundu diye aradım.

Cafeye gittim, garsona, "Beni aradınız köpek burada diye, alayım" diyorum. Beni arkaya arkaya gizli bir şey söyleyecekmiş gibi çekiyor. "Ya dur, napıyosun" falan derken, bana bir adam gösterdi, elinde de simsiyah bir Jack Russel.

“Şu adam çalmış köpeğinizi. Çaktırmamak için sizi buraya çektim.”

İşte o an, dayak atmanın serbest olmasıyla ilgili imza toplasalar, ilk atacak kişi ben olurum. Lan sen geri zekâlı mısın? Kahve çekirdeği beyinli! Kafenin dört bir yanına astığım fotolarda köpek bembeyaz. Yani bir tane bile leke yok. Bildiğin akça pakça köpek. Adamın elindeki ise kapkara.

Fotoğraflar siyah beyaz olduğu için anlamamış. Gerçekten ne söyleyeceğimi bilemedim. Sanki ne desem boştu. Allah zaten onu bu kadar salak olmasıyla sınıyordu. Bir de üstüne gitsem mi, bilemedim. Ya sabır çeke çeke eve döndüm.

O gün bulamadılar köpeği. Bir taraftan da Ceri ile sürekli iletişim halindeyiz. Bu da biraz beni tedirgin etmedi desem yalan söylemiş olurum. Ne bileyim yeniden umutlanmasını da istemiyorum. Ama şimdi böyle onu görünce de bir garip oldum. Hâlâ o evinde kim varsa, neden pencereyi açık bıraktı onu bir tiftikleyemedim.

Ertesi gün bulundu ama köpek. Birinin peşine takılmış. Adam da almış evine götürmüş bunu. Sonra internette bizim ilanları görünce aramış. Zaten evine kocaman kocaman sığıcı için başkasına vermeyi düşünüyormuş. Ceri, köpeğine tuvalet eğitimini verememiş yani ho ho ho! İki lafından biri Puki'yi şımartıyorsun, ah o benim elimde olacak mum yaparım onu, bir tane tüyü bile dökülmez diyerek bana

carlayan adamın köpeği salonun ortasına sıçıyor. Ve full tüy döküyor. Ona söylemişim, tüy dökmelerinin sahiple ilgisi yok, isteyerek dökmüyor diye. Ben bilmiyormuşum, köpeğe tüy dökmeme eğitimi verilmiş. Hııı gördük vermişsin eğitimini.

Neyse en azından Ceri'yi iyi gördüm. Her gün cadde yürüyormuş. Bir köpeği var. Diziye başlamış. Sakalları daha çok uzamış. Beş kilo vermiş. Arabasını yenileyecekmiş. Bazen acaba onlar mı haklıydı diye düşünmeden edemiyorum. Benden ayrıldıktan sonra nasıl anında dengelerini bulup mutlu olabiliyorlar acaba. Tamam ben de mutluyum ama bir ay içinde balıklarımı öldürmek dışında öyle çok bir şey gelmedi başıma.

Yeni geliyor huzur bile huzursuz ediyor.



Çirkin fotoğraflarını sayfasına attığım günden beri Sıska beni aramıyor. İyi yapıyor yapmasına, zaten onu hiç çekecek durumda değilim ama sürekli şu söyledikleri aklıma geliyor. Bazı kız tipleri var mesela, sürekli Mevlana sözü paylaşan, ne bileyim işte “şunu şunu yap; hayatta bunu bunu bulasın” türü sözleri olan. İki lafından biri sevgi, iyilik, hoşgörü olan. Bir insan, nasıl oluyor öyle biri olma yoluna gidiyor diye hep merak etmişimdir. Hayatı bu kadar sevmek niye? İlle de sevmek. Herkesi sevmeye çalışmak. Bana fazla yavaşakça geliyor nedense. Herkesi de sevmeyeyim, başıma gelen her olayda da boşluklarımı sevgiyle doldurmayayım yani. Şimdi şimdi anlıyorum aslında. Bir süre sonra sevecek kimseyi bulamıyorsun, içinde olan şeyi doğayı, otu, böceği hiçbiri yoksa kendini sevmekle harcıyorsun.

Yirmi beş-otuz beş yaş arası işte tam bunu yapmak için olan evre. Yani hayatımızın en sıkıcı zamanı. Yirmi beşe kadar başkasını nasıl seveceğimizi, nasıl tanıyacağımızı öğreniyorduk. Konu sadece sev-

gililik meselesi değil, hayatımızda ebeveynlerimizin rolü büyüktü; arkadaşlıkların rolü büyüktü, aşk zaten kaçınılmazdı. Yirmi beşten sonra ise, artık hayal kırıklıkları ve tecrübe dedikleri şey başlıyor ve tabii sevmeye değer insan bulamama sorunu yüzünden kendine dönüyorsun. Kendini tanımak için uğraşıyorsun. Başka birini tanımak eğlenceli ve heyecanlıyken; kendini tanıma evren maalesef böyle olmuyor. Biraz daha acı veriyor kendinle yüzleşmek. Geçmişinde olan şeyleri tekrar düşünmek zorunda kalıyorsun, bu kez olgunlaşmış olarak üçüncü bir şahıs gibi bakıyorsun yaşadıklarına. Eleştirirken daha acımasız oluyorsun. Başkasını tanıırken, hoşlanmadığın bir şey olduğu zaman ondan vazgeçme hakkına sahipken; aynı lüksü kendin için gösteremiyorsun. Onun yerine kendini değiştirmeye uğraşıyorsun.

Öfff daha yolun başındayım şimdiden acayip sıkıldım.

Aldığım o zenginlik kitapları da işe yaramadı. Hepsi pazarlamacılara yönelik şeylermiş. Herkesin telefonunu açın, herkesle yemek yiyin, kimsenin adını unutmayın bla bla bla. Herkesle yemek yersem adım orospuya çıkar benim be!

Ama kendim ettim kendim buldum. Orada iki seçeneğim vardı, ya mutluluğu ya parayı seçecektim. Ben gittim para dedim. Şeytanı seçtim yani. Sonunda da avcumu yaladım.

Ben de okuyarak değil de daha çok dokunarak

kendimi tanımalıyım diye düşünüp, hep merak ettiğim, uydurma mı yoksa gerçek mi diye düşündüğüm bir şeye başlamaya karar verdim. Reiki!

Cins bir arkadaşım var. Bütün problemlerini, sana dokunarak geçireceğine inanıyor. Karnım ağrıyor diyorsun, elini karnına koyup bekletiyor. Bir süre sonra zaten bir saattir karnımı mıncıklıyor diye düşünüp, rahatsız olduğun için "Geçti geçti hee," diyorsun. Ya da moralinin bozuk olduğunu söylüyorsun sana sevgi topu falan yolluyor.

Onun el aldığı bir hocası varmış. Bu işler öyle oluyormuş. Birine reiki yapabilmen için uzman olmuş birinden el alman lazımmış. Gamziş'le beraber gittik biz buna. Bu arada Gamziş bir anda benim kişisel gelişim arkadaşım oldu. Birbirimize sürekli olumlamalar falan yolluyoruz. Bak burada bu varmış gidelim, şurada bu varmış diyoruz. Oysa daha bilmem kaç sene öncesine kadar birbirimize önerdiğimiz tek şey, alkol sonrası yapmamız gerekenlerken şimdi halk eğitim merkezi yoga kurslarına gelmiş ev hanımlarına benzedik.

Arkadaşın verdiği adrese gittik. Bir taraftan hem "Yalandır abi imkânı var mı? Gerçek olsa koskoca ilaç sektörü çökerdi," diyoruz. Bir taraftan da "Her hastalıktan 250 lira alsak, günde beş hastaya dokunsak... Tamam ya, bir de böyle üç-beş kişiye el veririz. Müşteri fazla geldi mi onlara yollarız, komisyon alırız," diye de gelecek planları yapıyoruz.

Kapıyı bir kadın açtı, normalce bir kadın. Ben daha Rezzan Kirazvari birini bekliyordum. Her yanından etnik tül uçuşsun, orasında burasında nazar boncukları olsun, ne bileyim böyle takılarında mavi mavi şeyler parlasın... Ama bu normal hemşirelikten emekli olmuş gibi bir kadın. Evi de normal. Tütsü yok, duvarlara asılmış maskeler yok, içinden alev çıkan toplar yok, orda burada Hint figürleri yok.

Oturttu bizi, ders vermeye başladı. Offf ne dersi be, bir de bunu öğrenecek miyim? Üç beş sayfa anlattı da anlattı. Gamziş sınıfın en çalışkan kızı gibi. Kadın ne derse arkasından tekrar ediyor. Böyle salak salak sorular soruyor öğretmenin gözüne girmek isteyen kız gibi. O sordukça ben sinirleniyorum. Çünkü anlattıklarının tek kelimesini anlamadım. Bir adam varmış, dağa çıkmış. Senelerce bunun için uğraşmış, sonunda sembolleri falan bulup dağdan inmiş. İşte o günden beri bu, elden ele geçmiş. Bu bir enerjymiş, çakralardan biri yanlış çalışırsa orayı aksatırmış. Ve daha bunun gibi şeyler.

“Elinizle yapacaklarınız” kısmına gelene kadar inanılmaz sıkıldım. Sonunda dokunarak neler yapacağımız aşamasına geldik, onda daha da baygınlık geçirdim. Günde on beş dakika her tarafıma dokunarak çakralarımı düzenlemem lazımmış. Yirmi bir gün boyunca her gün bunu yapacaktım. Sirkeyle banyo yapacağım bir de.

Sonra ikimizi ayrı sandalyelere oturtturdu, etra-

fımıza bir şeyler çizdi, bir takım hareketler yaptı. O sırada gülmek için kendimi zor tuttum. Yanımdaki kızdan azıcık cesaret alsam gülecektim de, o böyle birazdan ona Fatma'nın elini vereceklermiş gibi ağır sorumluluk duygusuyla acayip heyecanlıydı. O aşamayı da bitirdik.

Sonra kadın, kendi hikâyesini anlatmaya başladı. Yalan söylemek istemiyorum, o kısmı da biraz sıkıldığım için dinlemedim. "İnsanların auralarını görüyorum," dedi, o noktada dikkatimi ona verebildim ancak. Tabii ki üstüne kendi auramı sordum, nazlandı, kıvırdı bir şey söylemedi.

Tam evinden çıkıyorduk, "Kafan lolipop gibi parlıyor. Üçüncü gözün çok açık. Diğer çakralarını açarsan, inanılmaz şeyler göreceksin. Ama diğerleri zifiri," dedi. Ve işte o an beni kazandı. Eve gelir gelmez ilk yaptığım iş, üçüncü gözle ilgili olan her şeyi araştırmak oldu. Sanki tez hazırlıyor gibi sabaha kadar bunlarla ilgili olan ne var ne yoksa okudum.

Ardından üçüncü gözü daha da açmak için yapılacak olanları yapmaya başladım. İşte dünyada görünmeyen varlıkları görecektmişim. İnsanların düşüncelerini okumaya kadar vardırılmış bu iş. Dünyadaki görünmeyen varlıklar için biraz korkmuş olsam bile korkularımın üstüne gitmem gerekli demek ki. Hem yapacak bir şey yok, Rabbim bana bu üçüncü gözü neden vermiş. Belki de dünyada bir iyiliğe neden olacağım kim bilir? Ne bileyim mesela tam Amerika

bize savaş açacak. Böyle yana yakıla çözüm arıyoruz. Sonra diyorlar ki: "Yapacak bir şey yok, bir kız varmış, kafası lolipop gibiymiş, üçüncü gözü çok açılmış, onu Obama'nın yanına yollayalım."

Beni yolluyorlarmış. Ben böyle hiç konuşmadan Obama'nın ne yapacağını hissediyormuşum. Yalnız kafamı karıştıran tek bir sorun var. Şimdi Obama İngilizce düşünüyor, e ben Türkçe. Düşünce gücüyle onu hissedeceksem, İngilizce mi hissedeceğim acaba? Neyse bunu o gün geldiği zaman düşünürüz.

Evde sürekli denemeler yapıyorum. Puki'yi alıyorum karşıma, düşüncelerine yoğunlaşıyorum. En iyi çam ağaçlarının auraları görünürmüş. Bahçeye çıkıyorum ağaca dikiyorum gözümü. Artık gözlerim kararıyor yine de etrafında bir bok göremiyorum.

Bir de loş ortamda ayna karşısında avuç içlerin dönük olarak kendine bakarsan görürmüştün. Siktiğim forumunda herkes görmüş, bir ben göremedim. Aynaya uzun bakınca sadece suratımda olan siyah noktaları bir de derinleşmekten İSKİ kuyusuna dönen gözeneklerimi gördüm.

İngeleme olayı var bir de. Gözünü kapatıyorsun, atıyorum bir elma düşünüyorsun sonra onu yediğini, tadını, kokusunu. Ben gözümü kapatınca sadece simsiyah bir şey görüyorum. Elma düşünmeye çalışıyorum olmuyor. O siyahlık anca böyle beyaz ışığa falan dönüşüyor. Masuscuktan orada elma varmış gibi yapıyorum yine olmuyor! Bu kez tadını hisset diyor da

nasıl hissedeceğim. Ağzımı mı oynatacağım, elime mi alacağım, ne yapacağımı anlamıyorum.

Aa tabii bu sırada sağda solda hava atmayı da unutmuyorum tabii. Ortamlarda birinin başı ağrısa da hemen atlasam diye tetikte bekliyorum. Her muhabbeti bir şekilde evirip çevirip bu alana doğru kaydırıyorum. Her fırsatta elimi kafama falan götürüp bir şeyler yapıyorum. Bir de böyle bilmediğim yerden soru soruyorlar, gülümseyip, "Gerçekten bunu anlatmayı, seninle uzun uzun konuşmayı çok isterdim ama öncelikle bir alt yapın olmalı. Yani o yüzden sana ne kadar anlatsam da anlamayacaksın. İstersen sana kitaplar önerebilirim."

Nasılsa gidip o kitapları almayacaklar diye bir de götümden kitap ismi uyduruyorum. İnsanlara sakinleşmek, huzuru bulmak, az konuşmakla ilgili sürekli akıllar veriyorum. Ya ama gel gör nasıl yapmacığım, nasıl özentiyim. Bu tip işlerle uğraşmak bir gram mı yakışmaz bir insana. Kendi konuşmamdan midem kalkıyor, o derece yapaylık.

Bir de bunlarla beraber abidik gubidik bir sürü şeye merak sardım. Zaten bir olayın bokunu çıkarma konusunda üstüme adam tanımıyorum. Evde böyle su sesi altına subliminal mesaj döşenmiş müzikler dinliyorum. Günde sekiz saat yirmi bir gün dinlersen hayatın süper olacaktı.

Ben üçüncü gün kapattım. Su sesi yüzünden sürekli çişim geliyordu, bir de şar şar şar o ne ya! Tabii paranoyalığım yüzünden de devam edemedim. Ya bunun

altına başka sözler yerleştirmişlerse. Ya yirmi bir günün sonunda terörist olmaya karar verirsem. Ya beynim yıkanır ve evdeki herkesi örgü şişiyi öldürmeye karar verirsem. Altta ne diyor bu, ölüm dedi. Vallahi ölüm dedi, şimdi sıçtım. Beynimin bir tarafından bir yankı geliyor sanki, "İŞİD'e katıl, evi barkı sat, terörist ol." Sanki içten içe biri beni çağırıyor.

Sonra olumsuzlamalar. Her sabah kalkar kalkmaz, kendimi sevdiğimi, şu boktan hayatı sevdiğimi, ne bileyim geçmişimin falan bana bir şeyler öğrettiğine dair şeyleri yüksek sesle söylüyorum. Bu da bana biraz deli işi gibi geldi. Biriyle beraberim diyelim, adam kalkar kalkmaz, "Ne güzel bir gün" diye bir giriyor, kendine olan sevgisini kendine söylüyor falan. "Yazık," derim bir önce, "kafayı yemiş naapsın."

Bir de bana bak, her sabah gözümü açar açmaz, kanallarımı açıyorum. Önce alınla götümü tutuyorum bir beş dakika sonra, mincomla boynumu; ardından memelerimle göbeğimi. Sonra da başlıyorum, vay dünya öyle güzel, böyle iyilik aksın bana, evren beni alsın kucığından indirmesin...

Değerli taş olayından eksik kalır mıyım? Ametisti yastığımın altına koyup uyduğumdan beri şahsen öyle deliksiz uyku çekemiyorum. Biraz büyük almışım taşı. Kafama batıp duruyor.

Tütsü zaten sevmezdim. Lisedeysen bir ara popüler olmuştu. İzmir'de Sevgi Yolu paso tütsü kokardı.

O zamanlarda da hiç cazip gelmemiști şimdi de gelmedi. Onun yerine evde adaçayı yakayım dedim, yanlışlıkla evi yakıyordum.

Evde adaçayı yakarsan, kötü enerjiyi atarmışsın. Aldım yaprağı tutuşturup evde gezincem. Ben daha adım atmadan yaprak yanıyor. Ben de bir tomar yaprak aldım. Evi tur atmaya başladım ki yapraklardan biri halıya düştü. Ev baştan aşağı ahşap! Cayır cayır yana yana öleceğim. Allahtan yangın konusunda engin tecrübelerle sahibim. Düştüğü yeri ayağımla basarak söndürdüm. Tecrübem de bu. Yalnız bir önceki evde yangın çıkarışında, alevleri başlamadan söndürmüştüm ama minicik bir kıvılcım koltuğun içinde kalmıştı. O da zaman geçtikçe büyümüş her tarafı sarmıştı. Bunda da öyle olacak diye, geldim gittim halıya su döktüm. Geldim gittim suladım o halıyı. Şimdi ev ıslak köpek gibi kokuyor.

Her okuduğumu yapma olayına girdim bir de. Sanki bana bilmediğim bir dünyanın anahtarını vermişler, ben de o dünyaya dair olan her şeyi öğrenmeliymişim gibi. İnsanların kaşlarının ortasına bakarak istediklerini içinden söylersen o kişiyle telepati kurmuşsun. Evde Puki üzerinde denedim. Hayvanın kaşlarının ortasına bakarak, "Topu al, topu al" diye beyin mesajları yolladım. Önce bana baya baktı. Ardında da döndü götünü. Belki köpekler anlamıyordur diye düşünüp, Zodi'nin üstünde deneyeyim dedim. "Su getir, bana su getir" diye dayadım mesajı. Yok, ayağa

bile kalkmadı. Gördüğüm herkesin üstünde denemeye başladım. Bir noktadan sonra insanlar benden rahatsız oldu. Uzun uzun onlara baktığım için. Kimse de ne düşündüğümü anlamadı zaten. Keşke işe yarasaydı ama. Zodi şu an bütün evimi temizliyor olurdu.

Bu arada ağrımı geçirmek için elimi her tarafıma tuttum ama bir noktadan sonra acaba gerçekten ağrım var mıydı diye düşünmeye başladım. İnsanların üzerinde bir noktadan sonra çok denemek istemedim: Off bana ne ya, pis pis oralarına buralarınâ neden dokunayım. Hastalığı ciddiye biraz akli varsa hastaneye gider. İnsanların yağı alınlarını saatlerce okşamak biraz midemi bulandırdı.

Öyle böyle derken ikinci aşamaya geldik, bir tane daha el alacağız kadından. Sonra semboller çizip etkilerini daha yüksek hissedeceğiz. Gittik yine biz. Meditasyon grubu varmış. Biraz geç kalmıştık ona yetişemedik. Evin içine bir girdik herkes şarıl şarıl ağlıyor. Bir yandan da kısırla havuçlu kek yiyorlar. Kadınlar günü gibi ama bir garibi. Bunlar daha yeni meditasyondan çıkmışlar, heralde o sırada bir patlama yaşamışlar, hepsi içini boşaltmış. İyi ki yoktum, yaşlı kadın ağlaması kadar kötü bir şey yok çünkü. O ağlamanın sonunda, oğlunun ona yaptıkları, annesinin hastalığı, kızının sözünü dinlemeyişi falan derken Allaaaahh hepsini ayıp olmasın diye dinlemek zorunda kalıyorsun.

Bunların yemekleri bitti. Beni, arkadaşımı, bir de

bizden hemen önce gelen bir kızı yan yana sandalyelere oturtular. Herkesin karşısına biri, arkasına biri geçti. Biraz korktum çünkü bir öncekiyle pek alakası yoktu şu an olan durumun. Önümde yaşlıca minicik bir kadın elini karnıma koydu.

“Offf nasıl tıkanmış buraların” diye bir geçirmeye başladı suratıma. Öyle böyle değil, gerrkkk gerrrrkkk gözlerimin içine baka baka. Arkada duran kadın ise elini kafama koydu kendine doğru iyice çekti. Yemin ederim şoka uğradım. Ne yapacağımı bilemedim. Ayy bir de domates yemiş, burnuma ekşi ekşi o iğrenç koku geliyor. Yan tarafımı bir döndüm, arkadaşımın ayaklarını biri ovalıyor. Diğer tarafa döndüm, kızı yumrukluyorlar. Bildiğin kızın sırtına güm güm yumruk atıyorlar. Yine de tabii geçirmekten daha iğrenç yoktu. Sonuna kadar bekledim. On beş dakika boyunca suratıma geçirmesine izin verdim. İçimdeki bütün kötü enerji onun midesine gitmiş, oradan da hava olarak çıkmış güya. Eve geldiğim zaman kendimi hiç rahatlamış gibi hissetmiyordum. Tam aksi, tecavüze uğramış gibiydim. İğrençti, saçmaydı. Yaşlı kadının biri suratıma kusacaktı ya. Kendimi tanımak için çıktığım bu serüvende, reiki kısmını kenara koydum. Bir süre domates görmek istemiyorum.

GÜNÜN DERSİ Her boka hemen derinlemesi-
ne atlama!



Sarıttık İlemediğim Gün Olduğum Gündür



Sıska kendisine köpek almış. Po'lardan. Instagram'ında sürekli görüyorum. Ağzı beş karış açık, köpeği yerken falan fotolar atıyor. Sevdiğim insanların Instagram sayfalarından çok, sevmediklerimi daha yakından takip ediyorum. Tabii onların sefil olup, oraya o fotoğraflarını atmalarını beklemiyorum ama attıkları her şeye burun kıvrırıp, evden kendi kendime söylenebiliyorum. Yanlışlıkla büyötmek mi istedim ne yaptıysam geri zekâlı gibi fotoğrafın ortasından kocaman bir kalp çıktı. Allahım ya, offf kızla konuşmuyoruz bile artık, o beni ben onu silmişiz. Gittim fotoğrafını beğendim. Anında geri çektim, tabii ama evde acayip gerginim. Sanki dünyanın sonu, niye taktıysam bu kadar. Derken çat! Telefonda ismi yanıp sönüyor. Nasıl saniyesinde gördün be kızım. Beni sapık zannedecek şimdi. Açtım telefonu.

“Canımmmmmm. Gördün mü benim minnoşumu. Çok tatlı diil mi? Hadi buluşalım artık, ne kadar zaman geçti, köpüşlerimizi gezdiririz hem.”

Hiçbir şey olmamış gibi, hiç aramızda bir dargınlık bir kırgınlık yok gibi. Bazı insanlar böyle ama hiçbir şey olmamış gibi olağan yerden hayatlarına devam edebiliyorlar. O mu daha iyi yoksa olayı tartışıp bir sonuca bağlamak mı? Amaaan neyse tamam dedim. Yine beni pençelerinin arasına aldı. Şimdi de köpek uzmanı kesilecek başıma kesin.

Kahvaltı için buluştuk. Ben yine geç kaldım. İçeri girdiğim gibi bir yığın insanın bir masanın etrafına doluşmuş olduğunu gördüm. Kıvanç Tatlıtuğ falan halka mı karışmış diye kafamı hindi gibi uzattım. Belediye başkanları böyle ayda bir esnafı gezer, şehri turlar falan ya. Kıvanç Tatlıtuğ da öyle bence. Arada bir Bebek'te halkına selam ediyor, sonra hoop padişahlık koltuğuna. İşte o şanslı anlardan biri diye düşündüm. Şöyle iyice parmak ucumda kalktım. Aaa-aaa o ne be! Bizim Sıska'nın etrafındalar. Daha doğrusu köpeğinin. Bir güzel bir güzel, pamuk topalağı gibi. Bir de süslemiş, tertemiz köpeğin parfümü burnuma burnuma geliyor taa oradan. Köpek benden güzel!

Aldım Puki'yi kucağıma, o kalabalığı yardım oturdum. Kimse benim gariban Puki'mi görmüyor tabii. Oyy benimmm Ayşecik Pukim. Sevdiler sevdiler sonra baktılar artık dik dik bakıyorum yavaş yavaş gitti insanlar. Ama hâlâ gelen geçen hayvanı sevmek için eğiliyor. Puki ise kucağımda öyle aptal aptal etrafa bakıyor. Sıska aldı Puki'yi eline, "Sen nasıl çirkinsin, çok mu çirkinsin, bu çirkinlik ne," diye sevmeye

başladı. Bir sinir oldum. Ben kendi köpeğime çirkin derim. Ama elin karısı... ya çok pardon, bir saniye kesiyorum ama konsantre olamadım.

Bu Sıska karısı cildine bir şey yaptırmış. Kızın cildi pırıl pırıl parlıyor. Kök hücre yaptırdıysa eğer, bu sefer maaşımı soracağım artık. Yaptığı iş neyse o alana kayacağım. Her gördüğümde kadın kendine yatırım üstüne yatırım yapıyor.

Neyse işte uyuz oldum Puki'ni çirkin çirkin diye sevmesine. O kadar olgun bir insanım düşün, sinir oldum diye kızın köpeğine demediğimi bırakmadım. "O ne öyle çamaşır makinesine atılmış fare gibi. Hayatta sevmem. Bence seninki agresif gibi. Yani ne bileyim, o cinsin huyu da illet."

Konuşurken kendim bile kendimden utanıyordum ama engel olamıyordum. Zavallı köpeciği de orada masum masum bana bakıyor. Ayy bir de üstüne yok tüyleri için şunu kullan, vayı mamasına biraz şunu at, sakın bilmem ne vitaminini unutma diye akıl verdi durdu.

Eve gidince ilk işim, Puki'yi biraz süslemek oldu. Zaten kıza da benzemiyor, oğlan çocuğu gibi. Hem dişi olduğu belli olur, dedim. Sıska'dan da evet, etkilendim şimdi yalan söylemenin anlamı yok. Biraz özendim açıkçası.

Gittim elbiseler aldım, güzel tasmalar, onu yanımda taşımak için bir çanta. İkinci buluşmamıza bu kez dört dörtlük bir şekilde gitmeye karar verdim.

Puki'ye ne giydirsem üstünden fırlatıp atıyor. Atamadığında da böyle içinde solucan gibi kalıyor. Tek bir kıyafetin içinde mutlu, o da simli parlak açık pembe, kapşonu tüylü montun içinde. Aman Allahımmmm Puki bir varoş!

Tanrım, kızımın varoş olma gerçekliğiyle yüzleştim. Ne acı verici bir deneyim oldu anlatamam. Ama Puki istediğini giyer, neyin içinde mutluysa onunla dolaşır. Onun hayat tarzına karışacak değilim. O kapşonu kafasına geçirince de, yağmurda dükkânın önüne sigara içmeye çıkmış, kotunu çizmesinin içine geçiren, yanık sarı saçlı o kıza ne kadar çok benziyor. Allahım beni bununla da mı sınavacaktın!

Bir tane de çanta almıştım ya, yalnız bu çantalar pekinezlere göre değilmiş. Çünkü Puki içine sığmadı. Bedeninin dörtte üçü çantanın dışında kaldı. Bir de köpek parfümü diye bir şey aldım. Beyaz sabun kokuyor. Arabaya bir bindim, ulan sürekli fatiha okuyasım var. Böyle yürekten yürekten, içli içli. Bildiğin morg gibi kokuyor çünkü, oradan ölümü çağrıştırıyor. İndik Puki'nin yarısı çantasında, yarısı benim koltuğumun altında, düşmesin diye. Çantayı beden dersine gider gibi sürükleyerek taşıyorum. Diğer koluma ise kendi çantamı sıkıştırıp öyle zor zahmet yürüdüm. İşkence resmen.

Yine buluştuk, bu kez Puki biraz daha dikkat çekti tabii. Çünkü şapkası gözünü iyice kapadı, etrafta o iğrenç pembe montuyla, çığlık maskesi takmış keçi

gibi dolaşmaya başladı. O beyaz sabun kokusu zaten, hayvan kendi derisini sökmek istemiştir eminim. Alışmadık götte don durmazmış hesabı.

Artık, hava çok soğuk falan olacaksa ancak, o bayıldığı montunu giydiriyorum. Onun dışında sere serpe dolanıyor. Tipsiz komik salak.

Mankül refresi olurmu yagdir ustümüze
bütün eski sevgililer!



Ceri görüşmek istiyor. Korkarım yeniden beraber olmayı teklif edecek. Bir de çok utaniyorum ama bir şey itiraf etmek istiyorum. Ben Ceri ile köpeği kaybaldığından beri mesajlaşıyorum. Uzun uzun falan değil ama işte öyle komikli gülünçlü mesajlar...

İşte bu yüzden eski sevgilinle dost kalmamalısın. Bu olay şimdi, ayrılmayı söylemeye karar verdiğim andan bile daha zor. Kırmak istemiyorum ama o zaman niye umut veriyorum değil mi? Sen de haklısın. Ne diyeceğim, yani tamam ufak tefek aksaklıklar olmuyor değil ama ben halimden çok memnunum. Yeniden hayatıma girdiğini düşünmek bile kaburga kemiklerimin birbirine baskı kurmasını sağlıyor. Böyle bir daraltılar geliyor bana. Kaşındıran boğazlı kazak giymişim de sanki boğazı beni boğmuş gibi.

Ama bir taraftan da özlüyorum. Alışmıştım neticede. Ayrı evlerde yapalım diyeceğim, üç sene boyunca onu da denedik. Böyle iyi işte ya, niye daha fazlasını ister ki hep insan.

Yemeğe çıktık. Yine böyle kafamda söyleyeceğim şeyleri tekrar edip duruyorum. Kendi kendime sürekli, “Hayır’ demeyi öğren. Bu kez olacak, yapacaksın,” diye telkinler veriyorum.

Yemeğe başladık, havadan sudan konuşuyoruz. Hadi artık konuya girse de güzel güzel gerçek bir yetişkin gibi derdimi anlatsam diye bekliyorum. Tabii yine değişmemiş. Girdiğimiz yerde iki kez masa değiştirdik. Garsonun birine illallah ettirdik, sonunda bir yer bulup oturduk, bu kez yemek beğenemedik. Bunu görmek bile kendime, “Her gün bu sahneyi yaşamak istiyor musun?” diye sordurttu.

Muhabet, muhabet derken girmiyor konuya. Böyle dilimin ucunda bekliyor, “Ceri, Ceri, Ceri... Benim asabi süper kahramanım Ceri. Ahh Ceri’ciğim ahhh, keşke hayat bize her istediğimizi verseydi değil mi? Ama işler öyle gitmiyor Ceri’ciğim. Biz yapamadık Ceri, olmadık. Biz ayrı dünyaların insanlarıymışız Ceri. Ben kuzey kutbu, sen güney kutbu. Biz birbirimizden uzakta güzeliz, ey sevgili Ceri’ciğim. Sana da hak veriyorum, tabii ki beni unutman çok zor. Ama bunu yapmalısın. İmkansız diye bir şey yoktur Ceri, bunu başaracaksın sana inanıyorum. Lütfen Ceri, lütfen yerden kalkar mısın, insanlar bakıyor. Ağlama ama, lütfen. Ya da ağla ağla suda akmayan rimel sürmüştüm, böyle dramatik bir sahne karşısında elbet duygulanırım diye. Aaa yapma ama bak, tek taş zaafım olduğunu biliyorsun. Şimdi bu oldu mu yani, ayy kocaman almışsın bir de. Şimdi

bence bu yüzük bende kalsın. Ben bir düşüneyim ama yüzde seksen beş hayır diyecekmişim gibi düşün sen. O yüzden böyle çok baskı kurma tamam mı canım benim. Hadi şimdi evlerimize dağılalım.”

Konuşmam aynen bu şekilde olacaktı. Ama Ceri bir konuya giremedi yani. Ne zaman söyleyecek diye bekleyip duruyorum ama yok! Evin oraya geldik, arabada vedalaştık. Bu, Puki'yi göreyim dedi. Evde söyleyecek herhalde. Tabii akıllı adam, oralarda rezil olmayayım dedi. Neyse daha iyi oldu böyle. Daha rahat konuşurum hem. Girdik içeri. Bir iki sevdi. Kapının önünde poşet bekleyen dayı gibi bir bardak su içti. Sonra da “Gidiyorum,” dedi.

Aaa kaldım öyle. Gidiyor Ceri. Göt gibi kaldım val-la. Oturdum günlerce gecelerce ben beraber olmaya-çağımıza dair seni kırmamak için özenle cümleler seçeyim. Uykum kaçsın, vicdan yapayım. Yanlış mı yapıyorum acaba diye böyle şüphelere düşeyim. Ceri'nin hiç sikinde olmasın. Böyle, bir anda ama sanki, ben değildim konuşan, ağızımın içinden kelimeler dökülü-verdi. Bedenim bana ait değildi. Ben zaten hâlâ içim-den “Nasıl benimle yeniden birlikte olmak istemez, o zaman niye buluşuyorsun beyinsiz,” diye kavgalar ediyorken, dudaklarımdan, “Ceri... bir şey söylemek istiyorum. Sence yeniden deneyelim mi?” sözleri döküldü.

Aman Allahımmmm, ben neler söylüyorum! Ceri durup öyle dikilmiş bakıyor bana.

“Ama sen istemiştin ayrılmayı? Ne oldu ne değişti?”

Ha? Ne değişti Pucca, cevap ver bakalım? Hadi şimdi toparlayalım. “Ya boş ver, öyle esti bana işte,” de geç, gitsin evine. Bir daha da ağzını açma.

“Ne oldu, istemiyor musun? Bir düşün ya.”

Gerçekten kendimi tokat manyağı yapmak istiyorum. Sağlı sollu ağzıma burnuma girişmek istiyorum. Kızım manyak mısın sen?

Ceri geçti içeri, oturdu. Sanki çok büyük bir karar verecekmiş gibi dirseklerini dizlerine yasladı: Kafasını iki elinin arasına koydu, yere bakmaya başladı. Ulan alt tarafı ilişki devam etsin mi, etmesin mi bunun kararını vereceksin. Sanki adama başbakanı sen seçeceksin, dedik.

Böyle baya bir sessiz kaldı. Sonra, ard arda sıralamaya başladı.

“Değiştiğine inanıyorsan başlayalım.”

“Değiştiğime mi? Pardon. Sence sorun gerçekten ben miydim yani? Bir şeylerin düzelmesi için benim mi değişmem lazımdı. Ama sen de haklısın, nereye kadar değişebilirsin değil mi? Bir odun ne derece yontulabilir.”

“Düzgün konuş.”

“Konuşmazsam ne olacak?”

“Bir şey olacağı yok, senden ne köy ne kasaba olur. Hâlâ aynı tas aynı hamamsın. Hani çalışma masanı yaptırmamışsın. Öyle aylardır altında kâğıtla duruyorsun değil mi? Adım gibi eminim faturaları da

ödememişsindir. Prenses Pucca fatura ödemez, o anlamaz. Bir daha aynı şeyleri çekmek mi? Allah korusun!”

“Yine yanında nefes alamıyorum, yine beni buhranlara sokuyorsun. Hayatıma girdiğin andan itibaren yaptığın tek şey konuşmak. Ben artık seni istemiyorum. Ben senin o suratını görmek istemiyorum. Ben seni sevmiyorum, sev-mi-yo-rum!”

Dedim, elimle ağızımdan çıkan son kelimeleri tutup, boğazıma tekrar sokmak istedim. Suratıma öyle bir baktı ki, off! Kalktı arkasına bile bakmadan, çekti itti. Arkasından tabii, “O anlamda demedim, sevmiyorum derken bu davranışlarını...” falan diye geveledim durdum ama nafiye.

Sevgiliyle kavgada her türlü şeyin affı mümkün. Bir tek bu kelimenin değil. Diğerleri sınırdan, kıskançlıktan olabiliyor ama bu, bu çok ağır! Offf off ne yapsam olmuyor sürekli baştan aşağıya boka batıp duruyorum!



Ya bir şey demek istiyorum, benim hayatımı film yapıyorlar! Çok garip değil mi? Kitap ilk çıktığı günden beri böyle bir mevzu var şimdi. Orada burada ağzım kulaklarımda hayatımın en büyük fırsatıymış gibi davranmaya çalışsam da sana numara yapmanın anlamı yok. Bu his, nasıl desem bu nasıl anlatılır... Hah, az sabretseymişsiniz de bir ölseymişim yahu.

Hayatım neticede, benim yani. Başka birisi beni oynayacak, hiç tanımadığım biri âşık olduğum birinin yerine geçecek. Bu biraz sayko bir durum değil mi ya. Yazdığım, götümünden attığım bir hikâye olsa şu an takla atıyordum. Şimdi ise biraz korkuyorum. Zaten akrabalar benimle görüşmüyor, bu kitap mevzusu yüzünden. Çoğu kişi bana arkasını dönmüş durumda. Şimdi bir de film. Üstelik bunları ben yazıyorum, nerede nasıl sınırı koymam gerekli biliyorum. Sinemada öyle mi olacak. Her şeyi abartıp verecekler: **TÜRK HALKI BUNU İSTİYOR!**

Şu ülkede, kamuya dair yapılan her başarısız işin maskeleyişinin, "halk bunu istiyor" diye verilmesi inanılmaz sinir bozucu.

Bir tane tutan iş olunca, arkasından yüz tane aynı işten yaparlar. Bunu da ona benzetecekler bence. Mesela Pekmez ayak seven bir adam, sanmıyorum ki bunu işlesinler. Aile çatışmalarını hayatta vereceklerine inanmıyorum. Türk halkı, terk eden anneyi değil; terk eden babayı sever. Anneler terk etmez çünkü. Sonra küfürleri de koyacaklarını düşünmüyorum. Tabii bu kitap baştan sona aslında benim iç dünyam. Dışarda pısıp kaldığım ne varsa burada patladığım yer. İç seslere de yer vereceklerini zannetmiyorum. Yapamayacaklarından mı tabii ki hayır, sadece HALK BUNU İSTİYOR diye. Ya klişe bir romantik komedi yaparlar; ya da baştan aşağıya komedi.

Önce kitabı, bir yapım şirketi aldı. Artık nasıl kalpten istememişsem, başaramadılar. Zaten pek bir beceriksizlerdi. Her hafta biri işten çıkartılıyordu. Ardından başkası başkası derken sonunda benim de sanki içime sineceğini az da olsa düşündüğüm ellere teslim edildi.

Beni aradılar, "Seni Büşra Pekin oynayacak," dediler. Lan kıza bakıyorum, hamster gibi bacakları var. İki tane çöp. Ağzı burnu çok güzel. Saçlar upuzun simsiyah. Kendime bakıyorum ne alaka?

Pekmez'i Murat Boz oynayacak dediler. Allah kahretsin, bilseydim adama öyle seks objesi muamelesi yapar mıydım. Ayy bunu da böyle yazınca sanki evin bodrumuna kilitledim de gelip gidip ver Allah ver yapıyorum gibi durdu. Alakası yok. Twitter'a ilk geldiği

zaman, "Murat Boz gel beni boz ehühü" diye yazdım durdum. Bileseydim yapar mıydım ya. "Sizi doğuran ana ne şanslı, müzik kariyeriniz ne güzel, ahh bir de şu parçayı sizden dinlesek," türünden TRT Müzik gibi konuşurdum. Erik'i kim oynayacak acaba? Dışardan nasıl göründüğümü de merak etmiyorum desem yalan söylemiş olurum. Beni nasıl giydirecekler, konuşmamı nasıl yapacaklar.

Büşra ile biraz vakit geçirmem lazım ama yanında inanılmaz kasıyorum. Düşünerek konuşmak ne kadar zormuş be! Söyleyeceğim ne varsa hepsini kafamda tartana kadar muhabbet başka şeye geçmiş oluyor. Dişlerim büyük olduğu için cadde kızı gibi bir konuşmam var. Acayip itici. Ağzımda sanki bozuk köfte var ve ben onu kusmaya çalışırken bir taraftan da konuşmaya uğraşıyor gibiyim. Sesim zaten vik vik gırtlaktan geliyor. Bir kere asla ciddiye alınmıyorsun. Büşra'nın yanında da öyle konuşmak istemiyorum. O da gidip onu yapacak. Bu sefer de kelimeler ağzımda yuvarlanıyor. Bööööööeeeeeee diye böyle. Stresten yanağımın içinde ne kadar deri varsa hepsini yedim yemin ederim. Mimiklerimi kontrol etmeye çalışıyorum, bu kez daha saçma bir şey ortaya çıkıyor. İçimden sürekli, mantıklı konuş, mantıklı, daha mantıklı, başarabilirsin, daha daha daha mantıklı derken... Lan az önce ne anlatıyordum acaba diye düşünüyorum. Kız büyük ihtimalle geri zekâlı olduğunu düşünüyordur.

Bunlarla ilk yemek yiyeceğiz şimdi. Bütün ekip falan orada. Yazmama gerek yok sanırım, ben yine geç kaldım. Gittiğim zaman herkes yemeğini yiyordu. Bir de reiki dersi alırken, bir şey öğrenmiştim. Kafanın üstüne üç tane büyük ok çiziyorsun, sonra da kendinin altın gibi pırıl pırıl parladığını hayal ediyorsun. Bunu da bütün dikkatleri üzerine çekmek için yapıyormuşsun. Tamam suratıma falan geçirdiler ama Sezar'ın hakkı Sezar'a. Uyumlama yaptığım yirmi bir gün boyunca kronik kabızlığım geçmişti neticede. Psikolojik bile olsa, şimdi de parlarım ne olacak.

Oklarımı çizdim, girişteki adam deliymişim gibi baktı sorun değil. Kendi içeri girişimi hayal etmeye başladım. Böyle Deniz Akkaya gibi pat pat diye bir giriyorum, herkes dönüp bakıyor. Çat diye sandalyeme geçiyorum. Evet pat pat diye yürüdüm. Hayır, düşmedim. Ama masaya gelip oturduğumu kimse görmedi. Beni kimse fark etmedi! Ayağa kalkıp bir daha oturacaktım. O kadar ok çizdik, ezik olalım diye mi çizdik. Bir iki öksürdüm, yanımda duran gördü beni sonunda. Allahıma çok şükür bütün gece yoksa, yeni boşanmış kız gibi oturacaktım orada. Muratım Bozum da orda. Allah nasıl her zerresine özenmiş bu çocuğun. Hiçbir yerini atlamamış. Amaaan gözünün birini büyük yapalım bişi olmaz falan dememiş. Her ayrıntısını özel işlemiş sanki. Gözlerini kocaman açıp bir şeyler söylüyor. "Kalk lan alıyorum seni nikahıma," diyeceksin neredeyse karşısında.

Herkes yemeğini yiyordu zaten, garson başımda bir şeyler konuşuyordu dinlemediğim için “Tamam ondan olsun,” dedim. Ondan dediğim şey, üç kilo salçaya batırılmış spagetti çıktı.

İlk çatalda daha ağızım burnum salça oldu. Yiyemiyorum. Ağlıyacağım ama. Bir de açım. Böyle önemli günlerde genelde bir şey yemem. Akşama kadar tutarım kendimi.

Göbeğim çıkmasın diye. Bunda da öyle yaptım. Ama nasıl açım. Etrafa bakıyorum, ortada bir meze falan görürüm diye. Yok, yok ben gelmeden ne varsa yemiş hayvanlar. Makarnayı yiyemedim tabii. Başka yemek istemek için bir hamle yaptım, yönetmen hikâyeyi anlatmaya başladı.

Anlattığı hikâye benim hikâyem değil. Anlattığı kız ben değilim. Hatta hikâyeler bariz romantik komedi filmlerinden sahneler. O an böyle uzaklaştım o masadan, kendimden.

Onlar benim hayat hikâyemi istemediler, yaşadığım şeyler çok siklerinde gibi durmuyordu. Hatta adım gibi eminim masanın yarısı kitabı bile okumamıştı. Orada sadece daha fazla para getirecek bir nesne olarak vardım.

Ne bileyim, bu bir günlük mesela. Günlüğüm yani. Bir insanın yaşadıklarını gün gün yazdığı bir defter bu. Ben yaşıyorum, yazmaya devam ediyorum. O hikâyelerin kahramanları yaşıyor.

Anlattıkları hiçbir şeyde günlük ögesi yoktu. An-

lattıklarında gerçeklik payı yoktu. Herhangi bir komedi filmi gibi.

Uluslararası basınla yaptığım röportajlarda genelde, “Hayatını sosyal medyadan takip edebileceğiniz tek kitap karakteri,” gibi başlık atıyorlardı.

Yalnız havama bakar mısın, “uluslararası basın” ne be keko Pucca. Bizimkilerin başlıkları tabii genelde, “Erkek arkadaşım kitabı okumadı”, “Babam kitabı okuyunca böyle dedi” türünden şeyler olduğundan, çok şaşırmıştım.

Sordukları sorularda bile zaten, “Anan baban bu işe ne dedi?” türü bir soru yoktu.

Bir de böyle sosyal medya, hayatımda çok büyük bir öneme sahip. Anlattığı tiplere ise, “facedeee gezerkene” türü cümleler kuran bir kız. “Facebook’a face demeyin ağzınıza çarparım” türü biriyim oysa. Çünkü bütün hayatımı internete borçluyum, kendi blogu olan, twitter’da bu kadar izleyicisi olan biri “facedeeeee gördüm onu” der mi?

Takıldığım noktaya bak yalnız. Ben de gerçekten cinsim. Bir taraftan da zaten ne yapsalar beğenmeyeceğim. Ne olursa olsun, objektif bakmamın imkânı yok çünkü.

Bu benim hayatım, beni sadece bir kere görmüş bir adam tarafından ekrana yansiyacak. Bir taraftan da hukuksal olarak ağzımı açmaya hakkım yok. Ben haklarımı yayınevime verdim. Yayınevi ise bunlara verdi.

Sonra İstanbul'a ilk geldiğim günleri düşündüm. Misafirhanem Yakacık'ta, işyerim Bağcılar'daydı. Yolda hayaller kurarak zaman geçirmeye çalışırdım. O otobüsteki hayal kuran halimi hatırlıyorum da nankörlük mü yapıyorum acaba diyorum.

Bir de yani şöyle bir durum var. Sana mesela nasıl acıktığımı buradan istediğim yemekleri yazarak ifade edebilirim. Ama görselde öyle mi?

Kızın, acıktığını anlatmak için, belli kurallara göre rol yapması lazım. Ne bileyim işte ağzımı şapırdatması falan gerek.

Bakınca ama hangimiz acıkınca ağzını o filmlerdeki gibi şap şap yapıyoruz. Ayağa kalkıp, evin içinde volta atıp kahve içiyoruz. Bu da öyle bir durum aslında. Sinema dili başka. Off ne bileyim ya, dünyanın en mutlu insanı olmam gerekirken bu iç sıkıntısı bile fazla aslında.

Allahım lütfen bana doğru yolu göster. Şımardım mı, götüm mü kalktı; kalktıysa bana sıfır zararla, götümü indirirsen sevinirim. Yok, çok mu bağlıyım hayatıma, yaşantıma?

Bu gerçekten herkesin söylediği gibi, karşıma çıkmış en iyi fırsat mı?

Abartıyor muyum? Kendimi çok zengin, yakışıklı ama yaşlı bir amcayla mantık evliliği yapacakmış gibi hissediyorum.

Evet bir sürü artıları var ama yine de içimde bir taraf, "Bunu bozmaya değer mi, bu senin hayatın," diyor.

Murat Boz da oradan boncuk boncuk bakıyor. Neyse inşallah filmde paso çıplak olur da bari en azından adamı çıplak gördüm diye tutunacak bir dal bulurum, ne bileyim işte. Keşke bu tip durumlarda benim yerime biri düşünse.



Arkadaşlar, bekâr hayatından boy veriyorum, vallahi boyumu aştı burası, boğuluyorum!

Hep dibimde olan insanlara âşık olan bir tipim. Öncesinde sürünmeliyim, kendimi yerden yere atmalıyım, uğraşmalıyım, sonrasında olacaksa olur. Olmayacaksa öldürürüz sorun yok. Bu kez böyle istemiyorum ama vallahi çok sıkıldım. Benim için uğraşınlar, ne bileyim yırtınsınlar istiyorum. Sonuç; elde var sıfır!

Bir kere birini bulabileceğimiz yerler inanılmaz kısıtlı. Okuyorsan kıymetini bil, en güzel, okul zamanı bulunuyordu. Sınıfında olmaz, bir üst devrede olur. Orda olmazsa başka bölümde, orda olmadı mı, başka okul. Bunun yurdu var, kampüsü var, grup çalışmalarları var, otobüsü var; var oğlu var!

Çalışıyorsan zaten alanın kısıtlanıyor, iş yerinden biriyle beraber olmak işkence ötesi. Ayrılık sonrası mutlaka birinden biri o işten ayrılmak zorunda. Denedim biliyorum! Orada da anca işte toplantılarda birini be-

geneceksin de sonra açılacak sana, ölme eşşegim ölme!

Gece mekân kısmına hiç girmeyelim, sevgili bulaçağımız diye alkolik olacağım, yeter bu da can!

O yüzden hiç yapmam dediğim bir olaya tamam dedim. Ya bir saniye "yapmam dediğim" dedim ama zamanında yapmışlığım var, "bir sonuca ulaşmayan" diyelim biz buna.

"Date" olayı. Açılımı: "Dandik Adamı Tanıma Emeli."

Batının ahlaksızlıklarından biri işte. Yani aslında bakınca en mantıklısı bu. Hiç tanımadığın ya da çat pat bildiğin biriyle yemeğe çıkıyorsun, sonrasında beğenirseniz birbirinizi ikinci, üçüncü derken ilişkiye dönüştene kadar tanırıyorsunuz. Peki bizde nasıl oluyor bu date olayı:

"Ay bak ben daha yeni yorucu bir ilişkiden çıktım, kalbim paramparça eğer yani olmicaksa hiç başlamanın taaam mı?"

Daha adamla buluşmadan garanti istiyoruz. Bana kalsa, duvağımla giderim orası ayrı mevzu.

Tamam, dedim, yollayın bana bekâr arkadaşlarınızı! Milletin ne değerli bekâr arkadaşı varsa kimse bana birini yollamadı tabii. Ya zaten bu, "Arkadaş ortamında tanıştık, arkadaşlarımız 'siz ruh eşisiniz' dedi, bizi tanıştırdı" gibi muhabbetleri anlamıyorum. Benim arkadaşlarım gerçekten davar! Ortama bir erkek getirdiler diyelim, hiç daha getireni de görmedim o ayrı. Anca kendileri yiyorlar. Neyse sorun bu değil.

Kaşla göz arasında bir çocuğu sordum mesela. “Ay aman o mu, malın teki ya boş ver.” Çocuk bitti! Dünya yakışıklısı olsun, Nobel falan almış, ne bileyim dünyayı kurtaracak projelere imza atmış olsun. Yarı sarhoş bir arkadaşınız “mal” dedi diye o çocuktan bir daha hayır gelmez!

Ya da o gece çocukla muhabbet ediyorsun, elektrik almışsın birbirinizden. Gecenin sonu şöyle bitiyor, “Sen de hadiii hadiiii Mahmut’la oooooo,” gibi garip uzatmalı kelimelerle önce utandırıyorlar. Sonra bir tanesi çıkıyor, Mahmut’un anasının amından çıktığı dakikadan itibaren bütün hayat hikâyesini anlatmaya başlıyor. Eski kız arkadaşlarını, onlara neler yaptıklarını, unutamadıklarını off. Mahmut’u bir daha arama diye var güçleriyle çalışıyorlar. Hayır, iki gün sonra aramayınca da, “Aaaa ne oldu kız, gayet iyiydiniz,” diyorlar.

Her işimi kendim yaptığım gibi kendi date manitamı da kendim bulacağım demektir. Uzun süreli bir ilişkiden çıkınca da en büyük sorun bu oluyor. Arkadaş çevren zaten daralmış, üstüne erkeklerin hepsi de, o alandan çıkmış oluyor. Ya aslında demek istediğim, şu koca sayfaya sadece,

BANA KİMSE ASILMIYOR!

diye yazdım.

Allah kahretsin böyle işi! Ebegümece suratlı kızlar, “Berke gece yine mesaj attı ya, istemiorum öğ-

lummm anlamıo musun!” diye o köfte ağızlarıyla konuşsun dursun, bir de bana bak...

Hele bir arkadaşım var, haftada üç gece dışarda. Starbucks'da kahve içiyormuş, yanına gelmiş. Konserde zıplıyormuş, “Ne güzel zıplıyorsun” demiş. Neymiş, otobüs bekliyormuş, çok yakışıklı bir adam buna doğru yanaşmış, sonra işte telefonlar alınmış bilmem ne de bilmem ne.

Belki ben de öyle olmalıyım ya. Dışardayken hiç etrafıma bakmıyorum bile. Ne kısmetleri kaçıyoruz kim bilir. Tamam dedim, denemekten ne zarar gelir. Kendime, SEVGİLİ NEREDEN YAPILIR? listesini çıkardım.

Köpek Gezdirme:

Puki sonunda yaralı parmağa işeyecek. Önce sahilde biraz yürürüz ardından parkta beraber oyun oynarız. Sonra köpeği olan yakışıklı bir bey yanaşır. Puki'yi çiftleştirmek isteyip, istemediğimi sorar. Aaaa bir bakmışsın parmağımda kocaman bir tek taş. Hem arada Puki de aşkını bulur. Ana kız mutlu son.

Puki ile de yürüyüş bir işkence ki, sorma. İki adım atıyor, sonra beni kucığına al diye pıt pıt pıt üstüme çıkmaya çalışıyor. Bütün sahili elimde köpekle nefessiz kalmış bir şekilde yürümek zorunda kalıyorum. Zaten yürüyüşte birini bulmamın imkânı yok. Yani, liseli beleler gibi arkadan falan mı takip edecekler, yok daha neler. Bir de öyle havalı havalı da yürüyemiyorum.



Ben daha bir turu bitirmemişim, şu ünlülerin yaşam koçu yanımdan üçüncü kez, üç farklı insanla geçti.

Parka gittik, bir ağacın altına oturduk Puki ile. İnsanları kesmeye başladım. Etrafıma çoluk çocuk doldu. Çok ayıp bu yaptığım biliyorum ama Puki'yi sevmek isteyen çocuklar olduğu zaman onlara, "Isırıyor, kopartana kadar bırakmıyor" diyorum. Çünkü çok yapışıklar. O köpeğin canını çıkarana kadar seviyorlar. Ve hiçbir zaman onlara o sevgi yetmiyor! Daha fazlasını istiyorlar. Kafalarını yana eğip, gırtlaktan konuşmaya başlıyorlar. "Tasmasını tutabilir miyim..."

Hayır'ı zaten hiç kabul etmiyorlar, o tasmayı tutana kadar dibimden ayrılmıyorlar. Bir de kucağına almak isteyenler var ki, öfff. Daha yaşı küçükler var, annesiyle dolaşanlar. İki saat kafamın dibinde, kızına Puki'yi elletirmeye çalışıyor. "Sev kızım, sev sev bak bir şey yapmıyor, dokunsana kızım."

Ya beni mi buldun, çocuğuna köpek aşkını şırıngalamak için yani. Bu mu! O yüzden çocuk gördüm mü "ısırıyor" diyorum.

Çocukları eledik, ortam taramasına devam edelim. Evli çiftler, köpeği yeni almış sevgililer, ayrılmak üzere olanlar, arkadaşlığı iki haftaya kadar yatakta bitecek olanlar.

Amaaaan hepinizin sevgilisi olsun, sakın ha yalınız kalmayın. Geri zekâlılar. Hepinizden nefret ediyorum.

Bari kitap okuyayım dedim, üç-beş sayfa okudum sonra bir şey oldu. Hani böyle yanından ölü geçince için buz olur derler ya. Hah onun gibi düşün, bir şey "kafanı kaldır" diye sanki beni dürttü. Kafamı kaldırmamla, gri eşofmanlı, sakallı, güneş gözlüklü ve iki senedir salonda sürekli ağırlık çalıştığı belli olan onu gördüm. Yanında da kendi gibi kocaman bir köpek vardı. Hayal mi görüyorum diye bir kendimi cimcikledim. Çünkü bana doğru geliyordu. Şöyle bir etrafıma baktım, gerçekten bana mı geliyor diye. Valahi bana geliyor. Gözlüğünden de anlamıyorum. Ona doğru baksam mı gülümsemem mi, sarılsam mı, ne yapsam. Geldi, etrafına bakmaya başladı. Önümde duruyor ama sanki beni görmüyor gibi. Ne oluyor lan diye şöyle bir baktım. Yanında benden bile kısa bir çocuk, çelimsiz, tüy sıklet. Eğilmiş Puki'yi seviyor. Sanırım bu da onun arkadaşı, onun yanına geldi öyle.

Puki de yani, yan tarafta tereyağı gibi çocuk var onun kucağına atmıyor kendini, gidip şu makine yağı gibi tipe sevdireyor. Puki'yi çektim çocuğun elinden. Diğer çocuğa doğru uzattım. Köpeklerimiz oynasın maksatlı. Uzatmamla, Puki'nin iç çekip kendini bana doğru fırlatması aynı saniyeler içinde oldu. Yani çocuğun köpeği biraz kendi gibi fazla iri kıyım. Köpek bir hareketlendi Puki'ye doğru ilerlemeye çalıştı. Ben

de Puki'yi itiyorum. "Oynasana arkadaşla," diye. Artık çocuk dayanamadı, kendi köpeğini çekti.

"Altında kalacak köpeğin, oyun arkadaşı olmaz bunlar."

"Aaa neden ya, bizimki oynuyor öyle. Sokakta iki tane köpeğimiz var. Sokak hayvanlarına da bakıyoruz da. Gerçi komşular şikâyet etti. Aa-aa bir gün bir baktık, köpekleri toplayıp götürmüşler. Vicdandan uyuyamadım. Yemin ederim bak gözüme bir gram uyku girmedi. Sonra ama geri getirdiler, kulaklarına bir şey takmışlar..."

"Gidelim hadi," diye arkadaşına döndü. Orada ben bir şeyler anlatırken beni susturup, arkadaşına doğru "Gidelim" dedi. Ayı, hayvan, öküz! Ben böyle kabalık görmedim yemin ederim! Sen kimsin ya, sen kimsin! Günde üç öğün protein tozu yemekten beyin amcıklanması yaşıyorsun belli. Allahım nefes alamıyorum.

Yanındaki cüce de hâlâ Puki'yi sevmeye çalışıyor. Bırak kardeşim bırak, kaslı arkadaşını da al git. O böyle Puki ile ilgilenmeye devam ettikçe diğeri offlayıp puflamaya devam etti.

"Tepemde oflayacağına, arkadaşını başka yerde beklesene. Önümde dede gibi öfff pofff, saçma di mi?"

Homurdana homurdana gitti. Cüce olan kaldı. O da hâlâ bir şeyler soruyor. Veterinerim kim, yok işte mamasını yiyor mu bilmem ne. Döndüm ona doğru, "Bence sen de git, bak iki ağaç sonrasında kızlar var.

Şansımı bir de orda dene. Burada ekmek çıkmayacak sana...” dedim. Onu da yolladım. Sonra anladım ki köpekle olacak iş değil bu. Kitap okumaya devam ettim.

Telefon rehberine bakma:

Telefonumun mesajlarına tek tek bakayım dedim, aylar önce birinden bir mesaj gelmiş.

“Sabah uyanabildin mi? Gerçekten merak ediyorum. En son arkadaşların senin yüzünden intihar ediyordu.”

Gece kızlarla dışarı çıktığımız zaman genelde sabahları böyle mesajlar almaya alışkınım. Yanlış anlama, bu mesajlar çoğu zaman kızlardan geliyor. Benim maalesef sarhoşluğum öyle “götürülecek kız” imajında bir sarhoşluk değil. Tam tersi: “uzak dur abi bela olur baksana.”

Zaten sürekli kustuğum için sıfır çekicilik. Aylar önce gelmiş de olsa, “Aa ben bunu yeni gördüm, kaydetmemişim numaranızı,” diye cevap attım. İki-üç saat sonra yanıt geldi. Aa neredendi, kimdi, hangi geceydi derken hatırladı beni. Sonra biraz muhabbet ettik. Ardından “Gece işin yoksa bilmem nereye gelse,” dedi. Oleyyyy! İlk date geliyor.

İlk buluşmayı tabii dumtışlı dans edilecek bir yerde yapamam kusura bakmasın. “Yemek yiyip, öyle geçelim,” dedim. Whatsapp’ta da bir fotoğrafı duruyor, tatlı da bir çocuk. Müzikle uğraşıyormuş. Türkiye’de ilk bilmem ne programını onlar yapacakmış.

Önce anasının kızlık soyadına kadar bir araştırayım dedim. Ama öyle bir şey yaparsam, gördüğüm ilk tweet'inde soğuyacağımı, facebook hesabına bakıp oradan geçmişini öğreneceğimi, Instagram'ında gördüğüm kızlarla olan fotoğraflarına delirip, bu kızları nasıl öldürürüm planları yapacağımı bildiğim için bu kez kendime "dur" dedim. Karşıma nasıl biri çıkacak bilmiyorum, işin eğlenceli kısmı da bu olsun dedim.

İlk buluşma için giyilebilecek en güzel kıyafetimi giydim. Yani beni zayıf gösteren dümdüz bişi. Taksiy-le gideyim de dönüşte beni o bıraksın işini garantiye alayım dedim.

Ben yine yarım saat geç kaldım. İçeri girdim, pat diye gördüm. Saçları o kadar yağlı ki görmemin imkânı yok. Sanırım profil fotoğrafını on sene önce çekirmiş olmalı. Üstünden başından da anladığım kadarıyla beyimiz, Teoman takılıyor. Oturdum, böyle şirin şirin konuşmaya başladım ama gözüm sürekli kıyafetine takılıyor. Gece kesin o tişörtle uyudu, buraya onunla geldi. Hatta sanırım bir aydır üstünden çıkarmadı. Domates çekirdeği lekesini görüyorum. Çok yoğun-dur bu aralar, o yüzden belki gece başka yerde kaldı, değiştiremedi üstünü dedim. Sonra lan acaba bir kızla mı kaldı diye panikledim. Gece eski sevgilisine mi gitti acaba. Yani umuyorum eski sevgilisidir. Kız, bu adam evli olmasın. Karısı da evden atmış bunu, bu da tabii ne ütü bilir ne çamaşır, kalmış böyle. Ya bişi diyeceğim, tipi de biraz derbeder gibi. Yani şu yüzyıl-

da Teomancılık oynayan adam mı kaldı. Torbacı falan olmasın? Bakayım bir gözaltlarına. Ayy uyuşturucu müptelası bir tip buldum. Allah benim belamı versin. Kollarına bakayım iğne falan var mı? Ya gece uyuşturucu satarken polis bunu yakaladıysa, bu da ellerinden kaçtıysa sonra arkadaşında kaldıysa. Polis bunu fellik fellik arıyorsa? Bana paket verirse asla almayayım. "Aaa senin evinin oralarda bir ahbabım oturuyor, al şu paketi ona götür," falan der. Allahımmmm sonra hapislerde çürürüm. Ben salağım ya, hemen alırım içinde ne var diye. Ya katilse, katil olsa ama domates çekirdeği yerine kan izi falan olurdu bir yerinde.

Adamı kılıktan kılığa soktum, başta araştırmayan beynimi çamaşır suyuna batırayım. Bu arada ben bunları düşünürken, tek kelime konuşmadı. Ben kendi kendime konuşmaya devam ettim ama herifte çıt yok. Arada bir o yağlı saçlarını geriye attırıyor, bir burun çekiyor sonra önüne dönüyor. İşini gücünü soruyorum, ağzının içinde geveliyor. Havadan sudan konuşmaya çalışıyorum yok, yok! Ben de aldım telefonumu elime onla uğraşmaya başladım. Yarım saat neredeyse birbirimizle hiç konuşmadan geçti. Bir taraftan da egom zarar görüyor. Beni mi beğenmedi acaba? Ya sen bir kendine bak, sen kimsin beni beğenmiyorsun. Kafadaki yağla iki sezon, her şey dahil sistemli otelin kızartma ihtiyacını giderirler be. Hayır, beğenmediysen de ayıp olmasın diye iki muhabbet et yani.

Artık kalkmaya karar verdik. Hesap geldi, normalde "Ölümü öp ben ödicem, Allahını seversen bırakırsın. Tamam o zaman ben hakkıma düşeni ödeyeyim," diyen o kızlardanımıdır. Eğer sen de onlardan biriysen, bu huyumuzdan vazgeçmemiz lazım kızım. Acayip iğrenç duruyor. Bir kere sor, sonra sus yani. Sonuna kadar vardırıyorum işi. Bir kere üstüne oturdum elimden alamasın diye. Bunda da öyle demek için hesabı elime aldım. Yalnız bir sorun vardı, adamdan bir hareket görmedim. Hani normalde onu elime alınca, diğer taraf atlar hemen. Bu hiç oralı olmadı hatta başka yerlere bakmaya başladı. Bırakır gibi oldum yapamadım da. Yavaş yavaş kendime çektim, görmedi mi acaba diyerek ama yok. Aldım elimi, kartı koydum içine. Garson geldi, hesabı ödedim. Sonrasında da kalktık. Teşekkür bile etmedi hayvan!

Kapıdan çıkıyorduk, "Bi yerde arkadaşım çalışıyor, oraya uğrayalım," dedi. Ağzımdan bir anda "Tamam," kelimesi çıktı. Yemin ederim nasıl dedim bilmiyorum. Hayır, tamam dedim bir de sonrasında takıldım peşine. Taksiye bineriz zannediyordum. Bir de beni yürüttü. Yarım saat tek kelime konuşmadan yürüdük. O yarım saat boyunca "Neden tamam dedim, şuradan ayrılısam mı, kaçsam mı acaba, ben eve gideyim de, hadi de, otuz adım daha at, sonra söyle" diye diye geldik mekâna. Girdik, bu işte birileriyle selamlaştı. Oraya gitti buraya gitti. Ben kendime soda aldım, bir tuvalete gittim. Kızlara yazdım, oraya gelsinler de en

azından onlarla olurum, bu salak için buraya gelmişim gibi durmasın diye. Durduğumuz yere tekila getirtti, ben içmiyorum deyince benimkileri de içti. Ne içcem be, onların da parasını bana ödetir bu aç köpek. Öyle böyle kızlar nerede kaldı derken, adama bişi oldu. Meğer bu adam, "BAY GEREKSİZ TÜKÜRÜK"muş. Yani mekânlarda her gün eğlenen orta yaşlı işsizmiş! Hani vardır ya, gece çıktığın zaman kafası taşşak gibi biri mutlaka musallat olur. Ağzından tükürük saçsa saçın suratına konuşur. Bir de hayatın anlamını falan böyle konuşmaya çalışır. Lan zaten müzik son ses, herkes emme basma tulumba gibi sıkış tepiş. Orada en fazla konuşacağın, "Tuvalet nerede?" falandır. Böyle en eğlenmeyen, ortamdaki sıkılan kızları gözlerine kestirirler, yanlarına yaklaşırlar. Bir başlarlar konuşmaya. Ağzıları zaten leş gibi kokuyordur. Sıkıldığını anlamazlar, istemediğini anlamazlar. Habire kafasını kafanın içine gömüp, tek kelimesini bile anlamadığını felsefik konuşmalar yaparlar. İşte meğer bu adam da buymuş! Ahh ben nasıl tahmin edemedim.

Tükürüklerini bütün suratıma döke saçın hayatın anlamsızlığından, bizi köle gibi kullanmalarından, düzene uymanın aslında başlı başına düzensizlik olduğundan konuştu da konuştu. Sonunda kızlar geldi, yanlarına gittim.

Adamın bütün numaralarını engelleyebildiğim her yerden engelledim. İkinci denemem de inanılmaz başarısız geçti. Umudumu tüketmek üzereyim.

Öylesine bir tanıdıkla:

Zamanında bir reklam için ajansın biriyle toplantı yapmıştık. Orada olanlardan bir tanesi bana mail atmış. İşte inanılmaz büyük bir projesi varmış, kimsenin aklına gelmeyen bir fikirmiş. Bana danışacağı bazı mevzular varmış. Daha söylemeden projesinin ne olduğunu tahmin ettim tabii. Her hafta mailime, "Kimsenin aklına gelmeyen proje" diye bir mail düşüyor. Ajans çalışanlarından "artık ben kendi kanatlarımla uçacağım" diyenlerin ilk yaptığı olay. "İşte böyle sosyal medyada fazla takipçi sayısı olanları birleştireceğiz, sonra onlardan para kazancaz. Nası fikir?"

Ooo çok orjinal, kimsenin aklına gelmesinin imkânı yok zaten. Salak.

Normalde yapmam ama bunda yapasım tuttu, "Buysa fikrin yapıldı, tutmadı, bir daha yapıldı, tutar gibi oldu ama olmadı. Bir akıllı sen değilsin," diye cevap yazdım. Ay bir tatlı cevap verdi, böyle masum masum. Öyle böyle derken iki saat boyunca mailleştirmemizi fark ettim. Bu da telefonumu istedi. Hiç naz niyaz yapacak durumda olmadığım için verdim. Çocuğu da hatırlıyorum, eli yüzü gayet güzel, komik bir çocuk.

Bu kez mesajlaşmaya başladık. Sabaha kadar konuşmuşuz. Bak sen Allahın işine. O bu derken buluşuyoruz! Neyse en azından bu kez kim olduğunu biliyorum. Hem muhabbeti de çok güzel. Tamam ya, bence bu kez olacak.

Yine geç kaldım tabii gideceğim yere. Ya bu nasıl

oluyor anlamıyorum. Saate bakıyorum, daha üç saat var ya diyorum. Bir anda o üç saat, ışık hızıymış gibi vınnn diye geçip gitmiş oluyor. Beklettim diye biraz bozulmuş gibiydi, amaan geldim ya, bence önemli olan kısım bu.

İnanılmaz komik bir çocuk. Bütün yemek boyunca gak gak her şeyine güldüm. Beden dilini çok güzel kullanıyor. Jestinden mimiğinden ne demek istediğini pat diye anlıyorum. Güzel sorular soruyor. Sürekli, “Şunu yaparız, bunu yaparız, aaa seninle kesinlikle oraya gitmeliyiz,” diyor.

Ya sen iste ben seninle cehenneme gider, dönüş için keyfini beklerim, deli misin. Bir kaç falsosu vardı elbet. Kusursuz olması mucize olurdu. Bütün geceyi bir tanecik peçeteyle geçirdi. O peçeteyi evirdi çevirdi, arada bir tabağın altına sakladı, aldı oradan elinde sıkı sıkı tuttu. Geri dönüşüme girmiş kadar oldu peçete. En son atom taneciğine dönüşmek üzereydi ki yemek bitti, tabağın içine atmak aklına geldi. Ona sorsak kim bilir kaç tane kusurum vardır.

Biraz muhabbet falan filan derken kalktık. Beni arabayla eve bırakmayı teklif etti. Tabii hemen kabul ettim. Oradan bizim eve zaten bir ton taksi parası yazıyor. Filmlerde hep, “bi kahve içmeye gel” derler ya. Şimdi desem mi demesem mi; böyle erken mi hamle yapıyorum, ondan mı beklemeliyim diye kafamın içinde bir sürü soru varken, arabaya bindiğim gibi hepsi uçtu gitti.

Radyo olarak Kral FM açıldı. Önce bir güldüm, sonra baktım, yoo gerçekten dinliyor yani adam. Tamam ben de yalnızken Slow Türk dinliyorum. Ne bileyim Joy FM açıp, klipler falan çekiyorum ama arabaya biri bindiği zaman açıkçası onun da zevkini düşünüyorum. Ya off tamam be zevkinden değil de işte gösteriş yapayım diye Radyo Eksen'i açıyorum.

Bir de sesini kısmıyor, bangır bangır arkadan, "Urfa sana küsmüşşşş," diye bir ses. Niye bana küsün Urfa?

"Arabesk seviyorsun."

"Lütfen bana insanları müzik zevkine göre ayırdığını söyleme."

"Ne alakası var, ilginç geldi sadece."

"Arabesk bu toplumun damarı, bizim geleneğimiz arabesk, bizi biz yapan şey. Bundan utanmak asıl ülkeneye, millete yapacağın en büyük şerefsizliktir."

"Şerefsizlik mi, ağır olmadı mı ya?"

"Tabii ki şerefsizlik, bu ülke topraklarını nasıl kazandı zannediyorsun. Bizi birleştiren, bizi ülke yapan, Türklüğümüzün işaretidir arabesk."

"Kurtuluş savaşında Cengiz Kurtoğlu mu vardı, yanlış anlama ama biraz alakasız buldum."

"Asıl alakasız olan sizi müzik diye kandırdıkları. Kendi toplumunun geçmişinden utanan insan, kendisinden de utanmalı."

"Hani az önce müzik zevkine göre yargılamaktan bahsediyordun. Arka koltukta Devlet Bahçeli var ha-

berim mi yok. Olaya milliyetçilikten girdin höh artık.”

Çok sinirlendim ya, aldım radyoyu başka bir kanala çevirdim. Ben çevirdim, o çevirdi. Ben bastım, o bastı. Sonra da sesini sonuna kadar açtı.

Sonrası kıyamet, sonrası savaş alanı. Biriyle arabesk müzik yüzünden tartışmadığım eksik kalmıştı, onu da yaptım. Bana arabesk dinlemedim diye vatan haini dedi. Tamam biz de dinliyoruz, rakı masasında olsun, aşk acısında olsun ama yani her saniye de dinleyemem acı acı acı, kahır, dert. Arabadan indim, inerken hoşça kal bile demedim. Kapıyı da çat diye kapattım. Eve gelir gelmez bunun da her numarasını silip engelledim. Manyak mı ne, Prestij Müzik bu kadar korumamıştır arabeski.

Kendimi yemek yiyerek öldümek istiyorum!



Arkadaşlarımdan bir tanesinin düğününde, damadın artık akrabası mıdır nedir, beni görmüş beğenmiş. Düğünde biri beni beğendi diye yemeğe çıkacak kadar vahim durumdayım anlayacağın. Önce kabul etmedim, düğünlerde genelde oflayıp, puflayıp çoğunlukla sarhoş olup, hem düğün sahibini hem kendimi rezil eden biriyim. Beğenme kısmının sanki arkadaşımın, gönlümü hoş etme olayı olduğunu düşündüm. Dedim, neyse ya kısmet bu, nereden geleceği belli olmaz. Ceri ile Olympos'ta valizimi yere attığı için tanışmıştık. Üstelik oraya sevgilisiyle gelmişti. Pekmez'le aynı işyerindeydik, o normal. Erik'le de aynı yerde çalışıyorduk ama Pekmez sayesinde tanıştık, malum arkadaşlardı. Ankaralı ile tanıştığım sırada sevgilisi vardı ve ev arkadaşım ona âşıktı. Hem düğünde başlayan düğünde biter belli mi olur.

Çocukla ilgili bir kaç tüyo aldım tabii. Senelerdir yurt dışında yaşamış. Sosyal medyayla alakası yokmuş. Tam istediğim gibi. Akut'ta gönüllüymüş, dağ

tırmanışı hobisiymiş bir de mesleğini söyledi, hani şu yedi kelimeli ama tek kelimesinden bile bir şey anlamadığın meslek dalları vardır ya. Bilmem ne firmasının bilmem ne biriminde İngilizce kelimeler işte. O kelimeler ne kadar anlamsız ve uzun olursa maaş o derece yüksek oluyor.

Bu arada yeniden kilo aldığımı fark ettim. O yüzden hemen bu gidişe dur demek için bir hafta boyunca yediklerimden baya bir kısıtım. Öyle bir kısmak düşün, gece "Bir parça ekmek istiyorum," diye ağlaya ağlaya uykuya dahyordum. Ödül günümü çocukla buluşacağım gün yaptım ki buluşmada dilediğimce yemek yiyebileyim.

Buluşacağımız gün geldi çattı, yeri kendisi belirledi. Full et yiyeceğimiz bir yer. O yüzden sabah kahvaltı da yapmadım. Akşama kadar sadece su içtim. Üstelik evden beni alacak. Yazılısın kenara artı bir puan daha.

Evin oraya geldi, ben daha makyajımı bile yapmamıştım. Evde beni bekle dersem, ev perişan halde. Ne giyeceğim diye düşünürken kıyafetlerimin yarısını salon koltuğunun üstüne bırakmışım. Bulaşıkları da kaldırmamışım. Ayıp beni böyle görmesin dedim. "İki üç tur at, ben çıkıyorum," yazdım.

Sonra her on dakikada bir aradı, iki tur at dediysek istanbul'u tur at yani, gidip siteyi niye turluyorsun. Aradan biraz zaman geçti. Tamam, epeyce zaman geçti. Benim suçum değildi ama dipliner'i çeke-

medim, sildim bir daha yapmak zorunda kaldım. Bir de üstümü değiştirdim, ilk giydiğim içime sinmemişti. Sonra ikincisi hiç sinmedi, başka şeyler de deneyim dedim. Ardından birinciye geri döndüm. Artık çıkmaya hazırdım.

Arabasına bindim. Evet, biraz sinirli gibiydi. Sıniri geçsin diye köpeğim doğum yaptı diye bir yalan attım. Bir anda ağızımdan böyle bir yalan çıktı. Beynimde bir bölge var bu geç kalmalarım için bana sürekli yalan uyduruyor. Çoğu zaman işe yaramıyor tabii bu yalanlar. Ne bileyim, bir akrabamın cenazesi, bozulan arabalar, doğalgaz borusunun patlayacak olması, kardeşimin koluna demir girdi, arabam çalındı onu aradık vs vs... Bu sefer de Puki'yi alet etti. Şimdi bütün gece bu yalanı nasıl açıklayacağım diye düşüneceğim. Beraber olursak, "Hani bu köpek hiç doğurmamış," demeyecek mi? "Başka köpeğim var ondan bahsettim. Yavruları millete dağıtırken yanlışlıkla onu da vermişim" falan mı desem acaba? Neyse sonra düşünürüz bunu. Araba denetimimizi yapalım bakalım.

Müzik güzel. Arabada hiç sigara içilmemiş güzel. Koltuklar temiz. Arka tarafta atılmış angarya eşyalar yok. Testin bu kısmını başarıyla geçti. Yemek yiyeceğimiz yere geldik. O kadar ama o kadar acıktım ki milletin masasında olanlardan alacaktım. Oturduk masaya, siparişleri verdik. Hatta siparişleri verirken, başta masaya koydukları zeytinyağı ve ek-

meği bitirdim. Başlangıç geldi, onu nasıl yediğimi hatırlamıyorum. Gitmişim ilk buluşmada kaburga söylemişim. Etleri dişlerimle sıyrırırken büyük ihtimalle korkunç görünüyor olmalıyım. Artık midem öyle bir ağrımaya başladı ki o kadar yemeği kaldıramadı tabii. Karnım ağrıyor diye mızızlanmaya başladım bu kez. Garson tatlı olayına girdi. Bu bir anda, “Yok artık, onu da yiyecek yerim kalmadı,” deyince, ben de tatlı istemeye utandım. Ama canım nasıl istiyor. Diğer masalara bakıyorum böyle, herkes baklava arası dondurma yiyor. Bana söylediği tek kelimeye bile adapte olamıyorum. Sanırım anladı tatlı istediğimi, “İstiyorsan alalım,” dedi. Önce “Yok ya, ben zaten tatlı sevmem,” dedim. Ardından da garsonu çağırıp tatlı istedim. Tabii onu da yedim hiç affetmedim. Sonra arkama yaslandım, bir nefes aldım. Karşıya baktım. Gözlerini açmış, hayatında ilk kez yemek yiyen birini görüyor gibi bana bakıyor. O an fark ettim, biz tek kelime konuşmamışız. Benim “karnım ağrıyor” ağlamalarımın dışında tek kelime yok. Sanırım o arada bir araya girmeye çalışıyordu, sürekli elimle “birazdan” işareti yapıyordum çünkü. Resmen yemek yemekten sarhoş olmuş gibiyim. Ve o an öyle bir ağırlık çökmüştü ki üstüme, eve gidip koltukta yatarak film izlemek istiyorum. Bir de ağzımda son tat, şekerli olduğunda kendimi çok rahatsız hissediyorum. Son kez de bir parça ekmek istedim garsondan.

Beni eve bırakırken bir de çocuğun arabasında

uyuyakaldım. Bindim arabaya, o tatlı uyku var ya. Omuzlarına önce hafif ama tatlı bir ağırlık geliyor. Gerinmek istiyorsun, derin bir nefes alarak kulunç kemiklerini birleştiriyorsun. Boynunu iki yana doğru azıcık çeviriyorsun. Kocaman bir esniyorsun sonra. Ardından gözlerin kapanıyor, elinde değil. Sanki dünyanın en güzel rüyasını görecekmışsin gibi. Biri kulağına, "Hadi, uyu artık, uyu, uyu" diyor gibi.

Bende de öyle oldu, koltuğa oturur oturmaz, kirkpiklerim aşağı doğru indi, ben inene kadar açılmadı. En son adam beni dürtüyordu uyanmam için. Uyan-dım, çantamı aldım, gözlerimi ovuşturdum, "hoşçakal dedim," evime girdim. Sonra bir uyumuşum Allah Allah!

Tabii beni bir daha hiç aramadı. Arkadaşlarıma da "Kız hayatında ilk kez yemek yiyor gibiydi, beni bir saat bekletti, tek kelime konuşmadı, arabada uyudu. Lütfen beni bir daha kimseyle tanıştırmayın!" demiş. Kendi kaybetti.

© İsmail Beşikçi'nin eserlerinden alınmıştır.
Ben hala bekliyorum.



Yine bir imza günü yaklaşıyor ve ben yine kabuslar görüyorum. Her imza gününden önce, çocukken oturduğumuz evde duruyorum. İmza orada yapılacakmış. Rüya tabii, sorgulamıyorum da. Öyle evin mutfağında masanın önünde bekliyorum gelecek olan kişileri. Bir kişi bile gelmiyor. Hah, biri geliyor diyorum. Bi bakıyorum annem. Bana iğrenç bir şekilde gülüp gidiyor. Sonra biri geliyor, ağzım kulaklarımda elime kalemi alıyorum. Yanlış gelmiş, matematik kitabını imzalatacakmış meğersem. Sonra o evden çıkmaya çalışıyorum bir türlü başaramıyorum. Zaten kabuslarım hep o ev üzerine. Korktuğum ne varsa o evin içinde görüyor, sonunda da çıkış kapısını bulamadığım için ağlayarak uyanıyorum.

Yine böyle kâbuslar görmeye başladım.

İlk imza günüm –aslında resmi olarak ilk değil– bir paravanın arkasında yapılmıştı. Kendimi saklıyorum hesabı. Aslında kendimi sakladığımı falan da yoktu. Benim zamanımda internette insanlar adını

soyadını asla vermezdi. Hele fotoğraf koymak uffffu-uuuuu, çıldırdın mı sen! Hiçbir blogger'ın fotoğrafı yoktu. Yani normal olanı buydu. O standın arkasında sadece gölgem görünüyordu. Altta bir boşluk yapmışlardı. Oradan kitapları alıp, imzalayıp veriyordum. Kimseyi görmüyordum bile. Hatta gölgemi unutup, içerde yemek yemiştim.

İkincisinde ise nasılsa kimse gelmemiştir diye kendime Tüya'p'tan alacağım kitapların listesini yaptım. En azından orada gezerim dedim.

İçeri girmek için sırada bekliyorum, arkada, önde, onun önünde, etrafımda herkesin elinde sarı sarı benim kitap var. Bu işte bir iş var ama diyorum. Ceri ben üzülüyorum diye gitti insanlara kitabı mı dağıttı ne yaptı, diye düşünüyorum.

İçeri girdim, altına işemek üzereyim. Tuvalete gitmem lazım. Bu arada kendi salonumu da bulamıyorum. Yayınevinden arıyorlar, hadi gel artık diye. Ben de yana yakıla tuvalet arıyorum. Kızlar tuvaletine bir girdim, oturup yere bile işeyemezsin yer yok çünkü! Hemen karşısında duran erkekler tuvaletine girdim ben de. Ceri içerdeydi zaten. İçeri girerken gözlerimi kapattım, "BENİ GÖRMEZDEN GELİN; Bİ GİRİP ÇIKCAM!" diye bağırarak kendimi attım bir tuvalete. Tuvaletin önüne de hemen Ceri geldi.

"Pucca sen ne yapıyorsun, mal mısın kızım, burası erkekler tuvaleti!" Bir taraftan da içerde olanlara, "Tamam lan girdi kız, işinize bakın, hadi hadi!"

deyip duruyor. Gözlerim kapalı kapalı çıktım. Hatta gözlerim kapalı ellerimi yıkadım, Ceri sanırım o sırada sinirden kendine tümör edinmekle meşguldü.

Koşarak içeri girdim. Amannnnnnn Allahım o ne! O ne! Rabbim sen ne yaptın!

Koskoca bir salon sadece "Pucca" diye çığlık atıyor. O kadar kalabalık ki. Heyecandan ağlayacağım. Hâlâ etrafındakilere, "Bir yanlışlık olmuş olmasın. Bunlar beni başkası sanıyor olmasın. Elif Şafak değilim, diyeyim mi" falan diyorum. Nasıl bağırıyorlar ama anlatmamın imkânı yok. Masanın üstüne yüklendikleri için masa kırıldı. İçerdeki direklerden birisi kızların kafasına düştü. İnsanlar birbirini ezmeye başladı. Ve ben hayatımın şokunu yaşadım. Tarkan gibi hissettim kendimi. Bir ara mikrofonu elime alıp, "Süzüldüm eridimmm sensizzz olamadım kuzu kuzu kuzu" diye şarkı söyleyecektim.

Ben böyle şaşkınım ama orada kıyamet kopuyor. İnsanlar birbirinin üstünde. Bense her şeyi altına klasik müzik koy, yavaş çekimde izliyorum adeta. Bir anda ne olduğunu anlamadan, üç-beş güvenlik tuttu kolumdan dışarı çıkardı beni.

"Buradan ne kadar hızlı uzaklaşırsanız, o kadar iyi. Size araba çıkarttık, şimdi geliyor. Binin ve gidin, canınızı kurtarın!!!" dedi. Ben hâlâ anlamıyorum. Kapının oradan içeri bakıyorum, içeride millet birbirine bir şeyler fırlatıyor. Bir anons yaptılar. "Pucca imza gününü iptal etti!" diye. Bir sinirlendim. "Ben

hiçbir şeyi iptal etmedim,” diye koşarak o tarafa doğru gittim.

Geri kalanlarla imzayı yaptık. En son Tüyap halılarını kaldırıyordu, yayınevleri bile gitmişti ben hâlâ imza atıyordum. Ne su içtim, ne ayağa kalktım ne tuvalete gittim. Ayy bilmişim öncesinde, çişimi yapmışım. Yoksa orada mosmor kesilecektim. Yalnız şöyle bir durum oldu, ben bilmeden Twilight olmuşum, Tylor Swift’i bisiklet pompasıyla şişir, boyunu da yarıdan kes, ben o olmuşum ya.

Yaş ortalamasını gördükçe, kaçmayınnnn ablalarım, kaçmayınnnnn teyzem, kaçmaaa yaşıtım sıradan!!!! Her yerde görüyorum sizi, yazları koca plajları sarı sarı yaptık, otobüslerde de görüyorum, gittiğim yerlerde de. Siz de gelin, kurban olurum, napıyorsunuz yaa! Neden, nedennnnn neden, ben! Neden ben ve benim sefil hayatım!

Yalnız bir şey söyleyeceğim; bu imza olayı biraz garip değil mi ya? Yani Kral TV Müzik Ödülleri, şak şak şak her taraf yıldızlar, şovlarla süslü. Sinema desen, galası bilmem nesi şıkır şıkır. İmza günleriyse; plastik bir sandalyenin üzerinde, arkası kartonet kaplama. Bir de kermes masası gibi düzenlemişler masayı, kenarında bir çiçek falan... Yani “Daha ne olabilirdi?” diye de düşünüyorum da, o da kısıtlı zaten. Sonra “Amaaaan yine bir değerimiz de popülerliğe sürgün gitti!” diye dertleneceğimi biliyorum.

Bir de ilk günden beri beni hiç yalnız bırakmayan

bir grup var, haklarını gebersem ödeyemem! Zaten oraya kadar gelen kimsenin hakkını ödeyemem! Her imzaya gelenler var mesela, sonra bunlar birbirleriyle arkadaş oldu. Birinci imza sırasında tanışıp, âşık olup; ikinci imzaya beraber gelen bir çift vardı. Helal olsun valla kıza, zaten bin tane kız varsa bir tane erkek oluyordu sırada. O da zaten sevgilisine imzalamak için geliyordu. Artık kimin sevgilisinin üstüne çörelendi, günahı onun boynuna valla.

Ay bir de bu imzalar sayesinde çok büyük bir yalanım ortaya çıktı. İnternette kim el yazımı görecekti diye, "Yazım çok güzeldir. İnci gibi tane tane yazarım," diye yalan atmıştım. İmzalatan, Zodi'nin yanına gidip, "Ne yazmış burada, ben anlamadım," diye soruyor. Yazdığım hiçbir şeyi okuyamıyorlar. Bir tanesi geri döndü hatta, "Biz on kişi ne yazdığını okuyamadık. Ne yazdın?" diye sordu. Gerçi ne yazmış olabilirim, sevgiler mutlu ol, falan fıstık. Bir de "Bana farklı bir şey yaz!" diyenler var. Farklı ne yazılabilir yani, aklıma sevgiler dilemekten başka bir şey gelmiyor.

Masaya un kurabiyesi koyma durumu var bir de. Manyak mısınız abi siz? İnsanın boğazına kaçıyor o kurabiyeler, öksür öksür sonra işin yoksa. Bir de insanlar ayakta beklerken, orada yemek yemek biraz garip sanki. O yüzden bir tane bile kurabiye yemedim daha. Şurada şöyle altından sosu akan bir Adana dürüm olsa diye düşünmedim değil. Sürekli birilerinin

seni izlediğini de bilmek garip. Bilmekle kalmıyorsun hatta duyuyorsun.

“Şu kızı öptü, benim kızımı öpmedi. Hepsini imzalamasa, bir kitap imzalamaya yetiştirecek aslında ama salak ne yapsın. Dişleri de aynı kitaplarında yazdığı gibiymiş. Ayakta gördün mü hiç, şişman mı? Niye sürekli gülüyor bu, özürlü falan olmasın kız!”

Bu sırada tabii arkada güvenlikleri de dinliyorsun. Arada bir kulağıma eğilip, “Eğer yarıda bırakıp gidersen, seni öldürürler. Burayı yağmalarlar. Anne-ni kaçırıp işaret parmağını evine yollarlar. Allahın varsa yarım kesmezsin!” diyorlar

Yalnız bir şey söyleyeceğim, gerçekten göz açıp kapayıncaya kadar da bitiyor benim için. Ciddiyim bak, saatler bile geçse, oradan kalktığımda acayip mutlu kalkıyorum. Bende de laf, niye kalkmayayım. Hayatımda ilk kez bu kadar sevilmişim, bırak kalkmayayım yani.

İlk resmi imzanın ertesi günü bir fotoğrafım çıktı her yerde, sinirimden göz kalemini yedim. O ne, o ne! Bülent Ersoy ve Safiye Soyman'ı birleştirmişler, beni çıkarmışlar ortaya gibi. Çekildiği anı da hatırlıyorum. Arkada insanlar bağırıyor, terden vıcık vıcık olmuşum. “Bir dön” dediler, döndüm. Bir de böyle en olmadık yerlerde yanlış kıyafeti giyersin ya. Sürekli başıma gelir. Giymeden önce en mantıklı tercih o gibi görünür. Sonrasında ise o elbiseni paramparça etmek istersin. Aynen o hesap. O elbiseyi eve gelir gelmez

kesip parça pinçik ettim. Yazık kız, aslında nasıl heyecanlanmışsam saçlarımı falan uzun yapmışım. Kendimce bir şeyler çabalamışım da olmamış işte ne yaparsın.

Şimdi yine aynı kâbusları görüyorum, yine o evden çıkamıyorum ve yine kimse gelmiyor. O kadar çok aynı rüyayı görünce sana da oluyor mu bilmiyorum. Bazen ya bu yaşadığım bir rüyaysa; gerçek hayatım hâlâ o evde devam ediyorsa diye düşünüyorum. Sen hiç güzel rüya görüyor musun? Ben bazen âşık olduğumu görüyorum mesela, hiç tanımadığım birine. Sabah kalbim ağzımda uyanıyorum. Bir tek bu. Bilinçaltım hâlâ çocukluğumu geçirdiğim evde sanırım. Ben unutmak istesem bile her gece o evden bir çıkış olmadığını göstererek bana unutturmuyor sağ olsun.

Ne fark eder nasılsa duymayacak,
hissetmeyecek, sevmeyeceğisin.



“Ay sen yoksa hâlâ lazer yaptırmadın mı? Lazerden sonra hayatım değişti. Lazer hayatımda yaptırmış olduğum en mantıklı şey. Yaz kış tüysüzün daha güzel bir şey var mı?”

Etrafım sürekli bunu konuşan kadınlarla dolu. Hatta sadece bu değil, yok Alexander diye bir makine varmış, gittiğinde mutlaka onu soracaktım. İşte bilmem ne makinesi de varmış ama o aslında sarı tüyler içinmiş. Eeehhh gına geldi artık bu kadınlar arası lazer viralinden. Geçen sene başladım. Millet ikinci seansında bebek poposu gibi dolaşırken benimkiler azdı da azdı! Bir de ucuz etin yahnisi hesabı, fiyatı baya uyguna bulmuştuk. Orada da boş yer bul bulabilirsen. Yemin ederim koca bulmak daha kolay. Ne zaman gitsem bir de elektrik kesik. Kızlar çalışmak istemiyor sanırım. Canları sıkılınca, Elektrik kesildi hadi siz gidin,” diye bizi yolluyorlar. Jilete düştüm onlar yüzünden. Her banyo yapışımda varoluş nedenlerine kadar küfrediyorum.

Yine böyle çıktım yola, elektrik kesilmezse bu seans bitecek. Kesilirse de bu kez gelene kadar oradan ayrılmayacağım.

Gittim, benden önce iki kişi var. Bir karışıklık olmuş, yanlış yazmışlar. Orada böyle kadınlar bir tartışır gibi oldu. Aaa Allahın işine bak sen, pat elektrik kesildi. Kadınları yolladılar evlerine. Biri hariç! Ben... "Onları yakana kadar şuradan şuraya gitmiyorum," dedim oturdum.

Bunlar işte yanıma gelip, "Yarın size seans verelim. Bir sorun varmış, bugün gelmez artık. Biz de eve gideceğiz," deyip duruyorlar. Elektrik idaresini aradım, bir problem olmadığını söylediler. "Birazdan gelir, bekleyeceğim," dedim. İnat ettim resmen.

Bir saat geçti, masanın üstünde olan bütün dergileri okudum. İki çay içtim, bir kere tuvalete gittim.

İki saat geçti, Instagram'da Erik'in evleneceği kızı, kızın halasını, babasını, eski okul arkadaşlarını stalk'ladım.

Artık üçüncü saate giriyorduk, kızlar da artık, "Deli bu, alacaz başka çare yok," dediler sanırım. Pat elektrik geldi. Daha doğrusu sigortayı açtılar. Ben de geri zekâlıyım ya, yedim bunu. İçeri girdim, pantolonumu çıkardım. Ya bir şey söylemek istiyorum. O oda inanılmaz rahatsız edici değil mi ya. Ben oraya her girişimde sanki beyin ameliyatı olacaktım gibi hissediyorum. Sedyenin üstüne oturdum. Kız gelsin de işimiz bitsin diye bekliyordum. Telefon çaldı.

Annem arıyor: Artık yaşayıp yaşamadığını bile bilmediğimiz, işin garibi merak bile etmediğimiz...

Sanki normal aileler, baba ve çocuklardan oluşur diye düşünmeye başlamıştık ki geçen yaz aradı. Seneler seneler sonra görüştük. Affettin mi diye sorarsan, bilmiyorum. Sonrasında bir kaç kez daha görüştük, ardından yine bir daha aramamıştı. Artık aramaz, en azından yüzünün neye benzediğini biliyorum diyordum ki bir daha aradı. Ve ben, sanki hoşlandığım çocuk arıyor gibi heyecan yaptım. Telefonu elimden düşürdüm. Odanın içinde altımda bişi yok, tur atmaya başladım. Kız girse içeri, telefonu ona vermeyi düşündüm, "Açsana ne diyormuş?" diye. Artık yapacak bir şey yok, diye açtım telefonu. Bizim oradan geçiyormuş, bir yemek yiyelim mi diye aramış. "Tamam," dedim, buraya doğru gelmesini söyledim. Hemen donumu giyip, dışarı çıktım.

Lazerde olan kızlar ne küfür etmişlerdir. Benim yüzümden beklediler bir de üstüne yaptırmadan kalktım gittim.

Geldi, yemek için geçtik bir yere. Hâlâ konuşamıyoruz tabii. Hava su, bilmem ne derken, "Sen yeni mi lazer yaptırıyorsun? Geç kalmadın mı?" diye sordu.

"Aslında iki sene oldu ama gittiğim yer kötü."

"Babanız ilgilenmiyor mu sizinle, lisedeyken bitmesi gerekirdi bu tip şeylerin."

"Ben lisedeyken sir ağdaya teknolojide büyük buluş diyorlardı."

Sonra olan bütün muhabbet babamın bizimle ilgilenmeyişi üzerine oldu. O kadar büyük saçmalıyor ki kızamıyorum ya da karşı çıkıp kavga bile etmek istemiyorum. Bilmediği konu hakkında konuşan geri zekâlı insanlar gibi davranıyor. Babama ne benim oramda olan kıldan tüyden. Salak, sen benim an-nemsin. Artık hangi yaşta halledilecekse senin beni götürmen gerekliken dediği lafa bak.

Artık baktım geç oluyor, "Kalkalım" dedim. Kalkmak da istemiyor ama yanımda olduğu için delice mutlu olduğu da söylenemez. Bi garip böyle. Biraz daha oturduk, sonra bu artık yapacak başka bir şey kalmadı diye sanırım, ağzındaki baklayı çıkardı.

"Bu gece sizinle kalabilir miyim? Sizinle konuşuyorum diye kavga ettik. Bugün evden uzaklaşmak istedim," dedi.

Allah hiçbir kadını, çocuğunun karşısında "Kocam seninle görüşmeme kızdı," cümlesini kullandırtacak kadar ezik yapmasın. Seneler boyunca annemin yaptığı hiçbir şeyden utanmadım. Ne gidip, babamın teyzesinin oğluyla evlenmesinden, ne o adamın bize yaptığı şeyleri bildiği halde ağzını açmayışından, ne de sevgisizliğinden. Sadece ve sadece şu tavrından çok utandım. Seneler önce de böyleydi. İzmir'e babamın yanına taşındığım zaman, annemi arardım. Yanında kocası varsa, yanlış numara der suratıma kapatırdı. Zaten böyle yapa yapa bir daha görüşmemiştik.

O evden polisler eşliğinde ayrılırken, insanlar

bana sarılıp “Hayatın kurtuldu artık,” diye ağlarken, bir daha geriye dönmeyeceğimi düşünüyordum. Hatta evin merdivenlerinden çıkarken, bu basamakları son kez görüyorum diye iyice bakıyordum. Aynı ev şimdi sadece kabuslarıma giriyor. Evin bütün kapılarını kilitledikleri için ben bir türlü dışarı çıkamıyorum.

Neyse, ben bir daha aramam zannederken, daha babamın evine geldiğim gibi telefona sarılıp, annemi aramıştım. Daha sonraki gün de, bir sonraki gün de. Aylar boyunca her gün aradım hatta. Ve bir kere bile konuşamadık. Çünkü kocası, bizimle konuşmasını yasaklamıştı.

Seneler sonra bile hiçbir şey değişmemiş. Annem hâlâ aynı ezik, zavallı kadın. Eve geldik, üstünü değiştirdi. Televizyon falan açtım. Bu böyle hiç tanımadığım, hatta anladığım kadarıyla kendisinin bile tanımadığı akrabalarıyla ilgili dedikodular anlatmaya başladı. Sonra anlattığı hikâyeleri bir daha anlatmaya başladı. Ardından bir diziyi ilgili konuşmaya başladı. Ben de araya gireyim dedim ama bir baktım annem benimle konuşmuyor. Televizyona bakıp, sanki başka birine bir şey söylüyor. O başka biri de kendisi olduğu için cevabını o veriyor.

Mutfağa gittim, kendi kendine konuşmaya devam ediyor. Ve yani benden çekinmiyor da. Tamam hepimiz kendi kendimize arada bir konuşuyoruz ama yanımızda birileri varken de konuşmayız heralde.

Geldim yanına oturdum, bu kez az önce kendine

anlattığı şeyi tekrar etmeye başladı. Alzheimer mı acaba diyorum ama daha çok genç onun için. Delirdi mi diye düşünüyorum. Evet, annemin akıl sağlığı konusunda çok iyi olduğu söylenemez. Biz çocukken, gelip bize “Bugün yaptıklarınızı tek tek rüyamda göreceğim. O yüzden yaramazlıklarınızı anlatın,” derdi. Biz de rüyasında görmesin diye sapır sapır dökülürdük. Ya da gece beni uykumdan uyandırıp, “Ölmeye gidiyorum. Kardeşlerine iyi bak,” deyip, odaya kitlerdi kendini. Saatlerce kapısının önünde ağlardık, “Ne olur öldürme kendini” diye. Garip bir ceza sistemi vardı. “Bugün odanızdan çıkarsanız, gece ben öleceğim. Annenizi öldürmek istiyorsanız çıkın,” derdi, kapıyı sonuna kadar açıp, evden giderdi. Ben onu çok sallamazdım da Zodi inanılmaz etkilenirdi. Ayağımı kapı girişine koyduğum zaman, “Annemi öldürdün!” diye ağlamaya başladılar. Ama eskiden böyle konuşmadı. Böyle miydi acaba ya. Hatırlamaya çalışıyorum ama yok, kendi kendine konuştuğunu hiç duymamıştım. Ya da aynı hikâyeyi yüz kez anlatışını. Annem hikâyeye anlatmazdı. Annem bizimle konuşmazdı. Annem bizi yok sayardı.

Yatağını hazırladım. Ona odayı gösterdim. İçeri girdi, öpsem mi öpmesem mi diye düşünürken hoopp yatağa yattı bile. Gözlerini kapadı, arkasını döndü. Kapıyı kapattım. Yine kendi kendine konuşmaya başladı. İyice dayadım kafamı kapıya, ne konuştuğunu da merak ediyorum. Bugün taksiciye bir şey demiş,

yok oradan gitmemesi lazımmış falan bir şeyler anlatıyor böyle. Zodi'yi aradım. O da arkadaşında kalıyor. Sabah gelecek. Dedim, bu kadın konuşup duruyor. Eskiden böyle miydi, yoksa kafayı mı yedi artık. Bir tedirgin oldum. "Doktora falan mı götürsek?" dedim.

"Yalnızlıktan. Bırak ne doktoru ya. Hatırlasana, senin gözün yerinden çıkacaktı, her taraf kanlar içindeydi. Suratına bile bakmamıştı. Bir şey olmaz diye odana yollamıştı seni. Hayat işte, herkes ettiğini buluyor. Onun da cezası bu, dua etsin yine torpil geçmişler ona."

Zodi de kin yuvası resmen. Kardeşim diye demiyorum ama mümkünse düşman falan olmayalım. Yapılan hiçbir kötülüğü asla unutmuyor. Bir de bana bak, ben de hep şey diye düşünüyorum. Onu yaparken "kötülük" olarak yapmadı ki. İstedğim kadar tavır alayım, intikam için uğraşayım. O yaptığının doğru olduğunu zannettiği için yaptı. Bilsem pişman olacağını, eyvallah. Ama kime daha fazla küsem, onlardan çok ben üzuldüm.

Kapıyı açtım, yatağa oturdum. Sanki o benim kızmış gibi yorganın üstünden ayağını biraz okşadım. O da böyle birine küstüğün zaman sana gelip yalaka-lık yapar ya, başka yere bakarsın hani. Öyle bir duruş yaptı. Hiç sesini çıkarmadan başka yere baktı.

"Ne kadar süredir evden çıkmıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"En son ne zaman biriyle görüştün?"

“Geçen yaz, size geldiğim zaman.”

İlahi adalet diye bir şey var gerçekten. Geç bile olsa, artık bir önemi kalmamış bile olsa mutlaka kendini gösteriyor.

Annem yalnızlıkla lanetlenmişti.

“Yirmi yedi yaşında üç çocuk sahibiyim. Yaşlanmaktan çok korkuyorum. İstedğim hayat bu değil,” diye bizi terk etmişti. Sonrasında ise bütün ömrünü bir evin içinde, kendisiyle tek kelime konuşmayan ve onu başka hiç kimseyle konuşturmayan bir adamla geçirdi. Hapishanede kalmak gibi. Bile isteye tutsaklık hem de. Bir tarafım çok üzülüyor, diğer tarafım ise Zodi gibi düşünüyor. Ve derinlerde bir ses, sürekli her fırsatta kendini gösteren beynimde yankılanan o ses, “Annenin kaderi kızına geçecek, sen de böyle olacaksın!” diyor.

Rabbim aradan bana gelebilir mi?
Ol sevgili yolcasan çim.



Allahım yalnızlıktan ölçem sanırım. İnsanlar nasıl aşksız yaşamayı tercih ediyor anlamıyorum. “Kafam rahat inanılmaz mutluyum, mutluluk başkasının elinden geçmiyor,” falan diyorlar. İşin aslı, biri bana sorduğu zaman da bunları diyorum. Ne diyeceğim, her gece Allaha dua ediyorum, “Rabbim bana iyilerinden bir kaç adam yolla, ben aralarından seçim yaparım” diye dua ettiğimi mi anlatayım?

Tamam gezdim tozdum, bitti. Beraber yemekler yapacağım, araba kullanırken dizine yatacağım, günde 768 kez telefonla arayıp, “Neden bugün benimle az ilgilendin,” diye darlayacağım, o banyo yaparken pat diye girip “ıslak tokatttttt!!!” diye çığlık atarak şapada şupada döveceğim, uyurken izleyeceğim, sevmekten delireceğim birini istiyorum.

Yani hayatımda oyun yok, entrika yok, merak yok; sanırım bu dediklerimin aşkta da işi yok ama istiyorum işte.

Bugün Sırık beni müstakbel eşikle tanıştıracak.

On dakikada bir arayıp, "Heyecanlı mısınız?" diye soruyor. Ne demeysin mutluluktan uçuyorum! Ne yapayım ben onun sümüklü kocasını diye, üstüme başıma hiç öyle özen göstermeden çıktım. Bir de bir ay boyunca yüzüme makyaj yapmama olayını deniyorum. Düşün öyle bir vazgeçmek, artık kimseyi bulamayacağımdan eminim yani. Bugün üçüncü hafta bitti. Makyaj yapmak bir noktadan sonra bağımlılığa gidiyor çünkü. Okul hayatı bitip, iş hayatına başlayınca gün geliyor her sabah makyaj yapıyorsun. Sonrasında da suratına iki pudra çarpmadığın an arkadaşların, acil servisi arıyor, "Kızın yüzü bembeyaz, sanırım ölüyor!" diye. Solgun yüzüme de alışmalılar neticede. O yüzden kendi kendime karar verdim. Bu bir ay hiç makyaj yapmadan yaşarsam, bundan sonrası daha kolay olur. Makyaj da yapmadım çıktım öyle. Beni arabayla aldılar. Nereye gidiyoruz falan fıstık derken, çocuğun evinde yemek yiyecekmışiz.

Normalce bir çocuk ama fazla pısrık. Bi öncekinin aynısını bulmuş hatta. Hem bu kadar hizmet etmeyi sevip, kocam da kocam diyerek, üstüne böyle ezik büyük tipleri buluyor bu da. Şöyle bi maço adam lazım. Ayy var ya bizim Ankaralı ile bu bir mutlu olurdu. Tam Ankaralı'nın seveceği tarzda bi tip. Hem kendine çok iyi bakıyor, hem kocasına, hem kocasının sülalesine. Vay be, zamanında çocuğun aşkından ölürken, şimdi karşıma çıkan kızlara onu yakıştıracak kadar bitiyormuş demek her şey.

Bunlar beraber yemek hazırlamaya başladılar. Biraz kıskanmadım dersem yalan söylemiş olurum. Her ne kadar bir tencere makarnayı bir saatte anca pişirmiş olsalar bile, ne bileyim pek bi mutlulardı. Beni de salona oturttular. Açtılar önüme, Mezzo diye bir kanal. Paso klasik müzik çalıyor. Evi de karıştıramıyorum mutfak çok yakın, her an yakalanabilirim. Öyle kös kös koltukta oturup, onların kıkırdamalarını, arada bir bana, "Tatlım sıkılmadın di mi?" sorularını dinliyorum.

Ben böyle kumandayı nereye koydu bunlar diye kendi kendime alan taraması yaparken, kapı çaldı. O uzun bacaklarıyla Sırık önce yanıma koştı. Gözlerini kocaman kocaman açmış, dünyanın en harika şeyini söyleyecekmiş gibi kapının oradan bana seslendi. "Seni harika biriyle tanıştıracamım. Bayılacaksın!" dedi ve koşarak kapıya gitti.

Beni biriyle tanıştırmak mı! Kızım baştan söyle-sene manyak mısın sen! Şu halime bak. Çocuk içeri girince, "temizlikçinizi salonda unutmuşsunuz!" diyecek. Allahım ya, bir iş yapıyorsun yani Sırık, onu da böyle mi yapacaksın. Ayy yüzümde bi BB krem bile yok, sen ne yaptın ya. Ceri bile beni bir ay sonra makyajsız görmüştü. Onda da yani ondan önce uyanıp, makyaj yapmaktan suratım süzgeçe dönmüştü. Kirpiklerimi ilk rimelsiz gördüğü gün, adam çılgık atmıştı be, "KİRPİKLERİN YANMIŞSSSSSS!!!" diye.

İçeri girdi, neye benziyor diye bakamıyorum bile. Sırık bıraktı çocuğu yanıma, gitti.

Merhaba dedik birbirimize, sonra işte kim kimin nereden arkadaşı olduğunu söyledi. Ardından da hiç konuşmadan çok ilginç bir şeymiş gibi keman çalan adamları izlemeye başladık. Bu da dünyanın en çirkin durumudur. Biriyle yalnız kalınca, ne konuşacağını bilmezsin hani. Böyle derin bir sessizlik oluşur. Midenin gurultusu bile duyulur. Ne desem, ne söylesem, gitsem ayıp olur mu? Allahım öksürmek istiyorum gibi şeyler düşünürsün ama bir türlü muhabbete giremezsin. Hah, aynen öyle işte.

Odada derin bir sessizlik var, anlıyorsun o da konuşacak ama aynı şeyleri düşünüyor. Masaya yardım edeyim bahanesiyle kalktım mutfağa gittim. Onlarla işte masaya bir şeyler falan götürdüm. Bir taraftan da çaktırmadan bana getirdikleri çocuğa bakıyorum. Ehh fena değil tipi. Zaten bakma yakışıklı kashı falan deyip durduğuma, benim için önemli olan komikliği. Bir de bir ortamda ilgi odağı olması. Bu her şekilde olur, ister fiziğiyle yapar, ister muhabbetiyle. Tipi normal bir plaza adamı işte. İşten yeni çıkmış, kravatını arabasında bırakmış. Laptop çantasını da bagaja koymuş ama akli hâlâ orada. "Acaba arabayı patlatırlar mı, bütün bilgiler o bilgisayarda, başına bir şey gelirse yanarım," diye kara kara düşünüyor belli. Hatta her iddiasına varım, yemekten sonra gidip o laptopu alacak. Araba da zaten şirket arabasıdır,

araba anahtarından anladım bunu. Kendi arabası olan erkekler, araba anahtarına altıncı parmaklarıymış gibi davranıyorlar. Bir kere o anahtarı mutlaka gözleriyle görecekları bir yere bırakırlar. Bu ise araba anahtarını cebine koymuş. Oturduğu zaman rahatsız etmesine hatta cebinden taşmasına rağmen inatla çıkartıp koymuyor.

Yemeğe geçtik. Makarna, salata, şarap, bir de böyle adını bile bilmediğim bir meze yapmışlar. Makarnayı koydular, sosunu Sırık yapmış. En şen Sırık'ın yaptığı bir şeyi yediğim zaman masaya kusacaktım. O yüzden sostan almayayım dedim. "Kuru kuru makarna mı yiyeceksin?" dediler. "Yaaa en sevdiğimdir," diyerek, gömüldüm. Ben bunu çok yapıyorum, lanet olsun! Bir kere de Erik'in ailesiyle tanıştığım zaman böyle olmuştu. Rakıma su koymayı unutmışlardı. Ben de eziklenmemek için, "Ya ben zaten susuz rakı içerim, Karşıyakalıyız yane" demiştim. Allahımmm o rakıyı tuz ruhu içer gibi içmiştim. Her kadeh bitişimde alkış kıyamet bir de. Sonraki bütün yemeklerde lanet rakıyı acı çeke çeke dikmiştim. Offff ne zordu be!

Yemekte de çocuk fazla konuşmadı. Ama sosunu kenara ittirip, makarnayı yemesinden damak tadımızın aynı olduğunu anladım. Ben alkol almadım. Ay bırak biraz tecrübe edinmiş olayım bu konuda, lütfen.

Yemekler bitti, işte salonda Tabu oynamaya karar

verdik. Ama öncesinde Sırık daha rahat edeyim diye üstüme bir şeyler vermeyi teklif etti. Kabul etmemek için çok uğraştım ama 11 ih. Oraya misafirlige gitmişim, neden rahat bir şeyler veriyorsun? Ayy acaba pantolonum falan mı yırtık. Baktım, yoo değil. Zaten birazdan gitcez, ne diye giyineyim. Bir taraftan da büyülenmiş gibi gidiyorum üstümü değiştirmeye. Hadi Pucca, söyle "Ben giyinmeyeceğim" de, söylese-ne! Bu kez de yanlış anlar, kıyafetlerimi beğenmedi der. Odaya kadar yürüyüp, vazgeçtim demek de olmaz.

Odalarına geçtim, benim için yatağın kenarına koyduğu kıyafetlere baktım sanırım yanlış koymuş, bir erkek basket şortu. Bir de yine erkek tişörtü var burada. Seslendim, "Canım bulamadım," diye. Bir daha orayı söyledi. "Bunlar, sevgilinin ama," dedim. Salondan yankı çıka çıka bağırdı:

"Tatlım, biliyorsun 34 bedenim. Benimkiler sana olmaz diye onları koydum."

34 beden kadar siksınler seni! Geri zekâlı karı. Resmen basiretim bağlandı derler ya, hah ondan oldu işte. Giydim şortu ama nasıl çirkin duruyorum. Bi de kocaman geldi, donumu tutuyorum sürekli. Zaten yeni saçlarımla Justin Bieber'a benziyorum. Bunlarla tam oldu! Burnumdan soluya soluya indim aşağıya. Geçen hafta sünnet edilmiş gibi oturdum yanlarına ama nasıl pis pis bakıyorum. Kendi de gitmiş, dünyanın en tatlı pijamasını giymiş. İnsan neden misa-

firi evine çağırıp, birinci saatten pijama giyer, orayı hıttıklamak bile istemiyorum. Hatta saçlarını ne ara iki kulak topladı inan bilmiyorum. O kadar uzun bir kıza o saç hiç gitmiş mi? Sevimli olmaya çalışmalar falan. Sen uzun ve seksisin salak, bırak sevimli olmaya biz uğraşalım. Sanki bayılıyorz sevimli olmaya. Bi o şansımız var. Yapılacak bir şey yok, bağdaş kurup koltukta normal oturayım dedim. Ayyyyyyyyyyy ben en büyük sorunu atlamışım!!!

Ya şimdi malum sevgilim yok. Ehh bir de kış ayındayız. Lazer yüzünden de jiletle bacağımlı alıyorum. Ve şu an bacaklarım babamın suratı gibi! Ben ne yapcam ya, bilseydim biriyle tanışacağımı zaten alırdım. Fark ettiğim anda yukarı banyoya koştum. Pantolonumu tekrar giymeliyim. Neden giydin diye sorarlarsa, ne desem? "Altıma sıçtım" desem, olmaz. Niye sorsunlar ama oldu da sordular diyelim. Kalkıp gitsem mi acaba? Evet ya, birine bir şey oldu yalanını atıp, hemen gideyim bence. Ya da....

Hayır, Pucca hayır. Bunu yapamazsın! Biliyorsun yıllar yıllar önce babana yapmıştın ve adamcağızın suratı yara bere içinde kalmıştı. Hayır, daha mantıklı çözümler bulmalısın. Çocuğun tıraş bıçağıyla bacaklarını alamazsın Pucca, lütfen o bıçağı yerine bırak. Ayy bi de lavaboya vuruyor. İğrençsin, senden ölümüne utanıyorum şu an!

Gittim, adamın tıraş bıçağıyla bacaklarımı aldım. Bıçağı da gittim çöpe attım. Napım, o da bana nor-

mal bir eşofman altı verseymiş. Artık her şeyim tas-tamam. Aşağıya inip, beni benimle hiç konuşmayan adamla flört edebilirim!

İndim, oyuna başladık. Sırıkla ben, onlar ikisi. Sırık gerçek bir mal. Ben hayatımda bu kadar anlaması kıt bir karı görmedim. Tabu olan bütün kelimeleri söylüyor. Daha başlamadan söyleyip, sonra da kahkahalar atarak kendini koltuktan koltuğa fırlatıyor. Onlar kazanıyor, biz sıfırız. Tam kalkıp bir kelime anlatacaktım ki, "BACAKLARIN KANIYOR!" diye bana çılglık attı hepsi bir ağızdan. Ayyy kuru kuru jületedim bacakları, nokta nokta bütün her yerini kanatmışım. Bir de kurumuş kanlar. Ne yalan söylesem olmayacak, ne yapsam olmayacak. İlk aklıma gelen şeyi söyledim o yüzden.

"Biliyorum, biliyorum korkmayın bende gözenek hastalığı var. Derimin gözenekleri çok açık olduğu için, yüzüme bakın anlarsınız. Bak bak iyice bak. Yanağımın kenarında olan yerleri görüyor musun. Şimdi küçük gibi duruyor ama o strese girince büyüyor. İşte sonra o gözeneklerden kan geliyor. Bu konuyla ilgili konuşmak istemiyorum. Beni biraz zorluyor. Çok zor bir hastalık. Beden derslerine falan giremiyordum... Biliyor musunuz, ben hiç beyaz çorap giyemedim."

Diyerek işi dramatize hale getirdim, biraz uzaklara dalarak. Az daha konuşursam ağlayacağım tavırla olayı kapattığımı düşündüyordum ama:

"Ee ben seni yazın da gördüm. Normaldi."

“İlaçlarımı bu aralar aksattım o yüzden. Doğduğumdan beri sürekli ilaç içiyorum. Bu aralar aklım başımda değil inanın.”

Hastalığın adını sordular, internetten bakmak için. Latincesi aklımda diil, ben size sonra söylerim, falan yaptım. İnadılar mı, hiç sanmıyorum. Kim inanır yahu buna!

Oyunu bitirdik, onlar kazandı. Sonra işte böyle muhabbet kısmına geçti sıra. Sırık'ın beni insanlarla tanıştıırma şekli aynen şöyle:

“Pucca işte kendi günlüğü var, kitap haline çevirmişler. Ben Türkçe kitap okumadığım için hiç bakmadım. Ama garip, sevenler var. Hayatta Türkçe yazılmış bir kitap okuyamam, insanlar nasıl yapıyor anlamıyorum,” diyerek tanıştıırıp, üstüne Türkçe kitap, yabancı eserler, kötü çevirilerle ilgili saatlerce konuşuyor. Yine beni öyle tanıttı. Sonra aa kim falan derken, çocuk, “Aa ben seni biliyorum, eski kız arkadaşım seni çok severdi, hatta yeğenim sürekli seni paylaşıyor, dur,” dedi.

Ardından yeğenini aradı, yeğeniyle yarım saat telefonda konuştum. Yeğeni sonra karşı komşularının kızını yanına çağırdı, bi o kadar da onla konuştum. Ardından yeğeninın annesi, yeğenine ders çalışmakla ilgili öğütler vermeme istedi. Bir tur öğüt verdim.

Sonrasında eve gitmek için artık kalktım. Beni eve bıraktı. Yol boyunca yeğeninden bahsetti. Bu yeğen sevgisi de acayip bir şey. Yeğeni olan arkadaşlarım

mesela tam bir kafa sikici. Durup durup yeğenlerinin videolarını izliyorlar, bir de çok merak ediyormuşsun gibi sana gösteriyorlar. Zodi'nin çocuğu olsa heralde ben de öyle olurum. Ama benden önce çocuğu olursa, biraz bozulabilirdim. O çocuğu bana kaçaya satarsın diye pazarlık da yapabilirim, bilmiyorum.

Ayıp olmasın diye telefonumu da aldı. Bu hafta zaten yurt dışında olacakmış, "geldiğimde görüşürüz," falan dedi. Çok ciddiye almadım açıkçası, bacaklarından kan fişkırın bir kız ne derece çekici bulabilir yani?

Ne istediğini bilmiyorum, ama bence onunla
placem ama bence onunla



Bir şey söylemek istiyorum, ay biz bu çocukla gittiğinden beri her gün dur durak bilmeden yazıyoruz. Artık gittiği memlekette acayip yalnız olduğundan mıdır orasını bilemem. Üstelik hiç öyle boş bir çocuk değil. Acayip dolu dolu. Her şey hakkında bir fikri var. Bence en güzel ilişki bu. Ayy hemen ilişki falan dedim. Bazıları mesela “İşte o beni bunun için seviyor bla bla bla,” diye ağlanıyor ya acayip uyuz oluyorum o şımarıklığa. Arkadaşlık ilişkilerinde de ailen ile olan ilişkisinde de sevgilinle de arada bir alışveriş olmazsa yaşadığın şey çıkmaza girer. Bu alışverişten kastım, bilgi alıp verme. İnanılmaz doyumsuzum o konuda, muhattap olduğum insanlarla sadece kimden ne öğrenebilirim diye konuşuyorum. Bana kattığı bir şeyler olmalı. Beni fazlalaştırmalı, artırmalı. Bunda da öyle bir durum var. Biraz fazla entel sadece. Arada bir bayık geliyor ama olsun. Geçen gece, benimle film falan izlenmeyeceğini söyledim. Çünkü babaanne gibi, televizyonla konuşuyorum. Filmin içine giriyorum, ana karakterin

arkadaşı falan oluyorum o sırada sanki arkada bir yerdeymişim gibi. "Amaaaan dur, nereye gidiyorsun! Mal bu çocuk mal!" gibi tepkiler veriyorum sürekli. O da bayılırmış buna. Ne büyük yalan.

Ceri de başta öyle söylüyordu. Seninle film izlemek harika eğlenceli diyordu. Sonrasında, "Kurban olayım sus artık! Bir daha bana film izleyelim deme, izletmiyorsun çünkü!" demeye başladı.

Neyse işte, bu "Hadi beraber film izleyelim," dedi. O oradan izleyecek, ben buradan, işte whatsapp'tan birbirimize yorum yapacağız filmle ilgili. Ben güzel bir film söyler diye beklerken, Nuri Bilge Ceylan dedi. Gerçekten ilk izleyeceğimiz film bu mu olacak? Üstelik yan yana bile olmamamıza rağmen! Neyse dedim, demek ki ilişkimizi ağırdan almayı istiyor.

Açtık aynı anda bilgisayardan filmi. Ben 12. dakikada uyudum. Uyandığım zaman sabah olmuştu. Bir sürü şey yazmış durmuş garibim. Uyuduğumu anlamış sonra.

Hafta sonu için ise *Cats* müzikaline bileti varmış beni oraya davet etti. İlk buluşmamızın *Cats* olması yalnız... Bu kez oluyor mu ne? Hem bişi dicem, ay ben bundan bebeler yaparsam, çocuklar acayip sosyal ve kültürlü yetişir. Çok iyi değil mi ya? Evimizi Ikea standartlarında döşeriz. Evin her köşesinden sanat fırlar. Sabahları güne piyano sesiyle başlarız. Hafta sonu mutlaka bir etkinliğe gideriz. Ay ben böyle hayaller kurmaya tövbe etmiştim pardon.

Uzun zaman yazıştığın biriyle de buluşmak biraz garip. Beni almaya geldi evden. Arabada bir süre konuşamadım. Kendimi acayip kastım. Bir de her an bana *Cats* ile ilgili bir şey sorabilir diye evde iyi bir çalışma yaptım. Ve evet, müzikali gitmeden izledim. Orada mal gibi cahil cahil durmayayım diye. Oraya gidenlerin hepsi sanki, ikinci kez izlemeye gidiyormuş gibi. Bazen gerçekten beyin yerine bana iki kilo kıyma vermişler gibi geliyor.

Pizza yiyelim dedik, oturduk. Oradan buradan muhabbet derken, aşağı tarafta Ceri'yi gördüm! Mağazaların orda kızın biriyle yürüyor. Yanında bir kız var, Ceri'ye de bak sen.

Önce karşımda duranı unuttum. Oturduğum yerden aşağıya doğru uçacaktım. Ama uçup ne diyeceğim? Ayrıldık ama senin sevgilin olamaz mı? Niye işleri bu kadar zorlaştırıyorsun Ceri ya, ille seni öldürmek mi zorundayım yani. Ben birini bulana kadar sabretsen olmuyor mu! Nasıl hemen birini buluyorsun orası ayrı konu. Hani kalbin kırıkta, hani kimseye güvenmeyecektin, hani artık aşka inancın kalmamıştı. Aseksüel türkücü gibi demeçler verip duruyordun bana.

Kızla el ele falan değiller. Demek ki daha sevgili olmamışlar. Bugün yarın olurlar ama, hafta sonu beraber AVM gezdiklerine göre.

Bu arada karşımdaki bir şeyler diyor ama hiç dinlemiyorum. Ne dese kafa sallıyorum. En son onun bi-

rinci kadehte, benimse dördüncüde olduğumu görünce bir dursam iyi olacak dedim.

Acaba aşağıya inip, ben de bununla hava mı atsam? Bunu da ne diye tanıştıracayım ki? "Bu" diyorum adama üstelik. Sevgilim diyemem daha, değiliz çünkü. Hemen olsak mı acaba? Aşağı inene kadar ikna ederim ben bunu sanki. Sevgili olduğumuzun saniyesinde de eski sevgilimle tanıştırsam yalnız bu iş yaş, ben söyleyeyim.

Yanıdaki kız kim ya Ceri'nin? Acaba pusuda bekleyip, kızı tuvalette mi dövsem? Allahım dayanamayacağım, bir kadeh daha içmem lazım.

Bi kadeh bi kadeh daha derken, gözümü bir açtım *Cats* bitmiş. Herkes gidiyor ve ben koltukta uyumuşum. Bize koltuğumuzu göstermişler, daha başlamadan ben kafamı arkaya atmışım gidiş o gidiş. Bir sahnesini bile izleyememişim. Uyandım ama hâlâ başım dönüyor. İki üç saat önce yemek yememişim gibi bir de ayılmak için yedim. Ceri'ye bir bakındım ama göremedim etrafta.

"Bu" beni eve bıraktı, ayıp olmasın diye işte iyi geceler mesajı falan attı. Sonra bir daha ne arayan var ne soran. İlk buluşmada sarhoş olup, sızdım daha ne olsun yani!

Bir taraftan da çok korkuyorum, tekrar aklım karışacak Ceri'ye geri dönmeyi isteyeceğim diye. Sanırım yalnızlıkla ilk imtihanım bu. Yani genelde çok ağır aşk acısı çektiğimden yalnız olduğumu bile fark

etmezdim. Birinden sancılı ayrıldığım zaman mesela, ben hiç ayrılmışız gibi düşünemiyorum. İçimde olan acı bitene kadar ayrılmadık sayılıyor bence. Şimdi Ceri'yi arayıp, ağzına sıçmaya da hakkım yok. O başardı, bu süreci iyi değerlendirdi. Geçen sene ayrıldığımızda da iyi değerlendirmişti. Başarısız olan, olmayacak tiplere takılan bendim.





Arkadaşımın çocuğu oldu. Onu ziyarete gittim. Offf ya, evlendiklerinde taktığım altın yetmiyor gibi, bir de bebeğe takıyoruz. Hayır bu süreçte ben ne yaptım, hiçbir şey. Hayatım, evlenen arkadaşlarıma altın takmakla geçiyor. Evlenmesi bile bizim için büyük şok etkisi yaratmışken bir de üstüne hamile kaldı. Hatta evlendiği gün düğünde iddiaya girmiştik. Bir sene içinde boşanacaklar diye. Adamı çok tanımıyorum da kızın hiç o taraklarda bezi yok gibiydi. Ne bileyim ne zaman koca istiyorum diye dertlensem, ağzımın üstüne geçirirdi bir tane. Evliliğin saçmalık olduğundan bahseder dururdu. Hamile kaldı diye evlendi zannetmiştik hatta. İkinci senesinde çocuğu doğurduğuna göre, içinde iyi sakladı ya da gerçekten derdi o değil.

Bir de böyle evlenen arkadaşından ışık hızıyla uzaklaşma diye bir olay var. Sen uzaklaşmasan da onlar zaten kendileri gidiyor. Ama bir şey oluyor ya, konuşamıyorsun bile. Zaten sürekli seni harcıyorlar.

Otomatik yüklenen “gelin namusu” olayına giriyorlar. Ayy şeyleri de korkunç:

“Evlence anlarsın. Daha hiçbir şey bilmiyorsun, bir evlen anlarsın.”

Kendimi kesmek istiyorum bu muhabbetler açılınca.

Ben evlendiğim zaman nasıl olurum acaba? Kesin böyle olurum. Her önüme gelene akıl verir dururum. Bekâr günlerimi özler miyim acaba? Özlesem bile arkadaşlarıma söylemem zaten. Hatta onları kocamın ezik büzük arkadaşlarıyla baş göz edip, “hemen hep birlikte plan yapalım hadiii” kadını olurum. Demek bu yüzden evlence kadınlar anında pezevenge dönüşüyor. Hemen “Senle şunu yapalım” deyip duruyorlar. Hoş beni kimsenin biriyle tanıştırdığı ettiği yok ama.

Kız bir açtı kapıyı, Allahımmmm ne hale gelmiş. Kamyon tekeri gibi olmuş. Alt tarafı çocuk doğurdun, dünyaları mı yedin ne yaptın. Bir insanın kafası bile büyür mü? Gözlerim yerlerinden çıktı kızı görünce. Hayır, bir de böyle acayip takıntılı bir tipti. 34 beden bel kısmı bol, göt kısmı tam otururdu. Bunu çok net hatırlıyorum. Bir kere alışverişe gitmiştik. Ben o zamanlar 40 bedenim. O bollaşan beli yüzünden saatlerce kafamı sikmişti, bir de bana utanmadan. “Ya sen ne rahat istediğin her şeyi bulabiliyorsun, ben bulamıyorum,” dediğimde, “Zaten burada bulamayan, büyük beden mağazaları var,” diyerek bütün gece yorganın altında dürüm yiyerek ağlamama neden olmuştu.

Tabii kızı öyle görünce, fil gibi olmuşsun falan diyemedim. “Yok canım ne var iki gram bişi üç güne verirsin,” deyip durdum. Bok üç güne verir. Ben sana bişi diyeyim mi, en az iki sene aç kalması lazım. Bir de şimdi bebeğe süt diye bunun ağzına sürekli badem bal falan dayıyorlar. İki senede 34 olmaz da 36 beden belki. Ya saçmalama, tabii ki hayvan gibi kilo almasına sevinmedim. Tamam, birazcık mutlu olmuş olabilirim. Evet, tuvalete gittiğim zaman, “İşte bu, işte bu beeeee!” diye gökyüzüne yumruk sallamış olabilirim ama yani ne yapabilirim.

Kendimi olası muhabbetlere zaten hazırlamıştım. Söyleyeceği şeylere cevabım hazır.

“Seni ne zaman evlendiriyoruz?”

“Valla bana kalsa hemen ama adam yok.”

“Çocuğun olunca anlayacaksın, şimdi sana boş geliyor tabii.”

“Ayy Puki bile hayatımı nasıl değiştirdi, çocuğu tahmin bile edemiyorum.”

“Evlilik başka, ilişki başka ama zamanı gelince hak vereceksin.”

“Tabii ki biz daha neyiz.”

Hep aynı işte, maksat onlar mutlu olsun. Bazen bazı kadınların sadece diğer kızlara akıl verip, onları inceden aşağılamak için evlendiğini düşünüyorum. Haaa ben evlenince farklı mı olacağım? Tabii hayır. Ama şu an diğer taraftayım, o yüzden kendi alanımı sonuna kadar korumak zorundayım.

Bebeği severken bir taraftan da hadi başlasın şu akıl verme işkenceleri diye beklerken. Kız, elimden kaptığı gibi bebeği bakıcıya verdi. Dışarda gezdirsin diye. Kapıyı kitledi karşıma oturdu. Önce bebeği benden kaçııyor sandım. Acaba yanlış mı tuttum, hasta mı sandı beni, grip falan diye bir paranoya oldum.

“Amaaan sonra da seversin. Her gün burada zaten. Ben seni başka bir şey için çağırđım. Çok kötü şeyler oldu ve işin içinden çıkamıyorum, yardım et.”

“Ne oldu? Çocuk kocandan değil mi? Başkasından mı yaptın? şimdi adam öğrendi DNA testi mi istiyor? Ya da öz babası çocuğu mu istiyor?”

“Hayır ya öyle bir şey değil.”

“Ölümcül bir hastalığın mı var? Ölecek misin? Sen öldükten sonra çocuğa mı bakmamı istiyorsun. Saçmalama tabii ki bakarım. Ya sen deli misin! Öldüğünün ertesi gün alırım hemen bebeği. Adı ne demiştin, kız mıydı o ya?”

“Hayır ya ölmüyorum. Hem ölsem kusura bakma ama en son sana bırakırım çocuğumu.”

“Ne o zaman, kumar mı oynadınız? Borcunuz mu var? Yaa ben de bu aralar biraz zor günler geçiriyorum. Valla inanır mısın buzdolabımda tek yemek yok.”

“Öff borç falan istemiyorum. Bir sus! Sanırım aldatılıyorum. Bunu ortaya çıkarmam lazım.”

“Aaaa nasıl ya, nereden çıkardın bunu? Yani gördün mü?”

“Hayır, sen internetle haşır neşirsin baya. Şunun facebook şifresini bir kırsana. Her gece sabaha kadar iş yapıyorum diye laptopun başına oturuyor. Ben ne zaman odaya girsem, şak diye panikle facebook’u kapatıyor. Kesin biri var.”

İnternette anlıyorum diye bana hacker muhabbetini yapmasını bir tarafa bırakıyorum. Tabii ki böyle bir hadisenin içinde yer almayacağım. Kafayı mı yedim. Kızın yeni çocuğu olmuş, oldu da adam gerçekten aldatıyor diyelim. Ayrıldılar. Ayrılık hikâyelerini anlatırken baş kahraman olarak orada durmak hiç işime gelmez. Yani sen de be adam, bebeğinin kıymetini bil yani. Bir o durumun tadını çıkar. Gidip koşa koşa kızı ilk fırsatta boynuzlamak ne diye.

Kızı bir saat, aldatılmadığına dair telkin etmeye çalıştım. Aşklarının ulvi güzelliklerini anlattım durdum. Bunun psikolojik olduğunu, herkesin böyle bir dönemden geçtiğini söyledim. Sanki yedi çocuk doğurmuşum bu konuda uzmanmışım gibi attım tutum anlayacağın. Sonra da gönül rahatlığıyla evime döndüm. Bu tip durumları, zamanında dilim yandığı için biliyorum. Sen de aman diyeyim, sakın bu işlere girme. Ortaokulda, “Benim yerime sen konuşsana” ile başlar bu muhabbetler. Sonra bir bakmışsın, yanındakilerin ilişkilerini toparlayan kişi sen oluyor-sun. Tabii sen bu işe toparlamak derken, karşı taraf içine sıçtığını düşündüğünden barıştıkları gibi bir daha senin suratına bakmıyorlar. İki kişi arasına

gerçekten girilmez. Oldu da girdin diyelim, sonunda kötü sen olacaksın, onu göze al yani.

Bunda da iyi yırttım diye düşünürken, gece beni kocası aradı, telefonu sinirinden ağzının içine soktuğu için ettiği bir çok küfrü anlamadım. Onun dışında anladıklarım; karısının beynini yıkadığım, onları ayırmak için uğraştığım, yalancı ve kıskanç olduğum. Bir de domuza benzediğim. Tabii cevap verdim vermesine ama beni dinlemediği için bir önemi olmadı. Ardından kızı aradım. Ağlayarak açtı telefonu, yarın beni arayacağını söyledi...

Kız beni aradı, geri zekâlı demiş ki, "Pucca senin şifreni kırdı, içinde olanları bana okutmak istemedi. Sadece 'aldatılıyorsun bil' dedi bana. Zarf attım yani kızım, bir yedi ama aldı önümde açtı, ne var ne yoksa okuttu. Ayy çok şükür aldatmıyormuş. Oyun oynuyormuş adam ya, günahını almışız."

Almışız mı? Ben niye elin adamının şifresini patlatayım. Yapabilecek olsam gider kendi sevgilileriminkileri patlatırım. Kendi şifremi unuttuğum zaman bile giremiyorum. Allahım ya, bir de böyle "Helal olsun oleyyy be!" diyeceğimi sandı. Öyle bir gaza gelişle anlatıyor ki bana. Manyak mısın nesin?

Bir daha asla görüşülmeyecekler listesine ekledim kızı. İsterse on çocuğu olsun, hayattaaa gitmem. Zaten kocası denen sümsük almaz beni. Keşke altını takmasaydım, bir de ondan oldum. Geri zekâlılar!



Seks; dünyada oluş nedenimiz. Neslimizi devam ettirmenin tek yolu. Dünyanın en zevk veren şeyi olmasına karşın, kadınların sanki zevk vermiyormuş gibi davrandığı hatta varlığını reddetme aşamasına kadar geldiği; hakkında en az konuşulan, en fazla şey bilinen olayı. Yemek yemek, su içmek kadar önemliken, sanki zararlıymış gibi lanse edilen; iğrençlikle yoğurulup, mide bulandırıcı bir faaliyet gibi davranılan durum. Seks, hepimizin yapmış ya da eninde sonunda bir gün yapacak olduğu...

Bu kadar sıradan olması gereken, iki insan arasında olan iletişimin bu denli aşağılanması size de garip gelmiyor mu? Özellikle biz kadınlar tarafından. Erkekler için hava hoş, "Beni hormonlarım yönetiyor" diyor, "erkeğim ben bahsederim" diyor, "araştırma yapmışlar biz yedi saniyede bir seks düşünüyor-muşuz, Allah bizi böyle yaratmış" diyerek hooop işin içinden çıkıyorlar. Peki ya biz?

Bizi başkası mı yarattı pezevenk! Madem o işi bizle yapacaksın, neden ben kötü oluyorum. Zaten nerede

yakışıklı nerede, güzel huylu adam var, gay. Madem bu konunun iki muhatabı var bizim neden konuşmaya hakkımız yok. Kadın dergilerinde baştan aşağı doğallıktan uzak, seks sanki sadece 34 bedenlerin hakkıymış gibi yazılar, kız arkadaşlar arasında detay vermeden, derine inmeden, yüzeysel, çoğu zaman "Hâlâ regl olmadım, sıçtım!" diye alt metin mesajlı konuşmalar haricinde neyin ne olduğunu çoğumuz bilmiyoruz bile. İnternette araştırdığımız halde, öğrenmek isteyeneye de garip gözle bakıyorlar:-

Porno kültürü sadece erkeklere yönelik mesela. O küt uzun iğrenç french manikürlü tırnaklı kadınların, arka mahalle kuaföründe oreyalle açılmış sarı saçları, üçü beşi alırken sanki gıdıklıyorlarmış gibi gülmeleri, sürekli kameraya bakışları falan, sanmıyorum ki bir kadına çekici gelsin. Erkeklere gelirsek. Zaten kendilerini ilk yirmi beş saniye görüp, ardından malafatlarına geçiyor kamera, sonra bir daha bekle ki yukarı çıksın. Makine gibi dan dan dan izlerken rahatsız oluyorum. Görüntü kötülüğünden değil, eee bu mu yani diye.

Kadınlar için porno sitesi, ne bileyim cinsellik sitesi falan internette hiç yok, varsa da haberim yok. Kadınlar kulübü var bir, tırnağına sürdüğün oleden, alacağın koltuğa, yapacağın bebeğe kadar her şeyi konuşuyor kadınlar. Cinsellik sayfalarında ise sadece evli kadınlar birbirilerine akıl veriyor.

"Canım bence annenın evine git. Yani benim ko-

cam bana böyle bir şey yapacak hayatta affetmem.”

Kadın İlmihali dışında, kadına seksî öğreten bir durum yok. Onda da, kocan isterse yapacaksın, yapmazsan cehennemini yedi kat ateşleri içinde yanarsın. Kocan eve gelmeden giyineceksin avret yerlerini sadece o sırada göstereceksin... Ortaokuldaydım sanırım, kitabı ilk okuduğum zaman; inşallah kocam bana böyle şeyler yapmaz demiştim. Ne yapacağını anlatmayıp, işin sadece öbür dünya kısmını aktarıyordu.

Kadın hani biraz erotiklik istiyor, ne bileyim bir gizem, bir içinde duygu olsun sürüklesin istiyor ya. Aslında erotik hikâyeler tam kadınlara göre. Öyle olmasa zaten *Grinin Elli Tonu* tutar mıydı hiç?

Türk erotik hikâyelere bir bakayım dedim. Gözlerimden kan fışkırdı. Karım beni ahırda eşşeğe kayarken izledi. Baldızımın balından emdim. Etine dolgun komşumuz saten şortuyla önümde domaldı, “Kocacım gel hadi” dedi.

Hikâyeler hep aynı, sanırım zaten aynı adam yazmış. Yirmi beş santimetre penisinin olduğunu her yazıda altını çize çize belirtmiş. Hııı yirmi beş, tabii tabii öyledir. Ben de zaten kırk iki kiloyum.

Madem bu da benim günlüğüm, oturup size bugün şöyle yaptım böyle yaptım diye anlatacağıma, en azından sevmediğim şeyleri yazayım.

Hani böyle nasıl diyeyim, nefesini kesen bir başlangıçla olaya giriyorsun. Uzun öpüşmeler, arada

güzel aşk sözleri falan derken o el kafama geliyor, aşağıya doğru kafamı bastırıyor ya, şeytan diyor al kopar at. Dur be adam, her fırsatı değerlendirip beni ne oraya göndermeye çalışıyorsun. Gideceğim varsa giderim işte. Onu da kim bulduysa zaten. Keşke ona en büyük günahlardan biri deselermiş, "Onu yaptıran cehennemden asla çıkamaz, bir daha kız yüzü görmez, lanetlenir," diye bir efsane dolansaymış. Val-la hiç gıkımı çıkartmazdım. İşime gelirdi.

Tam gaza gelmişsin, böyle konuşmaya başlıyorsun. Sen de farkında değilsin ama. Sonra bir anda, "Haa nee? Ne dedin?" diye ayı ayı soruyor ya. Ne demiş olabilirim Allah aşkına. Üstümdesin işte ne diyebilirim bir mantık yürüt. He de geç.

"Dur dur dur" olayı var bir de. Malumunuz her kitapta yazmazsam olmaz, orgazm problemi çekiyorum. Her on kadından biri gibi. Olaya adapte olmam zaten çok zor. Tam böyle olur gibi oluyor, hopp kendini çekiyor, bir de beni durduruyor. Biraz nefes alıp sonra bir daha. Gel odaklan bakayım önünde tekleyen bir makine varken. Saatler sürünce eline bir şey geçmeyecek. Tam tersi alev alacağım. Zamanında, kararında bırak işte! Bu iş iki saat sürmeli diye nereden duydun!

Uzak mesafeli ilişkilerde konuşmanın bir noktadan sonra oraya gitmesi var bir de. İnternet çağında olacak iş mi? Manyak mısın nasıl fotoğrafımı yollayayım. Bu ülke neler gördü. Sana güvensen, inter-

net bağlantıma güvenmem ben. Çok iyi hatırlıyorum. Yıllar önce bir haber için, porno sitelerinden bilgi topluyorduk. Ekipteki kızların hepsi, "Türk Amatör Porno" kısmına korku dolu gözlerle bakmışlardı. Her an kendileri çıkabilir korkusuyla. Gizli kamera, sevgilisine videosunu yollayan azgın sarışın, gençler kameraya çekiyor vs vs.

Bir de travmatik şeylerden hoşlanmıyorsanız, sonuca ulaştığı noktada bence suratına bakmayın. O güzelim çocuk gidiyor, suratını eciş bücüş yapmış, kaşlarını çatmış, boynu kıralacak gibi duran bir uzaylı geliyor yerine. Öpüşürken de öyle, bir kaç kez gözümü açayım etrafta ne oluyor demiştim de kurbağa gibi suratı görünce biraz ürkmüştüm.

Fantezi olayları var bir de. Fantezi denilince de aklıma nedense sadece tavşan kız kostümü, ne bileyim hizmetçi falan geliyor. Bir kere aldım ondan, bedenleri standartmış. Kime göre, neye göre standart. Tavşan olacaktım güya Dolmalık biber gibi dolandım durdum.

Bir de sanırım ben o olay esnasında acayip duygusal oluyorum. Normalde hiç romantik değilim ama o esnada şiir okunsa oturup ağlayacakmışım gibi geliyor. Gerçi daha hiç şiir okuyanı görmedim. Adamın aklına şiir bile gelmiyordur zaten. Okusa da sanırım gülerim ama ne bileyim arada bir aklıma geliyor. Şimdi bir dörtlük atsa ne güzel olur diye.

Bir de bir şey itiraf etmek istiyorum. Kavga sonra-

sı seks olayına zerre kadar inanmıyorum. Eğer öyle bir şey olsaydı, Ceri ile tavşan gibi olmamız lazımdı. Sevişmekten de kavga etmeye fırsat bulamazdık. Kavga ettikten sonra bir de o olaya giriyorsam ben daha sinirleniyorum. Bir dur, bir dur daha söylediğin sözler atmosfer katını geçemedi. Öfkem geçmiyor yani.

Bi keresinde bir sevgilimle tartıştık. Sonrasında da işte yılış yapış davranmaya başladı. Dedim sen dur. Hadi bu kez farklı bir şey deneyelim. Allah ne verdiyse, ağzına burnuna tokatı bastım da bastım. En son saçlarından tutup yastığa bastırıyordum ki beni üstünden attı.

Ayy bir de sabah seksinden nefret ediyorum. Öffff! Daha kendime gelememişim, ağzım kokuyor, hâlâ rüyadayım, gözümü açar açmaz ben pancarını görmek zorunda mıyım? Hayır, zaten biliyorsun odayı zifiri karanlık yapmadan yatağa bile yatmıyorum. O güneş ışığında benden bunu nasıl beklersin. Bedeniyle sorunları olan bir kızım ben, yapma bana bunu.

Ve işte yalnızlığın en kötü yanı sanırım bu. Bazı şeyler olmayınca paso diline vuruyor. Rabbim sence de fazla yalnız kalmadım mı?

Babamın müşevvelini bile gördüm,
hala bende tik yok.



Babam evleniyor lan. Bildiğin evleniyor. Babamın bile düğününü görüp, hâlâ kendiminkini yaşayamadığım gerçeğini bir kenara atarsak, adına inanılmaz sevinçliyim. Çünkü çok mutlu. Çok âşık. İzmir'e gittik, toy delikanlılar gibi sadece kadından bahsediyor. Ben de âşık olmak istiyorum artık!

Yalnız bir şey söyleyeceğim, ebeveynleri hiç anlamıyorum. Uzaktan gelince bütün gününü, saatlerini hatta dakikalarını senle geçirmek istiyorlar. Biliyorum biraz acımasız konuşacağım ama adım gibi eminim sen de benim gibi hissediyorsun.

İnan lisede daha az muhatap oluyorsun. Odana gidemezsin. Daha zaten kapı kulpunu çevirdiğin anda alarm takılmış gibi hemen siteme başlıyorlar. "Odanı çıkmıyorsun, yüzünü gören cennetlik, otur bir anlat bakalım..."

Sitem yoksa, içeri girdiğin an ya pasta, börek, bir gıdayla kapının önünde biri beliriyor, o da yoksa, mutlaka misafir geliyor! Bir de belli bir yaştan sonra

odaya kapanınca garip bir aydınlanma yaşıyorsun. Hep sanki kendi odana girmek için bir amacın olmalı. Öyle geçip saatlerce oturamazsın. Bir şey aramak, üstünü değiştirmek, telefonla konuşmak... Lisede sana ait olan, senin alanın, güvende hissettiğin tek yer olan o oda, sana yabancıymış gibi geliyor.

Arkadaşlarıyla buluşacaksındır, hemen iğnelemeye başlarlar. Dışarı çıktığın an zaten mutlaka aranırsın. Hatta o arama, eve gelmen gerektiğiyle ilgilidir. Baban seni merak etmiştir, şu adamı bir kızdırmasan olmaz mıdır. Lan şehir dışında yaşıyorsun oysa. Oradayken daha mı güvendedeyim?

Bir de böyle muhabbet etme olayı var. Konuşacak bir şey bulamıyorsun hani. Okulla ilgili konuşsan, "Amaaan kızım şu seneyi bir atlat. Hocalarına mocalarına karşı çıkma. Öyle çok dik başlı olma. Güzel güzel derslerine çalış," diye bir başlıyorlar, öffff! Oldu da televizyon açıksa, haberler varsa –genelde hep haberler oluyor– hadi siyasetten bir iki konuşalım diyorsun. Bu kez, "Sen karışma bu işlere. Önce bir okulunu bitir, sonra bunları konuşursun," okulun bitmiş olsa, "Güzel güzel işine git gel sen. Onca okudun ettin, bu ülkede işler belli olmaz. Sus, geç," diyorlar.

Çoluğun çocuğun bile olmuş olsa, "Sen şimdi çocuklarını düşün, önemli olan onlar, boş ver yesinler birbirilerini," lafını yiyorsun.

Bizden önceki kuşak, siyasetten öyle bir korkuyor

ki. Zamanında gördükleri o korkunç şeyler, yeniden olacak zannediyorlar.

Hoş, ben babam konusunda biraz şanslıyım. Babamın muhabbeti çok güzeldir. Her şey hakkında konuşabilirsin. Acayip engin bilgisi ve inanılmaz iyi bir hafızası var. Yalnız, tek küçücük bir şey var ki... Konuyu bir uzatıyor, bir uzatıyorrrrr. Telefona baksam ayıp olur mu, gözümü çeksem ayıp olur mu, tuvaletim de geldi ama. Bir noktadan sonra zaten hikâyeye odaklanamıyorsun, oturduğun için elin ayağın uyuşuyor.

Ay bir de böyle sevgilini falan sordular mı ayrı bir yetişkinlik travması. O da istemiyor konuşmak, sen de. O işte üstüne biçilmiş, "Çağdaş ebeveyn, herkes böyle yapıyor, sağlıklısı bu, benden saklayacağına bileyim daha iyi" kılıfını geçirmeye çalışıyor. Sense ya hikâyenin milyonda birini anlatıyorsun, "ehhh işte var biri yani" kısmını. Ya da beş yaşındaki erkek çocuklar gibi burnundan soluyarak soruya sinirleniyorsun. Ya aldatıldın ya yeni terk edildin ya da baya uzun zamandır kimse yok. Sinirlenmenin nedeni o yani, anan baban merak etti diye değil.

Biz yine işte böyle bir aşamadayız. Zodi ile masaj koltuğu kavgası yapıyoruz. On beş dakika o, on beş dakika ben masaj koltuğunda sallanacağız. Sırt tarafına resmen iki yumruk yerleştirmişler, saatlerce ovalasa "yok" demem. Tek bir sorunu var. Böyle koltuğa her oturan fark ediyor ama kimsenin birbirine söylemediği bir şey. Sanki nasıl desem, koltuğun pipisi varmış

gibi. Bir anda böyle alttan bişi çıkıyor, seni dürtüyor. O biraz rahatsız edici, açık konuşmak gerekirse. Neyse işte biz koltuk kavgası yapıyoruz, ilk ben oturacağım diye. Babam da yanına çağırıp duruyor bizi. Televizyonu açıp, elini çenesine koyup saatlerce bizle aynı odada kalmak istiyor.

Kesin ben de böyle biri olacağım. Evladım uzaktan geldiği zaman, ona tripler atıp dururum. Arkadaşlarıyla görüştürmem, telefonun kablosunu keser, onu tuvalete kilitlerim. “Benim yanıma geldin, o müptezel, kimin boku belli olmayan çocuklarla görüşmeyeceksin. Bir daha görüşürsen, bak bakalım sana harçlık veriyor muyum? Ne demek, maaşım var benim? Patronunla konuşayım da gör sen.”

Hoş ben o vakte gelene kadar çıplı telefon falan çıkar. Olur da ilerde bir gün çocuğum bu sayfaları okuyorsa, bak ben ettim sen etme. Anneni her gün görmeye gel. Gelmezsen ben gelirim, hiç gitmem; bunu istemezsin herhalde.

Ay bişi diyeceğim, şunları yazarken fark ettim. Sanki oğluma yazıyormuşum gibi. Sanki oğlum olacak gibi hissediyorum. Hep kız diye düşünürdüm ama bence oğlum olacak.

Ayy neyse hayallere daldım yine. Babamın yanına geçtik, evlenecek diye dalga geçiyoruz. “Ee nasıl hissediyorsun?” dedik, bir sustu önce. Boş boş ama gerçekten bomboş baktı. Yutkundu. Kafasını önüne eğdi:

“Korkuyorum.”

Bi an ne diyeceğimi şaşırđım. Yani babamın hissettiği herhangi bir duyguyu dile getirişini görmemiştim.

“Mutlu olmaktan çok korkuyorum.”

Ahh benim canım babam, canımın içi çocuk babam. Kendimi hayatımda ilk kez onun yerine koydum. O hep benim babamdı, o her şeyi halleden olmak zorundaydı, onun önceliği mutlaka çocukları olmalıydı. Oysa, on dört yaşında evden ayrılıp, tek başına başka bir şehirde okumuş. Yirmi dört yaşında evlenmiş. Otuz yaşında karısı onu üç çocukla bırakıp gitmiş. Bıraktığı yetmiyor gibi bir de kötülük üstüne kötülük yapmış. Ne kadar zor, ne kadar korkunç günler yaşadı, kim bilir. Eskiden çok kızdardım babama. Odasından hiç çıkmazdı. Günlerce gecelerce kendini bilgisayarlarına verirdi. Sürekli çalışırdı. Şimdi anlıyorum ama o boşluğu doldurma hissini. Annemden nefret ediyorum, elli küsür yaşında bir adamın mutlu olmaktan korkmasını sağladığı için.

Evet, ebeveynleri hiç anlamıyorum. Bizden önce sanki hiç hayatları yokmuş gibi geliyor. Bizden başka dertleri sorumlulukları yokmuş gibi. Sanırım insan ömrü ikiye ayrılıyor, ailenle beraber olan sen; kendi aileni kurduktan sonra sen. Hayatımın ilk yarısının öyle çok harika geçtiği söylenemez açıkçası. Son dakikalara doğru güzel ataklar oldu yalan değil. Umarım bundan sonraki evre, ailemi kurduktan sonra olan, daha iyi olur.



Kına gecesini yazlığın bahçesinde yapacağız. Ve ben dünyanın en geri zekâlı kızıyım. Tek görevim, parti malzemesi almaktı. Aldım ama evde unuttum. Üstelik unuttuğumu son yarım saat kala fark ettim. Çeşmede fellik fellik sünnet, düğün, doğum gününe uygun süslemeler aradım durdum. Sonunda bir kaç tane bulduk ekledik oraya buraya.

Kınanın bir kısmını hatırlamıyorum. Aslında baya hikâye çıkardı oradan ama geldim gittim, gizli gizli içip durdum, sarhoş oldum. Allahtan tek ben olmadım, ikinci sarhoş, GELİN yani cici annemdi. Kadın kendi kına gecesinde sarhoş oldu.

Halamlar bahçede bekliyor. Zaten benimle bu kitap mevzuları yüzünden konuşmuyorlar. Bir de ne zaman karşılaştık, mutlaka bir laf sokuyorlar. O yüzden içerde yemeklerin olduğu kısımda kısır yiyip, şarap içip durdum. Ayy babaannem var, nasıl unutturum. Göz göze geldiğimiz an, kafasını iki tarafa doğru sallıyor, “Ne yaptığını biliyorum” gibisinden. Korku filmi gibi. Nereye dönsem onun suratını görürüm.

Hayatım boyunca unutmayacağım olaylardan bir tanesi de, babamın kına gecesinde, “Bonzai” şarkısıyla göbek atmam sanırım. “Kınayı getir aneyy” diye cici annemin tepesinde mumlarla tur atma muhabbeti var, tabii onu da ekleyelim.

Bir de şeyi hatırlıyorum, babam böyle kapının oradan, çocuk gibi kafasını kaldırmış içeriyi izliyordu. Onu öyle görünce çok duygulanmıştım. On dört yaşındaki hali acaba bir gün böyle olacağını tahmin ediyor muydu?

Hayat ne garip, bir gün bir bakıyorsun her şey geçmiş bitmiş. Ne düzeltmek için zaman kalmış, ne bozmak için. "Her şeyde bir hayır vardır" cümlesini hep anlamsız bulmuşumdur. Çünkü genelde acıdan artık kendimi hissetmediğim zamanlarda bu cümleyi bana söyledikleri için, hiçbir şekilde beni teselli etmezdi. Hayırsızsa bile olsun diye ağladığım o kadar saçma şey oldu ki. Şimdi dönüp bakınca iyi ki olmamış diyorum.

İlk aşkımla evlenseydim mesela. O zamanlar çok mantıklı geliyordu. Beraber ülke ülke dolaşacaktık. O gitar çalacaktı ben karavanı toparlayacaktım. Aldatıldığımı öğrendiğim an, sanki bir daha kimseyi sevemeyecekmişim gibi gelmişti. Dünya benim için bitmişti. O andan sonra yaşadıklarımın sanki hiçbir anlamı olmayacak gibiydi. Oysa sonrasında daha büyük âşık oldum. Âşık olma kıstasım sanırım acı çekme eşiğimle aynı paralelde ilerliyor. Ne kadar acı çekersem o kadar âşığım zannediyorum.

Aşk zaten bence, zedelenen egonu tamir etmeye çalışman. Sevgi ilişki mesela. Biriyle beraberken âşık olmuyorsun. Ayrılınca âşık olduğunu fark ediyorsun.

Ankaralıyla evlenmezsem kendimi keserim diye

bas bas bağıryordum. Ne oldu, şimdi “Ben onun gibi biriyle ne yapmışım be!” diyorum.

Sadece tabii aşk meşk olarak bakmamak lazım. Ben ilk Tarih bölümünü kazanmıştım. Ek kontenjanla Radyo Sinema TV okudum. Hayatıma daha büyük kötülük yapamam diyordum. Tarih okumam lazım diye böyle her gece hata yaptığımı düşünüyordum. Oysa şimdi iyi ki okumamışım diyorum.

Sanırım, artık kötü şeyler olduğu zaman daha rahat “Hayırlısı” diyeceğim. En azından bir tecrübem var artık. Biliyorum ki bir şey olmuyorsa, olmaması gerektiği için olmuyor.

Bundan on sene sonra acaba ne yapıyor olacağım. Hâlâ koca arıyor olursam ama gerçekten bilekleri mi dikine dikine keserim yemin ederim, hiç acımam kendime!

GÜNÜN DERSİ: En azından babanın kına gecesinde içmeseydin be kızım.



Beni buradan alin.
Yine değim kuscam ben.



Filmin senaryosu sonunda elime geldi.

ALLAHIMMM BU NE!!!!

Ayy bunlar kitabı okumamış, bir sayfa bile. Karakterlerin hepsi değışmiş. Babamı overlok makinesi şöförü yapmışlar. Sen tut, ülkenin en önemli bilgisayar mühendislerinden biri ol. Ödüllerin evde boy boy olsun. Hayatını bilgisayarının önünde geçir. Tek amacın çocuklarını ucundan bile olsa mühendis yapmak olsun. Bu adamlar alsın, "daha komik" olsun diye seni overlok şöförü yapsınlar. Kardeşim, Zodi fal cafede çalışıyor. Üstelik kısa saçlı bir kız oynuyor onu. Zodi? Saçları varlığının en büyük nimeti olan Zodi? Güzel Sanatlar okumak için Hukuk'u terk eden Zodi? Ayna karşısından kalkmayıp kendini daha nasıl güzelleştirebilirim diye düşünen Zodi? Halamıysa olduğunun tersine bir melek yapmışlar!

Bense tam bir geri zekâlıyım. Senaryo şöyle başlıyor.
"Bir grup erkek aynı tarafa doğru bakıyorsa, ya

futbol maçı vardır; ya ben geçiyorumdur.”

“O kadar güzelim ki kimse benimle boy ölçüşemez.”

Ben diyorum bunu? Ben! Kendinden nefret eden, hiçbir şekilde bedeniyle barışmamış, el âlemden çok kendi kendini itin götüne sokup sokup çıkararak ben, “Güzelliğimle boy ölçüşemezsiniz,” diyorum.

Hepsinden önemlisi, “Pucca Karşıyaka Otogarı’nda iner” yazmışlar. Karşıyaka’da otogar mı var? Kitabı okumadıkları gibi hayatlarında İzmir’i de görmemişler.

Üstelik bu bir kadın hikâyesi lan, gitmişler bunu iki tane adama yazdırmışlar. Yazdırdıkları çocukları da gerçi inanılmaz seviyorum ama abicim, beni bir kere bile görmedi ki bu çocuklar. Beni görmediler, konuşmadılar, anladığım kadarıyla kitabı da okumamışlar. Bir tek bana mı saçma geliyor bu ya. Bir de bunlar ilk kitabı, *Küçük Aptalın Büyük Dünyası*’nı almışlardı, gitmişler filmin adını *Hadi İnşallah* yapmışlar. Dördüncü kitabın adını koymuşlar. Lan bari onu götünüzden atsaydınız. Niye dördüncü kitabın adını alıyorsunuz?

Beğenmediğimi söyledim, tek tek çıkarttım sorunlu gördüğüm yerleri. Özellikle de o kendimi övmelere doyamadığım alanları. Okurken titriyordum yemin ederim.

Ertesi gün toplantı yaptık. Sanki bunların hayat hikâyesini ben almışım da sıçıp sıvamışım gibi bir de bana tavırlılar. Beğenmedim diye. Hayır, ne bekliyor-

lar ben de bunu anlamıyorum. Yaşayan birinin günlüğünü film çekmek istiyorsunuz. Sonra da kızın karakterini değiştiriyorsunuz. Ne desem “Tamam değiştireceğiz, tamam olacak. Aaa sen merak etme, haftaya yanına geliyoruz bunların hepsini tek tek düzeltereğiz,” dediler, bir güzel beni pohpohladılar, yolladılar.

Sonra ne mi oldu? Bir baktım, Murat Boz Instagram’a çekimin bilmem kaçınıcı günü diye fotoğraf atmış. Çekimler başlamış, adamlar yarısına kadar gelmiş. Beni bir kişi bile aramadı. Kızım senin kitabını çekiyoruz, bir bak istersen falan yok. Bir kişi aramadı ya. Ben aradım adamı, bir de bana utanmadan, “Daha başlamadı ya, ben zaten seni arayacaktım,” diyor.

Sonra Büşra’nın üzerinde o kırmızı uğur böcekli gömleği gördüm. Gözlerimden kan aktı kan! O gömlek ne! Hele o saçlar. Dolma saç yapmışlar kıza. 2001 yılındaymışız gibi. En nefret ettiğim saç modeli. Takılardan bahsetmek bile istemiyorum. Ben ne zaman yılbaşı ağacı gibi dolandım etrafta, her yanımda neon renklerde bir takı fişkırıyor.

Ulan hayatımı alıp film yapıyorsun bana haber bile vermiyorsun. Bu nasıl bir terbiyesizlik, bu ne biçim bir ego. O kadar sinirlendim ki artık asla bu işin içinde olmayacağımı yazdım. Hoş, zaten işin içinde değildim ya. Desteklemeyeceğimi falan söyledim işte. Onların da büyük ihtimalle işine geldi. Bu piyasadan nefret ediyorum!

Abartıyor muyum bilmiyorum ama ne bileyim ya. Başka şeyler düşünmek istiyorum. İşin içinden çıkmadığım zamanlar genelde böyle yaparım. Kendime daha büyük bir dert bulup, onun üzerinden oyalanırken diğerini düşünmem. Sonra o düşünmediğim olay, kenarda büyür büyür büyür yine gelir benim götümde patlar.

Çalışanlar oynasın kızlar,
İk'one night'im huzulümüzde.



Allahhhhhh kafam! Off kafamı çok kötü çarptım. Bir saniye ya bu ağırlık ne. Ayy bu ne! Hassiktir...

Gece Zodi'nin doğum günü vardı. Yazlıkta ev partisi yapmaya karar verdik. Bir de alkol için sponsor bulduk, aklının hayalinin almayacağı kadar alkol vardı. Yalnız, şöyle bir sorunumuz oldu. Alaçatı'da nedense, cumartesi günleri bütün gün ya suyu keşiyorlar; ya elektriği. Bu kez belediye ikisini birden kesti. Denizden geldik, hepimiz tuzluyuz. Ev kız yurdu gibi zaten, her odada en az üç kız kalıyor. Hepimizin banyo yapması lazım, süslenmesi lazım. Ne bileyim tuvalete falan girmemiz lazım. Aklımıza dahiyane bir fikir geldi, karşı otelin havuzuna atladık. Havuza basmışlar kloru, saçlarımız Bob Marley gibi oldu. Derimiz gergin gergin. Baktık yapacak bir şey yok. Bahçeye damacanayı çıkarttık. Altında hepimiz saçlarımızı yıkadık.

Elektrik geldi Allahtan, o kısmı hallettik. Sonra ses sisteminde sorun çıktı. Zodi hüngür hüngür ağlıyor.

Neymiş insanlar “kısık sesli parti” diyecekmiş. Fellik fellik çeşmede ses sistemi aramaya çıktılar. Bu arada biz de gelenleri karşılamak için bekliyoruz. Hâlâ su yok, insanlar nereye sığacak diye de kara kara düşünüyüz.

Kara kara düşünürken, kendimi barın orda buldum. Sonra bana zorla içki içirdiler. Pek zorla değildi tamam. Ardından biraz daha içmeye başladım. Hâlâ kimse gelmemişti, sıkıldım yine içmeye devam ettim. Birileri gelmeye başladı, onlarla selamlaştım, bir de onlarla shot götürdüm. Zodi hâlâ gelmemişti...

Buradan sonrasını hatırlamıyorum işte. Hatta keşke şu anı da hatırlamasaydım. Kafamı çarpmamla sanırım kendime geldim. Üstümde bir çocuk var. Allahım ben napıyorum böyle. Ay o da tavşan gibi devam ediyor, bir dur. Çığlık mı atsam ne yapsam. Şöyle ittim kendimi. Döndüm iyice baktım kimmiş diye. Çok şükür, kimsenin sevgilisi değil. Çok Şükür 2; çalışanlardan biri değil. Çok Şükür 3; ay bu çocuk çok yakışıklı. bir daha bakayım bir dur. Vallahi yakışıklı.

Kafamı tutarak üstüme hemen bir şeyler aldım dışarı çıktım. Evin anasını sikmişiz. Her yerde birileri uyuyor. Bahçede insanlar yatıyor. Her taraf içki şişesi. Ben en son bıraktığımda böyle değildi burası ya. İnsanların arasından bizim kızları aramaya başladım. Hah, Gizo’yu gördüm. Turuncu pelüşlerle kendine battaniye yapmış yavrum. Kaldırdım. Yukardakini sordum.

“Aa bütün gece çocuğun sırtından inmedin ya sen. Çok iyi çocuk, eski ajansta çalışıyor bizim,” dedi kafasını geri koydu mindere. Keşke geceye dair bir şeyler hatırlayabilsem. Yukarı çıkıp ne diyeceğim? “Ya pardon yanlışlıkla bir takım halvet hareketleri içerisinde bulunduk ama ben böyle bir insan değilim. Dün geceyi unutman için seni öldürmek zorundayım.”

Bir taraftan da ilk “one night stand”imi yapmış bulunuyorum. Hatırlamasam bile en azından pratikte öyle olduğu muhakkak. Tüh ya bununla övünüp duruyordum. Kız muhabbetleri içinde hemen, “Ben öyle şeyler yapamam” diye atlıyordum hemen. Şimdi onu da yapamam. Hiç göz göze de gelmek istemiyorum çocukla. Ne denir ki yani böyle bir durumda. Bu da bana ders oldu ya, zaten artık dışarda alkol içmemeye karar vermiştim. Hah bundan sonra artık hiç içmem. Her şerde vardır bir hayır.

Ben bizim diğer kızları ararken bu kapıdan çıktı. Karşı karşıya kaldık, o da bir afalladı tabii.

“Benim birazdan uçağım kalkacak.”

Ohhhh çok şükür, gidiyor. Zaten göt kadar yer şurası, her gün görmek zorunda kalmam. Elini uzattı, uzattım. Böyle sincap gibi etrafına bir baktı. Yüzü gözü ne güzelmiş bunun böyle. Bir şey diyecek gibi oldu, demedi kafasını salladı gitti. Arkasından baktım, neyse en azından çıtır bir bebe götürdüm diye kendimi avuttum.

“One night stand” olayını yapmadan öldüm demem artık. Demek ki yetişkinlik bunu gerektirirmiş. Ar-

tık bende sağda solda, “Yani seks başka, biriyle ilişki yaşamak başka anlıyor musunuz? Kadınların da belli ihtiyaçları var,” diye ahkam kesebilirim. Her ne kadar yanlışlıkla bile olmuş olsa, neticede yaptım mı yaptım. Kendimi nasıl hissediyorum diye sorarsan, eğer mesaj atmamış olsaydı büyük ihtimalle iğrenç hissedecektim. Bu kadar rahat olmayacaktım, Allah-tan İstanbul’a döner dönmez mesaj attı da kurtuldum o kötü histen. Hoşş attığı mesaj pek bir manidar.

“Teşekkür ederim.”

Şimdi ne yazayım buna. Neye teşekkür ediyorsun, “verdim” diye mi. “Sağol, gözüksün, ne zaman istersen lafı mı olur.” Ne diyeyim yani. Teşekkür ederim ne ya? Hiçbir şey yazma daha iyi. Bitti gitti deriz. Teşekkür edilecek ne yapmış olabilirim. Dalga geçeyim, “Asıl beni teşekkür ederim, topaç gibi çevirdin beni, sağolasın kemiklerim açıldı,” yazayım diye düşündüm ama şimdi tanımıyorum da, anlamaz espri yaptığımı. Bir yarım saat teşekkür ne yazsam diye düşünürken, ikinci mesajı da geldi.

“Her şey çok güzeldi. İyi ki geldin.”

Nereye geldim, geldim derken o işten bahsetmiyor di mi? Yok canım daha neler. Niye bir insan iyi ki orgazm olmuşsun diye mesaj atsın değil mi? Teşekküre ne yazsam diye düşünürken hah, bu tam oldu.

“Yanımdan hiç ayrılmak istemedim.”

Ooo bebişim ben seni yerimm. Ya bunu da o anlamda yazıyorsa, ikinci turu da yapsaydık anlamında.

Bence var ya, hani diyorlar ya ilk günden yatmayın falan fıstık nedeni bu işte. Sonra olan bütün muhabbetleri hep yatak diyalogları zannedeceksin. İlk iletişimi buradan kurunca, doğal olarak tabii başka ne konuşacaksın. Erkekleri zaten hormonları yönetiyor.

Buna bir cevap vereyim en azından dedim, "Ulaştın mı, yolculuk nasıl geçti" diye sanki ahababımmışçasına yazdım. İçerisinde bir umut olmayan, sanki bütün gece tavşan misali zıplamamışım gibi.

Sonra o bana, ben ona derken biz baya mesajlaşmaya başladık. Üstelik mesajlar da, bir tane bile sevişmekle ilgili alt metin olmayan, gayet havadan sudan hatta romantik mesajlar.

Bir de "Yarın Alaçatı'ya sadece seni görmeye geliyorum," deyince, Allah dedim ya, ne oluyor. Bu arada o geceye dair bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum ama sorularımın cevaplarını bir türlü vermiyor. O geceye dair ne sorsam, işte böyle "olay yatmak değil" mevzusuna giriyor. Tamam biz de biliyoruz da hatırlamıyorum be, ona göre bir yol çizeceğim. Çocuğu stalk'lamak hiç istemiyorum. Sonra kaptırıp kendimi mutsuz olmak pek içimi açmıyor açıkçası.

Ya da daha doğrusu, sanırım bunu söylemek çok zor ama bir ilişki istemiyorum. Yani beni bu duruma getirenler utansın. Ben, ben yani hayatımda ilk defa "İlişki istemiyorum" diyebiliyorum. Çünkü çocuğa dair hatırladığım anılar çok kopuk. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Öncesinde dikkatimi sadece bir döv-

mesi çekmişti. Onda da, "Dövme yaptırdıktan sonra alışkanlık oluyor, hep daha fazlasını istiyorsun. O acıyı seviyorsun" demişti. İçimden de "kesin döve döve sikiyordur bu" gibi ahlaksız bir şey geçmişti. Bir tek bu! Onun dışında başka hiçbir şey gelmiyor aklıma. Bizimkilerin arkadaşı diye de çok dikkat etmemiş olabilirim. Çok iyi olsaydı çünkü kendileri kapardı. Hayır, bir de çok güzel çocuk. Normalde en yakışıklı sevgilim, Erik olmuştu. O da çok piçti. Pekmez fazla efendiydi. Efendiliği tipinin önüne geçiyordu. Ceri komikti. Ankaralı, maço bir ayıydı. Bunun daha nasıl bir kimlikte olduğunu bile bilmiyorum. Zamanı geri alıp, geçmiş zamanda çocuğun bütün hareketlerine tek tek dikkat etmek istiyorum şimdi. Kızlara da sormak istemiyorum. Bunu önceki bölümlerde işlemiştik hatırlarsan, etrafındakilere birini sorduğun an, onlardan alacağın tek yanıt, "Haa o mu, malın teki ya boş ver," olur. Sonunda kötü bir şey olunca, "ben demiştim"lerini dinleyemem valla.

Beynimi zorluyorum, bir haftadır buradalardı, nelerde karşılaştık, nasıl muhabbet ettik, konuşması nasıldı diye ama yok. Tek aklımda kalan cinsel içerikli düşündüğüm olay. Demek ki baştan belliymiş. İnşallah dövmemiştir beni. Belki de o yüzden ayıldım. Ağzımı burnumu kıracaktı tam. Neden normal bir insan karşıma çıkmıyor. Yazdığı şeyleri de okuyorum, ben böyle naif birini görmedim. Zannedersin senelerdir tanıyor beni.

Sonra böyle bir korku sardı: yeniden birini tanımak, yeniden ona alışmak, bir daha kendimden taviz vermek, ona adapte olmak, onu sevmek, sevilme için uğraşmak. Kavgalar, küsmeler. Tekrar eden alışkanlıklar. Ayrılacak mı benden korkusu. Ayrı dünyaların insanıyız yüzleşmesi. Seviyor muyum sorguları. Ya sevmediyse boşlukları. Beklemek. Bir mesajını, bir aramasını, gitmesini beklemek ya da. Ya daha çok seven ben olursam, bir daha aynı şeyleri çekmeye dayanır mıyım? Ben böyle iyiydim oysa, şu an gerçekten iyiydim. Ne gerek var yani. O yüzden ona gelme dedim.

Gelme dedikten, yirmi beş dakika sonra bana bir telefon geldi. Ertesi gün İstanbul'a gitmem lazımdı. Sonra beynimin hemen o ne işe yaradığını anlamadığım kısmı devreye girdi.

"Bu bir kader!" kısmı. Burnumu boktan kaldırmayan o kısım yani. Bana ikinci üniversitemi boşu boşuna okutan o kısım: "Sevgilinle aynı yeri ikinci kez kazandınız, bu bir kader, o okulda okumalısın."

İstanbul'a taşınmamı sağlayan kısım: "Sevgilinden ayrıldın, bütün işyerine rezil oldun, paran yok, pulun yok. Ve eski sevgilin sana İstanbul'da iş buldu bu bir kader!"

Erik'le beraber olmama mantıklı bir yol bulan kısım: "Beraber olmayacaksınız neden aynı işyerinde çalışsınız değil mi? Pekmez'den ayrılmanda bir hayır varmış, bak karşına Erik'i çıkardı. Tamam

Pekmez'in çok yakın arkadaşı ama onların da arkadaşlığının bozulması gerekiyormuş. Neden, çünkü bu bir kader!"

Ceri ile beraber olmamı sağlayan kısım: "Olimpos'ta karşılaşmıştınız, o zaman ikinizin de hayatları farklıydı. Hem memeni gördü senin, seni anlarsa bir o anlar, aynı dili konuşuyorsunuz çünkü. Bu bir kader!"

İşte şimdi aynı sesi tekrar duyuyorum: "Bu bir kader!"

Üstelik iki isimli, yine bir kız sayesinde tanıştık. Üstelik onlarla yapacağımız bir iş var. Yani iş için tanıştık desem yalan olmaz. Hoşş mesleği metin yazarlığı ama olsun. Ben daha büyük bir şey olur diye düşünüyordum. Evi deniz görüyor muymuş, onu da öğrendim mi, tamamdır. Kim bilir, belki de budur!

Allahım durup durup başa dönüyorum, durup durup falcının bana söylediği insanı bulmaya dönüyorum!

İçimde kötü bir his var,
sanki her şey iyi olacak.



İstanbul'a doğru yola çıktım. O kadar gerginim ki anlatamam. Bir de beni acil çıkış kapısının oraya oturtular. Önce "Oley be bacaklarımı sonsuzluğa kadar uzatabileceğim alan," dedim ama hostes gelip üstüme o ağır sorumluluğu yükleyene kadar. Başımıza bir şey gelirse, ben orada durup, insanları tek tek aşağıya atlatacaktım. Eğer böyle bir sorumluluk almak istemiyorsam yerimi değiştirebilirlermiş. Şimdi öyle deyince bir panik oldum. Ya gerçekten uçak düşerse ve herkesin hayatı benim ellerimde olursa. Ne diyecekler canım, "Söz verdin hepimizi buradan atlatmak zorundasın" mı diyecekler. Beni orada zorla tutup, "Söz verdin köpek, hayatlarımızı kurtar" diye baskı yapacak halleri yok herhalde. Saçma yani. O sırada oturup, verdiğim sözü mü düşünecekler. Hem hostesi, pilotu bir ton eğitim almıştır, bana mı ihtiyaçları var. Ya gerçekten öyle bir durum olursa, hemen aralarında bir karar verip, sözümü tutmadım diye beni paraşütsüz aşağı atarlarsa. Oturmasa mıydım aca-

ba? Düşmez düşmez, valla ben burada oturdum diye uçağın düşesi tutar.

Ya amaaan düşecek gibi olursa, hemen sırtıma takarım paraşütü atarım kendimi yere. Kalanlar ne yaparlarsa yapsınlar. Akrabam falan yok zaten aralarında. Hem kurtulan tek Türk diye de haber olurum. Kameralara falan tabii, kaçtım diye anlatmam.

“Çok zor dakikalar yaşadık. Bütün hepsinin hayatını kurtarır gibi oldum ama kurtaramadım. Sanırım iyi niyetim, güzel yüreğim sayesinde Rabbim bana kucak açtı ve “Senin daha dünyada yapacak çok işin var,” diye beni tekrar yolladı. Zaten o sırada böyle bir ışık gördüm, ‘Gelll gellll’ diye beni çağırıyordu. ‘Sağ ol canım benim ben almayayım’ dedim, gerisin geriye koşmaya başladım. Gözümü bir açtım hastanedeyim.”

Ardından bir de “Ölüme hayır deyin!” diye önünde melek kanatlı fotoğrafım olan bir kitap çıkartırım. Hoop o uçağın düşüş anını falan bir senaryolaştırırım. Böyle işte; hepsini ben kendim kurtarmışım. Sırtımda taşımışım. O sırada yakışıklı pilot bana âşık olmuş. Ellerimden kayıp gitmiş, aşağı çakılmış. Uçağı ben kullanmak zorunda kalmışım. Tam hepsini kurtaracakken meğer arkada canlı bomba varmış. O kendini patlatmış. Ben önde olduğum için ölmemişim... Sonunu daha hareketli yapabilirim tabii.

Ya şey olursa ama. Biraz sallandı uçak diyelim, ben hop paraşütü giydim. Bu arada uçakta paraşüt var de-

ğil mi? Şu kâğıtta paraşüte dair bir şey yazmıyor. Can simidi fotoğrafı var anca. Allaahhhh o sallantıda yanlışlıkla can simidini alıp, aşağı atlarsam? Sonra aaa meğer uçak düşmemiş. Ayy boşu boşuna öldüm. Bir de kimse de üzülmez bana. Ne oldu lan, derler.

Keşke burada oturmasaydım, ya uykumda elim yanlışlıkla o kulpa değer ve kapı açılırsa. Gözüm sürekli oraya gidiyor. Oraya dokunmak istiyorum. Üzerinde bir sürü, dikkat mikkat bir şeyler yazıyor. Beni daha çok çekiyor. “Çevir beni, çevirrr, hadi çevirrr,” diyor sanki. Ayy bitsin şu yolculuk sağ salım.

Öyle böyle derken kimsenin burnu bile kanamadan eve ulaştım sonunda. Ertesi gün buluşacaktık önce. Sonra “Eve geçmeden bir göreyim seni,” dedi, zaten çok geç olmuştu. Geri eve dönmeyeceğini bilecek yaştaydım çok şükür. “Hayır, bu gece seks olmayacak,” vari şeyler aklımdan geçse bile tabii ki öyle olmayacağını biliyordum. Genelde her kadın gibi bu tip, “yapmayacağım” mevzularında oramı buramı almam. Yaz olunca tabii işler değişiyor. Zaten bence böyle kaçamakların çoğunlukla tatilde olmasının en büyük nedeni bu kıl tüy mevzusu.

Çok gerildim, nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ne konuşacağımı bilmiyorum. O yüzden en akıllıca şeyi yaptım. Gittim otellerin mini barlarından yürüttüğüm küçük içkilerden ne var ne yoksa içmeye başladım.

Geldiğinde zaten onu iki tane görüyordum. Bir de böyle daha kapıda görür görmez, sanki askerden da-

yım gelmiş gibi bir sarılışım var. Konuşmaya çalışıyorum ama dilim ağzıma fazla büyük. Dönüp duruyor, kelimeleri unutuyorum. Konuştuğu şeylere adapte olmak istiyorum ama sesi sadece uğuldama olarak geliyor. İşte bu andan sonrası genelde bende siyah nokta olur. Acaba ne diyor diye dinlerken gözümü bir açtım, sabaha karşı, bir şey yapmamışız. Sarılıp uyumuşuz. Hayret biri bana sarılmış ve hiç rahatsız olmamışım. Şöyle biraz kendimi çekeyim yatağın en uç kısmında uyuyayım dedim. Kıpırdamamla uyanması aynı an oldu. Uyandığı gibi bir bakışı vardı, sincap gibi. Arkamı dönemedim ya, bildiğin dönemedim. O mimiklerini izlemek için durdum baktım öyle.

Uyandı. Saatine baktı. Gülümsedi. Sonra konuşmaya başladık. O geceyi anlattı.

Gece cümbür cemaat evdeki partiden ayrılıp, başka bir yere gitmişiz. Dolunay varmış, ben onun yerine bir dilek dilemişim. O benim yerime bir dilek dilemiş. Sonra ben bunu bir kaç kişiden kıskanmışım, biraz arıza çıkarmışım. Ardından da arabada bunu öpmüşüm.

Yani ilk adım benden gelmiş. Allah kahretsin! Her ne kadar artık yetişkinim, vay çok olgunum, hayatımın ipleri benim elimde gibisinden kendi kendimi kandırmaya çalışsam bile, maalesef içimde hâlâ bir ortaokul bebesi var, "ilk adım benden gelmemeli," diyen. Demek ki bundan öncekiler de böyle oldu. O yüzden bütün ilişkilerim, ben sarhoş olup kendimi yatakta bulduktan sonra başlıyor. Tabii ya! Hep onlar sayesin-

de zannediyordum ama gördüğün gibi benim yüzümden başlıyormuş. Bir de diyor ki, "Hiç beklemezdim senden. Aklımın ucundan geçmezdi aramızda bir şey olacağı." Valla gördüğün üzere benim de geçmemiş.

Bu aydınlanmayı yaşamam hiç iyi olmadı. Şimdi diğer bütün ilişkilerimde parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Ne yani, Erzurum'a gittiğimiz gece o kadar çok içmeseydim Erik'le birlikte olamayacak mıydık. Ya da Ceri ile. Erik demişti zaten seninle ne başlıyor, ne devam ediyor ne de bitiyor. Demek bundan bahsetmiş. Belki de sarhoşken hislerimi daha kolay gösterebiliyorumdur. Normalde çünkü kafamın içinde kırk tane tilki dönüp dolaştığı için dışarıya ne düşündüğümü belli etmem biraz zor oluyor.

Sabaha kadar konuştuk öyle. Sanırım o konuşurken günlerce onu dinleyebilirmişim gibi geliyor. O kadar sakin konuşuyor ki. Hiç sinirlenmeyecekmiş gibi. Arada bir amma da salak lan dediğim olmadı desem yalan olur. Tek bir olay var, beni rahatsız eden. Sanki ne düşündüğümü anlıyor gibi. Bunu tarif etmem çok zor ama böyle bir şey anlatırken, düşündüğüm şeyi anlayıp konuyu oraya çeviriyor gibi. Ya da istediğim şeyi anlıyor gibi. Bilmiyorum. Biraz rahatsız etti, daha doğrusu paranoyaklaştım. Mimiğimden mi anlıyor, göz hareketimden mi diye sürekli kendi kendimi düzeltmeye çalıştım.

Kendimi görücü usulü evlenmişim gibi hissediyorum. Aslında hiç tanımıyorum ama tanıyor gibiyim.

Bir işin de düzgün olsun ya
yeter ama gerçekten yeter



Kendimden nefret ediyorum. Kendimden "ölümüne tiksiniyorum. Bedenimi maket bıçağıyla iyice kazımak istiyorum.

Allah kahretsin! Çocuğun sevgilisi varmış. Be beyinsiz sen de gelip ananı babanı anlatacağına bana bunu anlatsaydın ya. Ben ne yapacağım şimdi. O iğrenç kızlardan biri oldum. Üstelik anladığım kadarıyla senelerdir süren, temiz, düzenli bir ilişki. Araya giren çalı süpürgesi oldum. O pis orospu ben oldum. O "takılmışlardır ya ne olacak" tiplemesi ben oldum. Hayatımda ilk defa ikinci oldum. Geri zekâlılığım yüzünden üstelik. Gelmeden önce bir baksaydın ya kimi sikmişim diye beyinsiz Pucca! Çok kızgınım, inanılmaz kızgınım. Arkadaşıma da kızgınım bana bunu nasıl söylemez. Tamam görüştüğümü bilmiyor ama en azından bir muhabbeti geçmeli değil mi?

Şimdi atarlı giderli mesaj atacağım ama "Niye aramızda olanları büyüttün," diyecek. Akşam görüşeceğiz nasıl olsa, orada konuşmamı yaparım. Şu

ahir ömrümde bu da başıma gelecekti. Bir bu eksikti çünkü.

Akşam oldu, konuşmamı yapacaktım ki bu kez elinde bir şişe tekilayla çıktı geldi. "Tamam," dedim, "içince daha rahat konuşurum." Gözümü bir açtım yine sarmaş dolaş yatıyoruz.

Ertesi gün Alaçatı'ya geri döneceğim. Bir gün daha var yani önümde. Gece yine geldi, yine tekilayla ve yine konuşmadım. Üstelik dönemedim, işim uzadı. Bu arada işe gidiyor, gittiği gibi biz yazışmaya başlıyoruz. Yazışırken bu derdimi söyleyemez miyim? Söylerim ama demek ki benim de işime gelmiyor. Bana sürekli şarkılar yolluyor, ben ona yolluyorum. Öyle naif öyle nasıl anlatsam güzel davranıyor ki. Kısık sesle konuşuyor. Hikâyelerini anlatırken böyle içindeymişim gibi yaşıyorum. Bazen ben gibi düşünüyor. Bir şarkı çıkıyor aynı anda, "en sevdiğim şarkı!" diye birlikte söylüyoruz. Aynı anda aynı kelimeleri söylüyoruz.

Bir taraftan da amaan kız benden önce gördüyse ne yapayım. Tapusunu almadı ya, bana ne diyorum. Sonra kendimi onun yerine koyuyorum midem buluyor.

Öyle böyle derken bir hafta beraber kaldık. O bir hafta boyunca ev sürekli tekila yüzünden limon kokuyordu. O yüzden bunun adı "Limon" olsun. Ne zaman limon kokusu duysam, aklıma geleceğinden adım gibi eminim. Bir de tekila içmekten artık karaciğ-

rim dile geldi, “kurban olayım bu gece de içme” diye. Hayır her gece niye getiriyor onu da anlamadım. Eve ekmek iki kilo soğan almış gibi elinde tekilasıyla geliyor. Garibime gitmedi desem yalan olur. Acaba alkolik mi diye düşünüyordum ki meğer Limon alkol içmezmiş. Anca böyle tek shot. O yüzden alıyormuş. Orada net olarak söylemedi ama sanırım beni alkolik zannediyor. Tabii tatil boyunca beni her gördüğünde sarhoştum, buraya geldiğinde de sarhoştum. Başka ne sansın. Ancak sarhoşken çiftleşiriz diye düşünüyorsa da, biraz ayıp ediyor derim.

Neyse Alaçatı'ya döneceğim gün gelince bu beni havaalanına bıraktı. Hâlâ ne zaman konuşsam diye bekliyorum. Önce kahvaltı yaptık, şimdi girip konuşayım. Bir daha görüşmeyelim diyeyim. Hadi şimdi hadi, şu lokma bittikten sonra diye diye uçak kalkışına kadar geldim. Söyleyemedim.

Ta ki artık vedalaşırken; indikten sonra onu aramayacağımı, telefonunu sileceğimi, onun da aynı şeyi yapması gerektiğini, çok güzel günler geçirdiğimizi, tatlı tatlı söyledim. Söyledikten sonra ama ağlamaya başladım. Lan daha adamı ne kadardır tanıyorsun da neyin ağlaması bu geri zekâlı. Bir yandan ağlıyorum bir taraftan da kendimi sorguluyorum, napıyorum lan ben diye. Bu arada ağlayan tek ben değilim, ben ağlıyorum, Limon ağlıyor. Hadi ben yarım akıllıyım, sana noluyor yahu. Tutamıyorum kendimi. Yanından gitmek istemiyorum. Artık uçak kalkacaktı, güven-

likten geçtim. Arkama baktım, hâlâ orada duruyor. Döneyim dedim, bir haftadır konuşmadığımız ne varsa konuşayım. Çünkü sanki biriyle beraber olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordum.

Bir daha büyük konuşursam ne olayım. Bir daha şu ağzımdan, “asla yapmam” diye bir kelime çıkmasın mümkünse. Daha geçen aya kadar, götümü yaya yaya, “Yani bir kadın, karşısındaki erkeğin sevgilisi olduğunu bile bile nasıl onunla beraber olur. Hayatımda daha gurursuz bir olay görmedim,” diye atıp tutuyordum. Şimdi başıma gelene bak. Ama şöyle bir olay var, her gün beraber uyuduk. Her gün görüştük, hiç ayrı kalmadık. Yani diğer kız –aslında burada diğer kız ben oluyorum ya neyse– hiç mi sevgilim ne bok yiyor diye düşünmedi. Bir taraftan da onu düşünüyorum. Belki de ilişkileri zaten bitmek üzereydi. Valla fotoğraflarından hiç bitmek üzere gibi durmuyordu ama ben de işte kendimi nasıl ve nereden ikna edeceğimi şaşırdım. Kaderde “diğeri” olmak varmış. En azından uzatmadım, yormadım, saçma sapan bir hale sokmadım. Öyle düşünüyorum. Nereden kaldırlarsa devam edebilirler. Bu sayede günah almadım hem. Yani bence yaptığım ayıp değil.

Allahım ne olur başıma getirtme bunları. Biliyorum “karma”dan sual sorulmaz ama... bak hatamın farkına vardım, hemen düzelttim. İlerde bir gün yaptığımı bulmayayım. Zaten şu karma denen lanetten korkmasam, offfff diyorum kötülüğün bini bir para

olacakmış bende de. İşte dönüp dolaşıp beni bulacak diye “fake evliya” gibi dolanıyorum.

Doğru insan, yanlış zaman demek ki. Ya da olmayacağını bildiğim için böyle oldu. Neden böyle oldu? Neden her seferinde kapılıyorum? Kendimi sokak köpeği gibi hissediyorum. Biraz başım okşansa peşinden savrulup gidiyorum. Bu kadar mı sevgiye açım acaba? Yani bakınca şu kadar kısa sürede ne paylaştık diye. Ceri ile üç senedir paylaştığımdan daha çok şey paylaştığım muhakkak.

Bindim uçağa, telefonu kapatmak için aldım elimi. Mesaj atmış.

“Telefonumu silme, indiğinde lütfen ara. Her şeyi halledeceğim. Seni Seviyorum.”

Her şeyi halledeceğim derken, acaba biriyle beraber olduğunu bildiğimi biliyor mudur? Yani geri zekâlı değilsem elbet öğreneceğim. Bu kadar da salak görmemiştir zaten beni. Neyi halledecek acaba? Kızdan ayrılacaksa, hiii yine bir yuva yıktım. İşte tam bu yüzden bence ilişkiler konusunda bir gıdım yüzüm gülmüyor. Çünkü bir tarafım –üçte biri kadarım falan– yaptığım şeyin saçma olduğunu söylerken, geri kalan üçte ikim ise “Ayrılсын kız, demek ki zaten olmayacakmış. Hem sana ne!” diyor. Cevap vermedim. Bu kez yine acil çıkış kapısının önünde oturdum ama bütün yol boyunca ne bok yiyeceğimi düşündüğüm için bu kez çok kafama takmadım.

Haa arada bir şey geldi tabii aklıma, şimdi şu kolu

çeksem, uçak düşse, ben onu aramayınca o da ondan vazgeçtiğimi zannetse. Yarın haberlerde görse. “Meğer kız ölmüş” dese, sonra benim için şarkı falan yazsa, ne güzel olur. Sesi güzel mi acaba?

Bu hikâye de başlamadan bitti ne yapalım. Hem belki uzatsaydık kötü olacaktı. Belki onu tanıdıkça uzaklaşacaktım. Ya da o beni tanıdıkça benden nefret edecekti. Hem şimdi yaz falan, ne bileyim onun gazıyla böyle bir çekim oldu belki ne bileyim. Hem tarihte hangi büyük aşk böyle başlamış. “O kişi” bu değil bence. Yani çocuklarımıza ne diyeceğim, “Çok sarhoş olup babanıza asılmışım. O da ayıp olmasın diye bafilemiş beni. Sonra yanına gittim aaa bi anda bi aşk bir aşk...” mı diyeceğim? Böyle kusursuz aşk hikâyesi mi olurmuş?

İndiğim gibi mesaj attım. Hatta uçak daha durmadan hemen açtım telefonu, başka bir şey yazmış mı diye. “Ulaştın mı?” yazmış. “Evet” yazdım. Sadece bu, diğer yazdığına bir cevap vermedim anlamında, hani sadece ulaştığıma cevap veriyorum. Eğer konuşmayı uzatırsa, –Allahım ne olur uzatsın, lütfen uzat-sın– orada mantıklı mantıklı konuşurum dedim.

Telefonu açtığım gibi, sağda solda, “Daha uçak durmadı bayan,” diye hemen bağırırmaya başladılar. Amaaan bunlar da, ne tatlı canınız varmış be. Şurada özel hayatımı yoluna sokmaya çalışıyorum. Adam gelmiş bana, uçak bozulacak diyor. Koca demir parçasını gökyüzüne çıkartan teknoloji, benim sikim so-

nik telefonuma bir çare bulamadı. Hâlâ o telefonları kapatıyoruz. Bir taraftan böyle kur yapa yapa eriye eriye konuşuyorum, diğer yandan da bana bağırın insanlara gözlerimi aç aça bakıyorum.

“Açmayacaksın diye çok korktum.”

“Niye kiiiiiiiiii?”

“Bilmem korktum işte. Ben iki gün sonra yanına geliyorum. Benim senin yanında olmam lazım.”

“Yaaaaa gerçekten mii... valla de, geliyorum de.”

Bazen gerçekten bende ne bulduklarını anlamıyorum. Karşımda şöyle konuşan bir kız olsa o ağzının içine üçlü koltuğu sokmaya çalışırdım.

O iki gün boyunca elbette Limon'u adım adım sence takip ettim. Gerçekten ayrılacak mı diye. Evet gerçekten ayrıldı. Kızın fotoğraflarını sildi. Gelene kadar ama var ya iç hesaplaşmalarım bir türlü bitmek bilmedi.

“Naber kız aşâğılık Pucca? Ne oldu yeni ismini kendine yakıştıramadın mı? Bir yapmadığın bu kalmıştı di mi? Aferin. En yakın arkadaşının hoşlandığı çocukla beraber olan sen. Eski sevgilinin en yakın arkadaşıyla sevgili olan yine sen. O karmaşık ilişkiler yumağın bitti şimdi de sahibi olan adamlara mı bakmaya başladın? Bundan sonraki aşama ne olacak acaba? Pucca, Pucca, Pucca ah ben sana ne diyeyim? Kötülüğün beden bulmuş hali. Biri sana bunu yapardı hoşuna gider miydi? Aaa bu aslında ilk yaptığın şey değil. Geçen sene de hatırlarsan, Ceri tam

senin ona yaptıklarını unutup, kendine yeni bir hayat kurmuştu. Onu mutlu edecek bir kadınla beraberdi. Hemen bin tane oyun oynayıp, kadınla ayırmıştın. Hâlâ onun ahı çıkmadı senden, bir de üstüne bu. Ohh ohhh cehennem sadece sana hizmet edecek. İyi insan olmak bu kadar mı zor be kızım!”

Halla hallaa cehennem bana hizmet edecekmiş. Bunca savaş, kötülük, pisliğin içinde sevgilisi olan biriyle takıldım diye koca cehennem bana çalışacak. Hem ne malum, belki ben vesile oldum. Üstelik sosyal medya denilen şey olmasaydı, hiçbir zaman haberim olmayacaktı. Hayat var ya o zaman bana off diyorum nasıl bayram yeri olurdu: Şimdi ama böyle ne zaman hataya benzer bişi yapsam, kafamın içinde sürekli Ahmet Çakar ve Erman Toroğlu beni aşağılayıp duruyor.

Bir taraftan da nasıl ayrıldığını merak ediyorum. Nasıl ayrılmıştır? Ben onun yerinde olsaydım, “İş güç yoğun, ilişkimize biraz ara verelim” tarzı bir şey söyledim. Ne yardan ne serden... O da ne olur ne olmaz kenarda dursun diye. İnşallah böyle bir şey yapmamıştır tabii ama kesin böyle oldu. Ben olsam böyle yapardım diyorum, neden çünkü ben pisliğin tekiyim. Kendimi suçlamaktan artık gebereceğim.



Kalbimin oğama oğama
getirdi denizleri



Oldu da öldüm diyelim. Hayatım film 7şeridi gibi önümden geçecek. Ama bana diyorlar ki en güzel günlerini bize ver, sana onları gösterelim. Kesinlikle Limon ile geçirdiğim beş günü söylerim.

Ben hayatımda hiçbir sevgilimle bu kadar eğlenmedim, bu kadar gülmedim. Motor kiraladık. Biliyorsun ben bisiklete binemiyorum. İnan çok denedim ama olmuyor. Bu sene korkularımın üstüne gideceğim diye kendime söz vermiştim. Bunlardan biri bisiklet; diğeri denizdi. Bisiklet kiraladık Zodi ile. Tabii ki bir kere bile binmedim. Limon da bana motor kullanmayı öğretti. Ben öğrendim diyorum ama sen şöyle düşün olayı, o arkada ben önde, öyle kullandım. Olsun o bile benim için nasıl bir devrim var ya ufuuuuu! Ardından deniz; orada da boyumu geçen her yerde yanımda durdu.

İnsan kötü olayları takır takır anlatıyor da iyi şeyleri anlatamıyormuş. Lan nasıl anlatacağım; gözüme uzun uzun baktı, elimi tuttu. Bir insanın ağızından

bir tane bile mi kötü kelime çıkmaz. Ne bileyim bir küfür çıkmaz ya da bir karamsarlık. Yok çıkmıyor. Ve ben güzel şeyleri anlatamıyorum. O anlar sanki sadece ikimize özel kalmalıymış gibi. Tarlalara girip, kavun çaldık. Dalından domates yedik. Ne bileyim bahçede uyuduk.

Bu arada bizim ev insan kaynıyor. Biz Limon'la paso onlardan ayrı takılıyoruz. Bizim kızların, arkadaşlarımlarımın falan ne yaptığından haberim bile yok. Ben de var ya tam manita yapınca adını bile unutan karılardanım.

Neyse işte biz böyle yine dağ tepe bayır dolandık durduk. Akşam Göksel vardı, onu dinlemeye gittik. Ardından da eve döndük. Yorgunluktan ölüyorum böyle. Motorun arkasında kafamı Limon'un sırtına yasladım öyle geldim. Uyumamak için kendimi zor tuttum. İçimden sürekli, uyursan ölürsün. Yere çakılırsın. Zaten bütün gün güneşte yandın. Derin nasıl hassas. Şu asfalt boyunca o derinin yüzüldüğünü düşünsene. Her tarafından kanlar akıyor. Kafan patlamış, beynin bir tarafta; dilin kopmuş başka bir arabanın altında. Uyursan ben sana diyeyim, cesedini toparlayamazlar. Tabuta böyle seni yarım yamalak koyuverirler. "Uyuma Pucca, uyuma" diye kendi kendime telkinler vere vere eve geldik. Ben sessiz sakın bir uykunun hayalini kurarken. Bahçede rakı sofrası var. Etrafında bizimkiler. Herkes bağıra çağıra şarkı söylüyor. Ayıp olmasın diye iki dakika falan dikildik sonra doğru yukarı kaçtık.

Allahım sağa dönüyorum, Ahmet Kaya söylüyorlar. Sola dönüyorum İbrahim Tatlıses. Bir de bir kız çağırılmışlar sanırım, o sesi ilk kez duyuyorum. Kıza durup durup şarkı söyletiyorlar. Ayı gibi kahkaha atmaları da cabası. Tam böyle uykuya dalar gibi oluyorum, gak gak gülme sesleri yüzünden yerimden fırlıyorum. Kapıyı pencereyi kapattığımda da içerisi cehennem sıcaklığı oluyor. Şöyle kafamı çevirdim Limon uyudu mu diye. Aa bu arada nefret ettiğim bir huyu var elbette. Bir insan daha kafasını yastığa koymadan uyuyabilir mi ya? “İyigece...” Son hecem bitmeden uykuya dalmış oluyor. O kadar sinir bozucu. Ne bileyim günün analizini yapmak istiyorum canım. Ya da yatakta böyle bir konuşalım falan. Yok, bir de böyle derin uyku. Baktım derinde mi derinde. Şöyle kalktım, telefonumu elime aldım. Biraz dışarı çıktım. Fısıldayarak, kendi evimi, kendi kardeşimi, kendi arkadaşlarımı polise şikâyet ettim. Sanki yan komşuymuşum da evde iki hastam, üç çocuğum varmışcasına. Gelsinler de sustursunlar şunları, sonra da adam gibi uyuyayım diye. Çünkü şimdi ben susun desem, ciddiye alınmayacağım bariz belli. Ama polis geldiği zaman sıkıyorsa susmasınlar. Limon da nasıl bir pislik olduğumu görmesin diye fısır fısır konuştum. Sonra yatağa geçtim. Bir baktım Limon’un eli belime sarıldı. Kafasını iyice boynuma soktu. “Ben olsam, ben de aynı şeyi yapardım. İyi yaptın,” dedi.

Polis geldi, bizimkiler sustu ama bu kez sabaha ka-

dar ben, acaba onu laf sokmak için mi söyledi yoksa gerçekten o da kendi evini polise şikâyet eder miydi diye düşünmekten uyuyamadım bu kez.

Ya bu arada konudan bağımsız başka bir şey söyleyeceğim, Allah kahretsin bu Çeşme'ye Alaçatı'ya ne yaptılar böyle. Zamanında ucuz diye arsa aldığımız yerler şimdi offff off! Alaçatı'da zaten bir tane İzmirli yok. Topuklu ayakkabılarıyla o yollarda yürümeye çalışan marsık renkli kadınlar var. Her köşe başında magazin'in ışık tuttuğu ucuz ünlüler. Her şey ateş parçası. Bir hafta gidip tatil yapsan eyvallah ama yazlıkçıysan sen ne yaptın ya!.. Hoşş esnaf haklı, İzmir bit pazarından tenekesini iki liraya aldıkları eskileri, antika diye bi İstanbul saftiriklerine yuttururlar.

Bir yandan gurur duyuyorum. İnsanın memleketiyle de gurur duyması nasıl boş bir iştir yarab. Ama duyuyorsun işte, uzak şehirde falan olunca, İzmir ve ilçelerinin adı geçer geçmez, sanki düşman işgalinden ben kurtarmışım gibi böbürleniyorum. Etrafında İzmirli kim varsa bak, hepsi aynı. Şehirde çıkınca koyu bir İzmir faşizanı oluyorlar. "Ayy bu mevsim İzmir çok güzel olur. Biz İzmir'de hep bu saatlerde dışarda olurduk. Eee İzmirli olunca böyle oluyor tabii," türü cümle kalıpları dil altlarında hep hazır bekliyordur. Tatillerden dönünce de, "Ayy burası da köy gibi, göt kadar yer," diye afakanlar basıyor.

Hah biz de böyle işte yemek yerken, burada tatil yapılacağına yurt dışına bilmem kaç kez gidilir kli-

şelerini kullanıyorduk. Sonra Limon dedi, hadi gidelim bir yere. Yıllık izninden kalan günleri hesapladı. Vizelerimiz de vardı. Bir tek gidip onun pasaportunu alması lazım. Önce yakın diye Yunan Adaları dedik, sonra baktık şu indirimli uçak biletlerinden aa Amsterdam'a bilet daha ucuz. Ben zaten gitmiştim geçen senelerde kızlarla. Kışın gittiğimiz için delice hasta olmuşum. Ve bütün tatil boyunca burnumu çekmekten kendi sümüğümden zehirlenecektim. Hadi dedim, bu kez daha güzel gezeriz. —

Akşama uçağı var, İstanbul'da iznini halledip, biletleri alacak, ben de ardından oraya gideceğim, beraber yola çıkacağız. Heyecandan ölüyorum. Üstelik buna karar vermeden önce, Limon İstanbul'a dönüyor diye çok mutsuzdum. Bir de böyle ilişkinin başında belli etmezsin ya ne mutlu olduğunu ne de huzursuz olduğunu. Bunda mutlu olduğum istemesem de belli oluyor.

Yalnız bir sorun oldu. Ben Limon'a buradan Havaş'a binersin, yarım saat içinde havaalanında olursun demiştim. Zamanlama konusunda bana güvenmemesi gerektiğinin ilk dersini aldı. Havaş'a bile yetişemedi. Arabayı almıştık, onu havaalanına bırakıp, oradan ben dönerim diye. Hızlı gitsin diye de o kullanıyor. Bir ufacık sorunum vardı, ondan öncesinde yemek yemiştik. Ayranları çok güzeldi, ben üç bardak büyük ayran içtim. Bir gece öncesinde de uyuyamadığımı düşünürsen, bütün yol boyunca arabaların arkasında kafa-

sını sallayan köpek var ya, hah onun gibi sallandım durdum. Allahım gözlerim kapanıyor. Bir yandan da Limon'la muhabbet etmek istiyorum, birazdan gidecek yani. Ama ağzımı açamıyorum. İşin kötüsü tek başıma döneceğim bu yolu. Yemin ederim gözümü açamıyorum. Dayanamadım en sonunda dizine yattım uyudum. Dönüşte bari biraz zinde olayım diye. Şu halde araba kullanmamın imkânı yok. Market arabası bile kullanamam. Ne bok yiyeceğim diye diye uyudum.

Gözümü bir açtım, araba otuzda gidiyor. Ve hava alanı değil otogarın oradayız. Uçağa yetişememişiz. Gece başka uçak yokmuş, bu da otobüs bileti almış. Şansına otogarın oraya gelmeden araba bozulmuş. Araba otuzu geçti mi her tarafından ışık çıkıyor. Aradık servisi mervisi "Yarın halledeceğiz," dediler. Limon da dedi ben seni bu arabayla geri göndermem. Sabahın köründe giderim. Biz gerisin geriye döndük. İzmir'den Çeşme'ye otuzda gittiğini düşün. O kadar sürede –süreyi hatırlayamıyorum– dönüş yolunda da uyudum. Eve geldik, bahçedeki koltuğa pike falan serdik. Bir saat kadar Limon uyudu, sonra da İstanbul'a gitti.

Ya böyle sevgililer arası kıyas yapmak iğrenç bir şey biliyorum ama şu durumda Ceri ile olsaydık, hâlâ ama hâlâ konuşuyordu. Yolda uyumamın imkânı bile yoktu. Ceri araba kullanırken ben uyuyacağım ha, canıma susamadım daha. O arabanın neden bakımını yaptırmadığımdan bir girerdi, IQ seviyeme kadar

yardırır da yardırdı. Ama Limon ağzını açmadı ya. Tek bir kelime söylemedi. Manasını bile etmedi. Haa içinden küfür ettiyse bilemem. Ayı kadın, döndü götünü uyudu gibisinden. Orası ayrı tabii.

Bir taraftan da diyorum, başlarda bütün ilişkiler güzel. Her şeyin en başı güzel. Acaba sonrasında nasıl bir arızası çıkacak? Ya da ben nasıl elime yüzüme buluşturup, bunun da içine sıçacağım? Bu kez ama sanki ne bileyim, belki de düşünmemek lazım. Şu anı yaşamak gerekli. Zaten en büyük hatayı hep burada yapmadım mı? Bir iki tık sonrasında düşünmekten o anın kıymetini hiç bilmedim. Şimdi dolu dolu bileceğim bir zaman var önümde ve ben bu güzel anları geçmişide, geleceğide düşünerek bozmak istemiyorum.



Hani o iç organlarının bile gıdıklandığını hissettiğin, karnını ağrıtan ama böyle ilginç bir şekilde zevk aldığın ağrı. Aklına geldiği an sırttağın. Her hikâyene, her cümlede, her kelimeye ekleme ihtiyacı duyduğun. Araba plakalarında bile isminizin baş harfini yan yana görünce o içinin hoş olduğu hani. Arasam mı, sıktım mı, fazla mı oldu, az mı geldi diye telaşa kapıldığın. Daha yumuşak şarkıları sevdiğin. Yatağa yatarken tavanı buluttan gördüğün. Pazar günü banyo yaptıktan sonra, yumuşatıcı kokan temiz çarşaflara yatmak gibi. Yeni aldığın kalem kutusunu okula götürdüğün o sabah gibi. Boş dersin sonrasına beden dersinin geldiği gün gibi. Akşam altıda açık köprü trafiği gibi. Sanki bana her şey onu getirmiş gibi; onu bana. Evrenin tek görevi buymuş mahsus-cuktan; hayatın, varlığın, varlığımın tek amacı buymuş gibi sanki. Keşke'leri bir kenara bırakıp; şimdiye çarpmak istiyorum, istedikçe o arkadan kulak tırmalayan sesle bölünüyorum. Balkonda Fikret K1-

zılok dinlediğin o yaz akşamüstlerinden bir tanesinde arkadan gelen komşunun matkap sesi, beynime vuruyor uğultusu. Sürekli bik bik bik, "Ya o bunları hissetmiyorsa?" endişesi.

İşte, yaptığım en büyük hatalardan biri. Şu an hata olduğunu anladığım ama yaparken gayet mantıklı gözükken paniğe düşme anlarım.



Bu yıl da her yıl olduğu gibi açık ara farkta, "Dünya Dengesizlik Olimpiyatları Şampiyonluğu"nu yine Pucca kazandı. Alkışlar, çılgınlıklar! Daha Limon gittiği zaman neler dedim kendi kendime. Yok anı yaşayacaktım, yok mutlu olacaktım. Aptalım ben aptal. Ortada sorun yok diye sorun yaratmaya bayılıyorum. Huzurdan huzursuzluk çıkarmak benim işim. Hiçbir şey yok, hiçbir şey. Ne kavga etmişiz, ne kıskanmışım, ne kıskanmış, ne paylaşamadığımız bir mevzu olmuş, ne de böyle gıcık falan kapmışım. Hiçbir şey yokken Limon'dan ayrıldım. Neden? Çünkü manyağım! Ahh ben ve benim küçük oyunlarım. Severse gelir, severse şöyle yapar, böyle yapar diye teste tabii tutmalarım. Kafamı duvardan duvara boylu boyunca sürtmek istiyorum. Şu davranışımı hiçbir düşünce kalıbına oturtamıyorum. Anlatayım da bak:

Gitti ya ilk gün bu, biz bütün gün yazıyoruz, zırt pırt konuşuyoruz falan. Gece oldu, ben tabii bir önceki günden uykumu almışım. Bunun da yazacağı şeyler

varmış. İşte biz bütün gece telefonla konuştuk. Saatlerce yani. O uyuyana kadar uyuyamadım. O kadar güzel konuşuyoruz ki. Sorun namına bir bok ortada yok.

Sabah kalktım, bişi oldu. Vallahi tarif edemiyorum bunu. Arıyor, açmak istemiyorum telefonu. Bir sinirliyim ama neden olduğunu bilmiyorum Yaptığı bir şey yok çünkü. Ama çok sinirliyim!

Soğuk soğuk konuşuyorum. Sorduklarına aptal aptal cevaplar veriyorum. Al öldür, dere kenarında boğ beni yani. O derece paçalarımın gıcıklık akıyor. Aradı aradı aradı, açmadım telefonunu. Üç saat falan geçti. Sonra açtım, ayrılmak istediğimi söyledim.

Kendi kendime soruyorum, "Neden ayrılmak istedin?" Bir sebebim yok. "Sevmiyor musun?" Deli misin son zamanlarda başıma gelen en güzel şey. "Anlaşmıyor musunuz, kafanız mı uyuşmadı?" Yooo, konuşuyorum paylaşıyorum. "İlgisiz mi?" Hayır! "Peki derdin ne o zaman et beyinli?" Gerçekten bilmiyorum.

İnsanlar katil olduktan sonra hani, "Nasıl yaptım bilmiyorum" derler ya. Ben de öyleyim işte. Gerçekten neden böyle davrandığım konusunda bir fikre sahip değilim.

Haftaya Amsterdam'a gidiyoruz, biletleri almış. Daha dün buradaydı, aşkından ölüp ölüp diriliyordum. Gece sabaha kadar konuştuk bir sorun yoktu ama bugün canım ayrılmak istedi. Ve şimdi o canım yeniden barışmak istiyor. Çünkü benim canım, şımarık sürtüğün teki!

Limon'dan durup dururken ayrılıp, sonrasında üç saat boyunca telefonda benimle yeniden birlikte olması için onu ikna etmeye çalıştım. O da amma inatçı çıktı. Baktım olmuyor, ertesi gün İstanbul'a yanına gittim.

Allahım lütfen bunu bozmama izin verme, aklım gittiği an dürt beni, kendime getir lütfen! Neyse en azından artık hatalarımdan birini görmüş oldum. Demek ki neymiş, her şey güzel giderken beyinsiz oyunlarıma gerek olmadığıymış. Az sıyrıklı bu etabı atlattık çok şükür.

Kendimi her köy bedişimde
sende bulunmak istiyorum.



Benimle tatil yapmak inanılmaz sıkıcı olmalı. Sürekli özeleştiri yapıyorum farkındayım ama anlatayım bir saniye. Bir kere deniz tatili yapamam; yüzmüyorum, güneşlenemiyorum, biraz sıcakta yürüyeyim, pat bayılıyorum! Tek yaptığım şey söylenip durmak: Beni buraya niye getirdiniz de, çok sıcak da, ölüyorum da...

Hoşş, Limon'a ayak uyduracağım diye az kalsın cilt kanseri olacaktım. Güneşten kaldırmıyor götünü, yanında durayım derken tavuk gibi piştim.

Kış tatili de hayatta yapamam, çok üşüyorum. Üşümekten hatta acayip korkuyorum, o derece. Yurt dışı tatili dersen, ağzı açık ayran budalası gibi dolanıp duruyorum işte.

Şu an ama anladım ki benimle Amsterdam tatili de yapılmazmış.

Limon'la Amsterdam'a gittik. İlk olarak tabii ki kek yemeye karar verdik. Kahvaltıda kek yiyeceğiz, oradan teknolojiyi reddeden bir köy varmış, Amişler gibi yaşıyorlarmış, onu görmeye gideceğiz.

Bir tane yiyin yeter, dediler bize. Şimdi, kahvaltısı niyetine yiyeceğimiz için o bir dilim zaten yetmez diye düşündüm. Ardından internette “Kekten bişi olmuyor yae” yorumlarını da okuyunca biz biraz fazla yedik. Dörder tane yedik.

En son her şey normaldi, bir anda midemin içerisinde bir kum fırtınası oluşmaya başladı girdap gibi kum taneleri göbek deliğime indi. Otobüsün içindeyim ama kolumu kaldıramıyorum. Dönüp Limon’a bakacağım, nasıl diye ama öyle yorgunum ki kafamı çeviremiyorum. Kum torbası gibi hissediyorum kendimi. Otobüs ineceğimiz yere geldi ama biz kalkamadık. Son durağa kadar gittik. Orada indik, birbirimizle hiç konuşmadan dönüş otobüsüne bindik. Bütün yol boyunca uyuduk. Sonra otele geldik uyumaya devam ettik. Resmen bir günümüz piç oldu. Hayatımda o kadar ağır uyumamışımdır.

İkinci gün oldu. Ben mantar denemek istedim. Bu istemedi, ben istedim, bu istemedi. Şimdi en son, Ceri’yi Paris’te striptiz klübüne zorla götürüp, başımızı belaya soktuğum günden beri böyle durumlarda insanları zorlamamayı, gaza getirmemeyi öğrenmem gerekiyordu. Öğrenememişim. Sonunda benim dediğime geldik çünkü.

Sabah bu kez pankek yedik, normal bir şekilde kahvaltımızı yaptık. Sadece yolda Türk büfesi gibi bir şey gördüm. Türkiye’deyken yemekten canım çıkıyormuş gibi. Her gün yemesem olmazmış gibi gittim orada bir de mercimek köftesi yedim. Hayır, zanne-

dersin yirmi senedir gurbet vatandayım da mercimek köftesini özlemişim.

Sonra işte ben ne kadar yiyeceğimizi bildiğim halde, ambalajında kocaman harflerle yazmasına rağmen, "Limon'un cüssesi biraz iri ona bu kadarı anca etki eder" diyerek ona biraz fazla mantar yedirdim. İki buçuk kişinin yiyeceği kadar. Yanlış yapmışım. Olur öyle, ölçüde ufacak bir hata. Fazla almışım, ne yapayım boşa mı gitseydi?

Limon'un kafası bir oldu. Allahımmmm ben ne yapacağımı şaşırdım. Her şeye şaşıyor ama her şeye. İnsanlara bakakalıyor. Bir yandan da sinir oluyorum. Benim niye kafam olmadı diye. Öfff hep o mercimek köftesinden. Yemeyecektim işte o köfteleri. Acaba niye olmadı ya kafam, yağ oranım fazla diye olabilir mi acaba? Yaa!

Hayır yani ne güzel şeyler okumuştum ekşi sözlük'te, şu cüce görme hikâyesi falan. Ne hayallerim vardı, ağzıma ağzıma bulgur tadı geliyor sadece. Gerçi hoş, neden bu kadar çok cüce görmek istediğimi de anlamış değilim. Yani aslında deniz kızı falan görürüm diye düşünüyordum. Neticede hayal dünyam geniş, başka boyuta ışınlanırdım belki. Bütün rock starlar öyle olmuyor mu? Bir de bana bak ya, nereye kussam diye arıyorum. Öff lanet olsun o mercimeklere.

Bu kadar midemin bulanmasına rağmen, belki iyi olur diye Limon'u pizzacıya götürdüm. Daha doğrusu sürükledim. Ona bıraksam kilisenin önünde ağzı açık, ışıklarına bakıp kalacak.

İşte aşk bu, işte fedakârlık bu, işte özveri! Ne var fazla yedirip çocuğun beynini yakmışsam, sonuçta onun için kusacağımı bile bile buraya oturdum. Ayy Rabbim ne olur, beynini yakmış olmayayım. Ya hep böyle kalırsa, ya aklı giderse. Şimdi yani bakınca aslında yeni de tanıştık. Sonsuza kadar bakmak zorunda değilim di mi? Yaa off inşallah öyle bişi olmaz. Lütfen olmasın ne olur olmasın, sevdiceğimin beyni yerine gelsin. Sevdiceğim de şu an almış eline pizzayı ona şaşkınlıkla bakıyor. Bir daha baktım da ayy Allah korusun inşallah böyle kalmaz. Ye annem yee, kurban olayım ye, aklın yerine gelsin.

Yalnız iştahıma gerçekten şapka çıkarmak istiyorum. İç organlarım ağzımın içine kadar yığılmış gibi yemediğim kalmamış zaten, hâlâ o pizzanın tadını merak ediyorum. Cüce de görmedim zaten, hayatımın aşkı da şu an pizzayı suratına sıvıyor!

Derken bişi oldu, bişi oldu gerçekten. Önce ben neredeyim oldum sonra insanlar gözüme bir çirkin gözükmeye başladı. Allahım herkes çok çirkin. Kalk, kalk, kalk dedim, Limon'a. Biz bir koşmaya başladık, bir koşmaya başladık. Çirkin insanlardan kaçıyoruz. Kimisinin boynu yok, kimisinin burnu yok, bacaksız geliyor böyle yumurta gibi. Çok korkunç!

Bir yerde saklanıyoruz böyle, gerçekten saklanıyoruz ama تنها bir sokağın girişindeyiz. Çirkin insanlardan kaçıyoruz ve bu bize inanılmaz mantıklı geliyor. Birbirimizi seviyoruz, iyi ki çok güzeliz diye.

Sonra otele gitmemiz gerektiğine karar verdik. Bu kez ellerimiz sımsıkı tutmuşuz. Koşa koşa gidiyoruz. Arada nefes nefese kalıyoruz bir daha koşuyoruz. Tam böyle derken bir dükkânın önünde kırmızılı kadın tablosunu gördük. Kıp kırmızı bir tablo, kadının sadece siyah şapkası var. Orada sanki günlerce durmuşum gibi hissediyorum. Kırmızının her tonunu görüyormuşum gibi. Ona dalıp gitmişken, elimden biri çekti sanki. Limon'un elini elimde gördüm. Güven nasıl bir his onu bilmediğimi fark ettim. Güvenmek istediğimi fark ettim. Hani bazen aynı anda aynı şeyi düşündüğünüz olur. Göz göze bakınca kafadaki sorunun cevabını verir ya hani, sen hiçbir şey sormadan. İşte bu an, o anlardan biri değildi maalesef. Limon'a doğru bir döndüm, ağzı sonsuzluğa açılmış bir şekilde garip sesler çıkartarak tabloyu izliyor.

Onu buradan götürmenin akıllıca bir iş olacağına kadar verdim. Ne pahasına olursa olsun, Limon'u sapa sağlam otele götüreceğim. Yani inşallah, yani öyle olmasını umuyorum...

Yol planımı yaptım, zaten iki adımcık bir yer ama gel bana sor o iki adımı. Limon'a sürekli daha renkli şeyler göstereceğimi söyleyerek peşimden sürükledim. Yolda gördüğümüz her şeye şaşırdık. Bazen benim gidiyor gibi oldu, "Hayır, hayır otele gitmeliyiz!" diye kendi kendime ayılmaya çalıştım. Portakal suyu içmekten zaten her yeri turuncu görmeye başladım.

Sonunda sağ salim otele ulaştık. Limon'u yatırdım,

“İyi ki yanımdaydın,” dedi. Hayatımda ilk defa birinin sorumluluğunu aldım. Tamam başta adama fazla yedirmiş olabilirim ama neticede sonuca bakmak gerekli. Saçlarını okşadım. Işığı kapatmak için ayağa kalktım. Son kez, yatan Limon’a baktım. Hayatımda ilk defa birinin iyi ki yanıdaymışım dedim. Işığı kapattığım gibi çılgılık attı sonra. Ben neredeyim, burası neresi diye bir başladı. Allahım korku filmi gibi bir türlü ölmek bilmeyeninden. Bu kez sabaha kadar ona hikâyeyi baştan anlattım. “Bak şimdi, ben ikimize bölüştürdüm. Ama eşit bölüştürdüm yanlış anlama. Aynı yedik yani. Sen fazla yedin diye düşünme. Ondan sonra işte sen her şeye şaşırırmaya başladın. Pizyacıya gittik, hatırlıyor musun pizza yedin böyle...”

Abartmıyorum en az kırk kez anlattırdı, kırkının sonunda da “İyi ki yanımdasın,” dedi. Sonra bir daha baştan. Bir ara gerçekten beyni yandı zannettim, *50 İlk Öpücük* filminde gibi olacak. Sonra ağzına bir litre kolayla zorla dikince, biraz ayıldı.

Üçüncü günümüz de resmen yatarak geçti. Yani zaten üç gün gerçekten kısaydı, o kadar da mahvetmiş olamam herhalde... En azından beyni yerine geldi, bir an gerçekten çok korkmuştum. “Yağmur Adam” gibi dolanıp duracağız zannettim.





Bir insanı ancak ne zaman affedebiliyorsun biliyor musun? Onun pişmanlık bile duymadığını gördüğün an. Önce sinirleniyorsun, sonra kendine kıızıyorsun senelerce içimde onca öfkeyi bu teneke için mi verdim diye.

Annemi hiç anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum ama. Arada bir bende kalıyor, bu işte ikinci ka- lışı. Sürekli konuşmasını geçtim, inanılmaz derecede dedikodu yapıyor! Ding Dongg... Bakın bakalım bu huyumu da kimden almışım! Neyse, zaten tanıdığın konuştuğun kimse yok be kadın, neyi neyle çekiştiriyorsun. Buna en son işte facebook'tan çiftlik falan bir şeyler gösterdim. Göstermez olaydım, sabahtan beri başımın dibinde mouse sesi. Ckidig... ckidig... çkidik... İnek mi besliyor, mısır mı suluyor artık ne yapıyorsa beynimin içinde yapıyor o işlemi sanki.

Derdim aslında bu da değil. Dedikodusunu yaptığı kişileri öyle bir eleştiriyor, öyle bir yerden yere vuruyor ki anlattığı her şeye "Sen kendine bak önce!"

demek istiyorum. Hadi diyorum tamam, büyüklük bende kalsın. Tartışmaya hiç gerek yok, tartışsan da anlamayacak. Ama bir dinledim, iki dinledim artık en sonunda isyan ettim.

Bir film izliyoruz, filmde kıza demediğini bırakmadı. En son çocuk aldıracaktı kız, bu "Akılsız başın cezasını çocuğundan neden çıkartıyorsun?" deyince bana geldiler.

"Keşke sen de öyle davransaydın mesela."

"Nasıl yani?"

"Bakamayacağını anladığın noktada bizi aldırsaydın. Hani ne bileyim, bunu fark ettiğin noktada başka çocuk yapmama kararı alsaydın."

Baya bir sessizlik oldu. Sonra dayanamadı.

"Çok kolay zannediyorsun değil mi? Sen benim için o günlerin kolay geçtiğini sanıyorsun. Sen yine çocuktun, çok şeyi hatırlamazsın. Aklın bile basmıyordu. Bana kızgınsın biliyorum ama inan benim için de kolay olmadı."

Ya hâlâ kendini düşünüyor. Hâlâ sadece kendi derdini önemsiyor. Sen hatırlamazsın ne demek. Bu nasıl bir bencilliktir. Bu nedir böyle!

"Gerçekten merak ettiğim için soruyorum. Yanlış anlama beni. Mesela Puki'yi iki gün başkasına emanet edemem ben. Oldu da ettim diyelim aklım gider. Sen senelerce bizi görmedin. Haber almadın, konuşmadın. Hadi çocukken aklımız basmıyor diye bize ne sevginden ne ilginden bir parça sundun ama sonra...

Ciddiyim, seneler boyunca çocuklarını bile isteye görmemek nasıl bir his?"

Hiçbir şey söylemedi. Laptopunu toplamaya başladı. Merdivenden yukarı yatağa doğru çıkarken döndü bana doğru. Büyük ihtimalle onu toparlarken içinden en etkili cümleyi nasıl söylerim diye düşünüyordu.

"Bir gün çocuğun olunca anlarsın..."

"Allah aşkına bana şunu deme. Yani bunu herkes diyebilir ama bu cümle senin hakkın değil. Bir gün çocuğum olursa korkarım seni asla affetmemem gerektiğini anlayacağım. Senin baştan sona kadar hatadan ibaret olduğunu... Nasıl olur da içinde bir yerlerde biraz merhamet olmayışını anlayacağım. Dua et, çocuğum olunca seni anlamayayım. Ben seni anlamak istemiyorum çünkü."

"Bu kadar büyük konuşma bence. Herkes ailesinde ne gördüyse, ailesine onu gösterir. Benim annemden gördüğüm buydu, bu kadardı. Sana yetmediyse sorumluluğu bana ait değil. Senin de annenden gördüğün bu kadar, göstereceğin de ancak bu olacak. O yüzden diyorum ya anne olunca anlayacaksın. Ben de kendi anneme öfkeliydim. Üstelik benim annem gerçekten kötü bir kadındı. Ama bak, sonunda ona söylediğim kelimeleri kendi kızımından duyuyorum. Ne kadar kabullenmesen de senin soyun sopun bu. İyi geceler."

Yukarı çıktı. Bir süre odasında kendi kendine konuştu. Baya sinirliydi, hızlı hızlı anlatıyordu bir şeyleri. Annenin kaderi kızına diyor kıssadan hisse. En

çok korktuğum şey oysa ona benzemek. Ona benzememek için aklımı çocuk yapmakla, evlilikle, mutlu bir yuva hayaliyle doldurdum durdum. Ben öyle olmayacağımı kanıtlamak adına hep sabrettim. Ve sonunda annem bana kendisi gibi olmaktan başka çarem olmadığını söyledi.

Ben ne desem, anlamayacaktı. İnanmıyorum ki yaptığı hataların farkında olsun. Kendince bir doğru bulmuş, her seferinde vicdanını o noktada rahatlatıyor. “Benim annem de bana böyle davranmıştı.”

Nasıl olur görmez kendini, farkına varmaz anlamıyorum. Halini, kendisini nasıl görmez? Hâlâ nasıl kendime göre haklı sebeplerim var diyebilir?

Anlamayacağını bilsem bile, onun gözünde yapay dramatik bir tiyatro gösterisinden öteye gitmese bile, söylediğim kelimelerin hepsine kulaklarını tıkamış olsa da o nasıl beni ezip geçiyorsa benim de onu kırmaya hakkım var.

Yukarı çıktım açtım kapısını. Korktu önce, doğruldu yanındaki lambayı yaktı.

“Ben asla senin gibi olmayacağım. Ben çocuğumun ilk okul gününde yanında olacağım. Regl olduğum gün kanser oldum, ölüyorum zannetmişim. Ben çocuğuma bunları anlatacağım. Onu yemek masasına oturtup, kocamla karşısına geçerek, sizin yaptığınız gibi yemek yemeyeceğim. Ceza böyle olmaz. Ceza çocuklarının kemiklerini kırana kadar döven bir üvey baba da olmaz. Çocuğum bana ödevlerini göstermeye

geldiği zaman senin yaptığın gibi kendimi odaya kilitleyip, intihar ediyor numarası da yapmayacağım. Bana anlattığı her şeye inanacağım. Arkasına düşeceğim, peşini bırakmayacağım. Senin yaptığın gibi üç maymunu oynamam ben. Mesela ilk ojeyi ona ben süreceğim. İlk kız arkadaşını gelip bana anlatacak. Tırnaklarımı kesmeyi bile bilmiyordum. Bıyıkların kendiliğinden dökülecek dediler diye tüm liseyi bıyıklı okudum. Seninle olan bütün anılarımın içinde ya dayak var, ya istismar ya da korku. Senin bize yapman gereken ne varsa komşu kadınlar yaptı bize. İster büyük konuşuyorsun de, ister kınadığını yaşamadan ölmezmişsin de. Bildiğin bütün atasözlerini söyleyebilirsin. Çok kötü bir anne de olabilirim. Beceriksiz olabilirim. Ne yapsam elime yüzüme bulaştırabilirim. Ama adım gibi biliyorum yine de senin gibi olamam. O yüzden içini rahatlatmayı kesmeni tavsiye ederim. Hiçbir zaman senin için, 'Annem haklıymış' demeyeceğim. En fazla seninle bir kaç kez daha görüşürüm. Sonra hiç kimsenin bilmediği, merak bile etmediği, yıllar sonra hatta, 'Aa ölmüş' dedikleri bir isimden öteye gitmezsin. Mezarını bir kez bile kimse- nin görmeye gelmediği yapayalnız biri olursun. Biz zaten senin adını hiç anmıyorduk. Şu saatten sonra da zaten aklımıza bile gelmezsin. Artık kötü şeyleri düşünüp üzölmek istemiyorum çünkü. Ama bence sen yaptıklarını düşünüp üzölmelisin."

Hiçbir şey söylemedi. Yattı, pikeyi kafasına iyice

çekti. Söyleyeceklerim bitince sanki burnum tıkalıymış onu açmışım gibi hissettim. Ben hayatımda bu kadar rahatlamamıştım. Kapattım kapıyı, aşağı inecektim. Yapamadım. Birini kırdığım zaman ondan daha çok ben kırılıyorum. Şu anda büyük ihtimalle onun üzüldüğünün on katı üzülüyorum. Bir taraftan da ya gerçekten ölürse, kimse gitmezse diye düşünüp daha da deli oluyorum. Çıktım geri yukarı. Biraz ileri ittirdim annemi. Yanına yattım.

Bir süre sarıldık öyle. Biraz ağladık.

Ardında da “Yanlış anlamazsan, ben biriyle sarılıp yatamıyorum. Biraz köşeye geçsem,” dedi. Bunu da annemden almışım. Yatağın farklı köşelerine top böceği gibi kıvrılıp uyuduk sonrasında.

Birini affetmek böyle bir şey olmalı. Artık yapacak başka bir şeyin kalmamıştır çünkü. Düşman olmak için geç kalmışsındır.

Beni ille de değiştireceksin
Beni sevdiñ?



Sıradan bir ilişkinin karşısına engel olarak çıkan ilk bariyere gelmiş bulunmaktayız. Cicim günleri, şarkı göndermeler, her sabah uyandığımızda milyonlarca kez âşık olduğumuzu söylediğimiz dönem yavaş yavaş kapanıyor. O geçen hafta aldırmayı unuttuğun çenenin altındaki kılı gördüğünü anladığın ana geliyorsun. Daha çok kıskandığın, daha benimsediğin ama daha canını acıttığın evreye yani. İlk kavgalar, ilk ayrı dili konuştuğunuz an, ilk “hata mı acaba” diye kendi kendini gizlice yeme evresi yani.

Bana insanların alkolikmişim gibi davranmalarından açıkçası çok sıkıldım. Hayır, internetten araştırdım, test bile çözdüm. Değilmişim. Sadece içeren ayarım yok o kadar. Herkesle aynı anda dışarı çıkıyorum, orada içtiğim neyse o. Yani onlarla aynı. Ama sürekli nasihat işiten yine ben oluyorum!

Evde oyle kendi kendime içen biri de değilim. Bir kere yemek yaparken özendim kırmızı şarap içeyim dedim. Sarhoş oldum, yemeği yapamadım. Kabağa

sarılmış bir şekilde uyanmıştım. Sosyal içiciyim işte, sadece biraz fazla rezil oluyorum o kadar.

En yakın arkadaşımın düğününe gittim. O soğukta teknede düğün yapan anca zaten benim arkadaşım olur. Bize dedi ki bu: "Sizi çok eğlenceli bir masaya oturtturacağım. Acayip eğleneceksiniz."

Ben zaten gelinin viskisini içerek başladım geceye. Ardından aşağı tarafa geçtik. Bizi eğlenceli diye oturttuğu masa "kırk plus," yerleşik hayata geçmiş, artık birbirileriyle konuşacak şeyleri kalmayan, "Altını takalım da gidelim" diye bekleyen insanlar. Bu kız, korkarım bizden ölesiye nefret ediyor. Biz oturmadık tabii orada, gittik en uçta kalan boş yerlere sıkıştık. Ben orada başladım, en son hatırladığım tavuğu pişiren adamı görmek istiyordum. Ellerinize sağlık demek için. Ben yine gecenin en masum anını hatırlıyormuşum. Sonrasında bütün salonu tek tek yanaklarından öpmüşüm. Pistte kendimce dansımı yapıp, insanları tek tek öperek yerime oturmuşum. Sonra oturduğum yerde sızmışım. Kızlar ben uyurken benimle fotoğraf çektirmişler. Oturmaktan rahatsız olup, masanın altına doğru kaymışım. Ve masanın altında saatlerce mışıl mışıl uyumuşum.

Tabii bu işin en kolay atlatılan kısmıymış. Bir de beni o tekneden indirme kısımları var ki.. Üstüm açılmasın diye ceket üstüne ceket sarmalanışım, bilmem kaç kişinin beni kaldırmaya çalışması, gelinin o hengâmeyi bırakıp, o halimle benimle fotoğraf çek-

tirmek için yanımıza koşarak gelmesi, arabada yaptıklarım, beni eve sokmaya çalışmaları...

En yakın arkadaşımın düğününde masanın altında uyudum. Böyle bir kızım ben işte!

Bunların hepsini en az dört farklı kişiden dinledim. Hepsinde de güldüm, eğlendim. Çünkü sanki ben değilmişim gibi. Geri zekâlının birini anlatıyorlarmış gibi. Hafızamda öyle bir şey yaşadığıma dair bir işaret yok. Yani utanmam üzülmem için de bir neden yok. Ama sanırım herkes benimle aynı düşüncede değil. Sürekli, "İçme içme bak yeter bu kadar, Allahını seversen içmezsin, kurban olayım onu içme bari çamaşır suyu o!" deyip duruyorlar.

Limon da başladı. Ne söylese ardından, "Bak yapıyorum ama bir daha içmeyeceğine söz ver," diyor.

"Bak, kapıyı kapatırım ama söz ver bir daha içmem de."

"Tamam o istediğini alırız ama içmek yok tamam mı?"

Hep böyle. İki lafından biri bu. Böyle yapılınc da daha çok sinir oluyorum. İçmeyeceksem bile içesim geliyor. Beyinsiz miyim, kendimi kontrol edemeyecek kadar mı iradesizim, kendime dur demeyi bilmeyecek kadar salak olamam diyorum. Salakmışım, her seferinde yine bir vukuat! Bu aralar gündemimiz sadece bu.

Bir de Ceri'den kalan korkular var bende. Mesela şey gibi... Limon'a yemek yapamıyorum. Ceri yemek istemezdi çünkü. Özgüvenimi bitirmişti mesela o ko-

nuda. Ayy benim de ne çabuk bozulan özgüvenim var be öyle. Her bokta çat diye gidiyor. Her neyse bir de hep rutinleşecek diye korkuyorum. Bunun da sonu Ceri ile sonumuz gibi olacak sanki. Böyle aklıma o geldikçe bir korku sarıyor beni. O tükeniş evresini bir daha yaşamak mı, aman Allah korusun!

Aaa şeyi de unutmamak gerekli, Erik'ten kalan bazı korkular da yer etmiş. Kendime yemin ederim dur diyorum ama mutlaka bir yerden açık veriyorum. Annesinin her yanına gittiğinde trip atıyorum. Hayır yani o kadar anlamsız ki, çocuk annesiyle görüşecek, ben kendimi hangi yatağa atsam da fenalaşsam diye düşünüyorum. Yemin ederim çok uğraş veriyorum, kendimi tutmak için bu konuda.

Ya yeri gelmişken böyle bazı şeyler biraz beni rahatsız etmeye başladı. Tamam ruh ikiziyiz, tamam bazı şeyleri aynı anda düşünüyoruz, aynı şeylere aynı tepkileri veriyoruz falan filan ama bu işi biraz şova döktü. Erik'in evlilik tarihi yaklaşıyor. İster istemez böyle aklıma geliyor.

Bu tuttu, pat diye yok işte "Geçmişten biri evleniyor diye bu aralar acaba kafan karışık olmasın?" Vay işte "Sen, ilişkimiz, Ceri ile olan ilişkiye dönecek diye korkuyorsun." Böyle benim düşündüğüm ama söylemeye gerek duymayacağım şeyleri suratıma söylüyor. İşin kötüsü haklı da yani öyle düşünüyorum. İyi bir empati yeteneği mi var, neyse bilmiyorum ama başta harika olduğunu düşünüyordum, şimdi biraz duvar-

larım ihlal edilmiş gibi geliyor.

Bu evrenin güzel bir yanı yok mu dersen, olmaz olur mu? Onu tanımaya başladım, gerçek ona daha çok bağlandım. Artık nasıl uyduğunu biliyorum mesela. O siktiğimin alarmini en az yüz otuz kez çaldırmadan uyanmayacağını da. Korkularını öğreniyorum, ona güvenmeye çalışmayı öğreniyorum.

Bu aralar uykuda sarılma olayına taktık. Limon, gece sarıldığı anların fotoğrafını çekmiş, sabah hepsini tek tek gösteriyor "Ben daha fazla sarıldım," diye. Normalde hayatta yatamam ama şimdi oyunmuş gibi geliyor. Bazen uykusundan uyandırıp, sarıldığımı gösterip geri uyuyorum.

Lades oynuyoruz sürekli. Hep ben kazanıyorum. O devamlı mızıkçılık yapıyor. Ben hayatımda bu kadar çirkef birini tanımadım. Alt tarafı elli lira verecek, dünyaları birbirine katıyor vermemek için.

Bütün gün dizi izleyip sadece cips yiyoruz. Korku filmi izledikten sonra biri mutlaka evin içinde saklanıyor. Akli olan tek başına tuvalete gitmiyor. Bir keresinde yarım saat balkonda beklemiştim. Parmak uçlarım soğuktan morarınca çıkmak zorunda kaldım.

Sonra hasta olduğum zaman bakıyor. Kum düşürdüğüm gün yanımdan bir saniye olsun ayrılmadı. Bense onun dışının ağrıdığı gün, beş apranax, üstüne de rakı üstüne rakı basmıştım. Yavrum üç hafta mide ağrısından öldü öldü dirildi. Hâlâ bana miktar konusunda güvenmemeyi öğrenemedi.

Mesela Şu an yarı çıplak bir Şekilde mutfakta kızartma yapıyor. Bunun öncesinde de taşındığından beri bekleyen ayakkabılığı yaptı. Şu an onu izliyorum da belki de mükafatımdır Limon benim. Bunca Şeyin sonunda olması gerekendir. Boşuna korkuyorumdur, bu sefer farklıdır. Olmaz mı diyorsun?





Mehmet Pişkin, intihar etmeden önce veda mektubunu video şeklinde yapıp, bunu facebook'una koyan kişi. Sadece maillerine bakmak için internete giriyor bile olsan mutlaka o videoyu izlemiştir. İlk izlediğim zaman, "Yalandır ya, viraldir" diye ciddiye almadım. Adam reklam ajansında çalışıyor neticede. Yalnız ne kadar korkunç, reklamcıysan ölümüne bile inanmıyor kimse, altında mutlaka bir marka vardır diyor. Sonra tabii yalan olmadığı ortaya çıktı. Video çektikten sonra, kendisini asmış.

Külü bir türlü düşmeyen, o küle bakmaktan olaya konsantre olamadığım sigarasını içerek, yanında bir de şarap, çok güzel bir müzikle, "Sevdiklerim üzülmeyin," temalı bir konuşma yaptı. Adam daha bir kaç saat önce başka bir partiden gelmiş, partide de baya eğlenmiş, fotoğrafları da duruyor üstelik. Dışı seni içi beni yakar hesabı. Zaten veda konuşmasında da adam gibi derdi ne söylememiş. Paso iyi niyet, kibarlık ve zarafet akıyor her bir yanından. Ben olsaydım mesela, intiharlık duruma gelsem nasıl yapardım.

Bir kere benim intiharım kesin yalandan olur. Zamanında intihar etmedik ki, tabii lütfen, mavi siyah saçlarım vardı benim. Ya kas gevşeticiyle, ya vitaminle. Yani sonunda ölmeyeceğimi düşündüklerimizle. Hadi oldu diyelim bir kere sabah sabah şarap içmezdim. Midemi ekşitir be o! Zaten sigara içmiyorum. Videoyu böyle önümde kocaman bir Van kahvaltısı donatılmış masada yapardım. Birazdan bu dünyadan gidiyorum. Ben bir daha nerede bulurum, sucuğu, kaymağı, gözlemeyi? Ekmeğimi yumurtaya banarak, çayımdan içerek kime ne diyeceksem derim. Tabii ki Mehmet Pişkin gibi kibar olmam. Hatta gitmeden önce biraz ortalık karıştırırım.

Giriş

Sütten Peynirlerinin Katkılarıyla

“Merhaba, ben Pucca. Siz videoyu izlerken ben çok uzakta olacağım. Size oradan el sallar mıyım bilmiyorum. Oraya varır varmaz ilk yapacağım iş tuvalete gitmek olur sanırım. Bir saniye domatesi biraz uzağa koymuşum... Hah ne diyordum. Çok güzel günler geçirdim dostlarım. Çok güzel aşklar yaşadım. Hepsini de affettim. Bir Ankaralı'yı çok affetmedim ama bence onun benden önce ölmesi lazımdı ya neyse, yukardakinin işine karışmak gibi olmasın. İnşallah sürünüyordur en azından, yani bir sürünsün.

Size en sevdiğim şeyi yaparken, yani kahvaltı yaparken veda etmek istedim. Çünkü şu gördüğünüz

şahane peynir bana sponsor oldu. Sponsorluk parasını öncesinde yedim. Zaten bana bir senet imzalatırdılar, ölmezsem parayı geri iade edeceğime dair. Olur da ip mip kopar, taşın altına elinizi koyarsınız da hep beraber öderiz inşallah. Bir de unuttum öleceğimi, gittim o paraya kendime kıyafet aldım. Çoğunu giymedim bile.

Zodi, Zodi, Zodi. Ahh benim prenses yüzlü, dalgalı saçlı kardeşim Zodi. Hep benden güzel olduğun için seni kıskanmışımdır. Neyse ki zekâm senden daha fazla. Şu an gözlerini kırpıştırıp, 'Eminim öyledir,' dediğini hissediyorum. O yüzden sana sadece kıyafetlerimi bırakıyorum. Artık bir ölünün kıyafetlerini giymek sana kendini nasıl hissettirecekse. O da eski şişman günlerimden kalanları, ha ha ha.

Sevgili arkadaşlarım, ne diyeyim. Bu sır benimle mezara kadar gideceğine burada herkes öğrensin daha iyi. Hakkınızda yazılan bütün whatsapp dedikodularını maillerinize yolladım.

Babacım sakın üzülme, kızın yukarda güvende. Yani dua edelim de öyle olsun. Bu arada sizden ufacık bir isteğim var. Cesedime makyaj yapın, Elie Saab'ın son kreasyonundan uçuşan tüllü bir elbise giydirin. Beni özel uçakla Antartika'ya götürüp orada bir buz kütlesi içine gömün. Her sene bu öldüğüm gün, oraya gelip canlanmış mıyım diye bakın. Eğer bunu yapmazsanız bütün lanetim üstünüzden hiç gitmesin. Hatta kendimi asış videomu da çekerim onu canlı canlı size

izletirim. Bu daha mı iyi, hayatınızın travmasını mı yaşamak istiyorsunuz? Hem çok tatlı olmaz mı, belki de bilmem kaç sene buzun içinde durunca gerçekten de yeniden dünyaya geliyordursunuz belki. Bir gözümü açacam, pırıl pırıl bir elbiseyle masal gibi. Aaa bir saniye, orası buz gibi ama. Uyandığım zaman zor olabilir. Acaba beni kasapların buzluğunda mı saklasanız. Bir taraftan da size müzik dinleteyim durun. Evet, yanlış duymadınız Korn çalıyor. Ve video dört saat sürecek. Dört saat boyunca bu müziği dinleyeceksiniz. Ne var ya, benim için dinleseniz. Tamam tamam Petek Dinçöz açayım hadi...”

Sonra gözlerim kapalı, öyle içlenmişim gibi bir pozlar, ardından bitiş. Bence güzel bir son olurdu ya...

Beni anladık yok anlıyorsun,
Beni anladık yok anlıyorsun.



Ceri ile başım belada. O burnundan kıl aldırmayan adam gitti, her fotoğrafımın altına “Seni seviyorum” yazan adam geldi. Gerçekten insanlar değerimizi ancak kaybedince anlıyormuş. Manyak manyak işler yapmaya başladı. Motor üzerinde çektiğim klipleri Instagram’a attım diye kıyamet koptu. Neymiş geleceğim, o motoru yakacakmış beni de alıp dönecekmiş. Zodi’yi falan aramış, Pucca ayağını denk alsın diye. İyice delirdi.

Bunu onu kırmadan en güzel haliyle anlatmam lazım. Anlattım da keza ama işlemedi. Geçen sene ben ona böyle davrandım diye o da kendinde bu hakkı görüyormuş. Şimdi şehir dışında bir dizi çekiyorlar. Küçük yerde kafayı yedi demek ki sonunda.

Bir geldi İstanbul’a, görüşmek istedi, görüşmedim. İkinci geldi, dedim hani bunu da hak etmedi. En azından yüz yüze bir konuşmak gerekli. Diğer türlü zaten ikna edemiyorum başkasının varlığına. Bir de böyle bir sürü şey yaşadık. Evet başaramadık belki

ama yine de üç sene boyunca yol arkadaşım oldu. Beraber güldük, beraber ağladık. Bana hiçbir kötülüğü olmayan biri neticede. Sırf aşk bitti diye geride kalan arkadaşlığı, dostluğu en önemlisi anıları bitirmek ne acı aslında. Doğrusu da bu ama nereye kadar arkadaş kalabilirsin. Belli bir sınırı geçemeyeceksin. O yüzden ben de bu geldiğinde görüşeyim dedim.

O an da kuafördeydim, en azından eve bırakır beni diye düşündüm. Aradığında söyledim yerimi, geldi. Evden kuaföre gittiğim için kafam Göksel fönü, altımda da spor taytı ve sweet var. Koşuya çıkmış Muazzez Abacı gibiyim.

Adam saçlı şekil olsun diye böyle dalgalı dalgalı bir şeyler yapınca Ceri'nin arabasına biner binmez hemen fotoğraflarımı çektim. Ceri'ye bir merhaba bile diyemeden yani. Sonra şöyle döndüm baktım Ceri'ye, özlemişim.

Ceri'nin yanında garip bir şekilde güvendeymiş gibi hissediyorum kendimi hep. Kokusundan mı, o sürekli korumacı yapısından mı bilmiyorum. Tanıdık bildik bir güven var onun yanındayken.

Konuşmasını özlemişim, sakın kaldığı zamanları özlemişim. O sakalını ona ben uzattırmıştım, saçlarını ben uzattırmıştım vay be. Havaalanında kelepçeyle yakalanışımız aklıma geliyor, Eyfel'de saatlerce yüzük arayışımız. O kızla yatmaması için kendimi hastaneye kaldırtmam. Ne günler yaşadık! En zor zamanlarımda hep yanımda oldu. İçten içe hiç beğen-

mediğini bilsem bile herkesten önce hep o alkışladı.

Ceri'ye bakıyorum, biz çoktan tükenmişiz, görüyorum. Yeniden ona dönmeyi aklımdan bile geçiremiyorum. Onu çok seviyorum ama onunla birlikte olmak istemiyorum. O anılarımda olduğu gibi güzel kalsın. Daha da giderse, nefrete dönerse, birini "hiç sevmemiş gibi" davranmak istemiyorum. Onunla ne uzayıp ne kısalmalıyım. Bu noktada her şeyi kesmeliyim.

Konuştum, bundan sonra artık asla beraber olmayacağımızı söyledim, başkasının olduğunu da. Kabullendi, üzüldü, üzüldüm ama bir daha mezardan çıkartmaya gücüm yok artık bitmiş bir ilişkiyi.

Bu ara Merkür geriliyor, vallahi eski sevgililer birer birer dökülüyor. Zodi iyice astrolog oldu. Her gün evine gidip, bugün ne olacak diye kızı darlıyorum. Falcı takıntım bitti, "Zodi bana geleceği anlat!" sevdam başladı şimdi de. Hah ne diyordum, Merkür gerileyince bunlar sapır sapır dökülmeye başladı ya. Bunlardan biri de arkadaş kalmaya çalıştığımız Pekmez. Arkadaş kalmaktan kastım, dini ve milli bayram mesaj kutlamalarını attığı mesaj grubunun içinde yer alıyorum. Bunun dışında ne bir ses ne bir haber kendisinden. İşte bugün geldi bir haber! Film için kutladığını söyleyen bir mesaj atmış. Ardından da "Filmi ilk izleyenlerden olmak beni ayrıca heyecanlandırdı." Yazmış. Allahımm ne diyor bu, anında aradım. Mesajla yazarak falan uğraşamayacağım şimdi. Gala davetiyesi bunların ajansına da gitmiş.

Müstakbel eşi de gelmek istemiş. Onlar olgun bir çiftmiş. Böyle bir şeyi kaçıramayacakmış. Hem insan çocuğu olduktan sonra bazı şeylerde aydınlanma yaşarmış. Ayy yazarken ben yoruldum.

Aaa bu ne be! Düpedüz çok affedersin ama bildiğin gavatlık bu. O mükemmel evlilik hayatını da anlatmalara doyamadı zaten. Tamam be anladık, iyi ki çocuk yaptınız. Hayır, bir de ben o kibirin kokusunu beş yüz kilometre uzaktan alırım. Pekmez'in karısı gerçekten gelecek mi, yoksa benimle dalga geçmek için mi öyle dedi bilmiyorum. Eğer gelecekse kesin doğumdan sonra verdi kendini spora, incecik oldu kendini göstermek için gelecek. Kesin var ya eminim. Aman zaten bana ne ben gitmeyeceğim için galaya falan, bu onların sorunu. Ne çekildiğinden haberim bile olmayan sözde benim kitabımla alakası olan bir şeyi sahiplenecek değilim. Ay aklıma geldikçe böyle sınırlarım atıyor. Başka şeyler düşünmeye çalışıyorum resmen.





Hava atıyormuş gibi görünmek istemiyorum ama evimde bir de ödül köşem var benim. Sekiz tane ödülüm pırıl pırıl orada duruyor. Çok isterim kapının girişine hatta bahçe kapısının oraya raf yaptırıp bunları dizeyim. Ne bileyim etrafını ışıklarla doldurabilirim. Fosforlu bir şekilde ÖDÜLLERİM diye yazıp sönebilir ama insanlar hakkımda yanlış düşünür diye yapamıyorum tabii. Ben böyle daha ödül almanın şımarıklığına doyamazken bir de benden ödül vermemi istediler. Sen benim göt gel de kalkma yani.

Ödül yemeği vardı, jüriyle beraber yemek yiyip tanışıp, ne yapacağımızı konuşacağımız. Jüride de kimler yok bu arada. Tamam biraz götüm kalktı, yalnız jüriyi okudukça acaba yanlışlıkla mı benim ismi yazdılar diye düşünmedim değil. Bu arada ben bu faaliyetlere çoğunlukla katılmıyorum. Eskiden Ceri vardı, Ceri ile böyle bir yere gitmek, dönüşte inanılmaz büyük bir kavga demekti çünkü. Son zamanlarda Ceri artık abartmıştı, herkesin içinde bana beş ya-

şındaymışım gibi davranıyordu. Gazete müdürümün yanında, bardağımı elimden alıp, adama beni şikâyet etmeler, etkinlik sahibine neden geç kaldığımızı beni harcayarak anlatmalar... Utanmasa eline mikrofon alıp, sorumsuzluğumla ilgili insanlara kısa bir konuşma yapacak, o derecede olurdu. Artık adamı nasıl yıldırıdıysam.

O yüzden bu tip yerlere çağırılırken mutlaka, "Geleceksin değil mi? Bak yine bir sorun çıkmaz di mi? Geliyorsun bak kesin yani," diye yüz kez baskı uyarılar. Çoğunluğunda da geliyorum deyip, gitmem.

Aslında benim suçum değil, yani ilk sordukları sırada canım gitmek istediği için, "Aa evet gelirim!" diyorum. O gün gelip çattı mı ama canım gitmek istemiyorum, ne yapayım.

Bunda da ona benzer bir şey oldu. Yüz otuz etkinliğe gitmeyince zaten mimli sayılıyordum. Yüz kez "Geliyor musun?" dediler "Evet" dedim. Gerçekten ama gitmeye çok çalıştım. Trafiğin azizliğine uğradım. Şu kavşaktan dönersem, eve gitmem on dakika. Devam edersem, oraya varışım bir saat. Zaten yemeklerini bitirmiş olacaklar, bari eve gideyim dedim.

Bir kaç hafta sonra olan ödül töreni için aradılar, bu kez yine "Bak sen veriyorsun ödülü, geleceksin değil mi? Bak yine bir sorun çıkmayacak di mi?" diye baya bana güvenmediklerini belli eden cümleler kurdular.

Bense onları utandırmak için o gün canla başla oraya yetişmeye uğraştım. Öncelikle ödül vereceğim

için daha ağır giyinmem lazım. Allahım bu stiletto-lardan nefret ediyorum, nefret! Ayy anlamadığım bir nokta var, ayağım mı garip, bileğim mi artık neresi doğru o konuda da şüpheliyim ama o ayakkabıları giyince ekmek hamurunu ayakkabıya sıkıştırmışsın gibi duruyor. Bileklerim daha kalın gözüküyor. Bir de kadınlar bunu her yerde giyiyor ya, gerçekten sadece bunun için bile ödülü hak ediyorlar. Aaa keşke bunu da ödül konuşmamın içine ekleseymişim. Siyah mini elbise, altına da o. Kırmızı ruj bir de, tamamdır. Bakayım, gayet olgun, akli başında, yatmadan önce gözaltı kremini sürmeyi unutmayan birine benziyorum. Afferin kız bana!

Bu kez geç kalmayacağım dedim ama gerçekten artık o işin benimle alakası olmadığını düşünüyorum. Yani nereye yetişmeye çalışsam mutlaka bir şey oluyor. Valla bak, akşam altıda gideceğim yere sabah ezanıyla hazırlanmaya başlasam yine de geç kalıyorum.

Son saniye yetiştim ama tam kapılar kapanıyor-ken girdim içeri, oturdum koltuğa sıramı bekledim. Hem bu sayede terim olarak sahne korkusu dediğim ama büyük ihtimal adı başka bir şey olan korkumu yenebilirim de. Ne de olsa ödülü ben almayacağım. Ben sadece ona veren kişiyim. Konuşma bile yapmak zorunda değilim aslında, uzatıp, "Al git hadi!" diyebilirim. Ama işime olan saygımdan, konuşmamı hazırladım. Yaa evet, evde bir hafta boyunca o konuşmanın provasını yaptım. Arada bir hayallerim karıştı,

kendimi bir anda Oscar almış gibi hissedip, gözyaşları eşliğinde İngilizce bir konuşmaya döndü ama olsun. “İnanmıyorum!” çığlıklarıyla sahneye çıkıp, Oscar’ı aldığı zaman titreyerek, öncelikle ülkeme –Allah korusun önce vatan millet demezsem, Türkiye sınırından almazlar beni– teşekkür ediyorum. Bazen şükrediyorum, garip bir milliyetçilik damarımız olsa da bu olay memleketçiliğe varmadan bitmiş. Yoksa konuşmamda, İzmir’den tut, İstanbul’da oturduğum semte kadar her yere teşekkür etmek zorunda kalırdım. Ardından bu süreç zarfında yanımda bana destek olan biricik eşim Gerard Butler’a. Fransa’da geçirdiğim kısa bir dönem boyunca gizli ama büyük bir aşk yaşadığım, beni bu yola teşvik eden, inanan Guillaume Canet’e, aileme, Puki’ye teşekkür ediyorum. Henüz ilki verilen, “En güzel film izleyen kişi Oscarı”nı almak benim için büyük bir onur, falan işte.

Şimdi de sandalyede oturup, ayaklarım titreyerek içimden ödül konuşmamı yapmaya başladım. Sıra bana gelecek diye böyle kalbim güm güm atıyor. “En İyi Şarkıcı Ödülü” dendi, ekranda adaylar gösterildi. Ben kalkmaya hazırlandım. Kendini rezil etmek yok, bu kez düşmeyeceksin! Düşsen bile bayılma numarası asla yapmak yok. Bak bir daha tekrar ediyorum, bayılma numarası yapıyorsan da gözlerini hafif aralayıp, insanları izleme. Anlaşıyor!

Allahım kalbim duracak, panik yok, her şey düz-

gün, konuşmanı tekrar gözden geçir.

“Devletimizin doğuracağımız çocuk sayısından tutun, regl günlerimize kadar müdahale ettiği şu günlerde, buna tahammül edebildiğimiz için bile inanın ödülü hak ediyoruz. (Es ver, insanlara bak, alkışlamaları için biraz bekle. Sinsi ama sevimli bir gülüş at, kafanı öne arkaya doğru ‘haklıyız tabii’ diyerek salla.) Şimdi zarfı açıyorum, inanın sizden çok ben heyecanlıyım. (Kimin ödül alacağını biliyorum ama biraz insanları merakta bırak. Zarfı yavaş aç, daha yavaş, zarfı açarken insanlara bakmayı unutma!)

Ahh! (Çok sevinmiş gibi yap, biraz durakla, sanki koltukların arasında onu arıyormuş gibi davran.)

O bile aşk acısı çekiyorsa, biz ne yapalım değil mi? Evet, en iyi kadın şarkıcı ödülü Sıla Gençoğlu’na gidiyor! (Alkışlar! Sıla yanına geldiğinde hemen tüy. Sen onun bacağı kadarsın. Boşuna yan yana poz vermeye kalkma. Parmak uçlarının üzerinde de durma, komik görünüyorsun.)

Her şeyim hazır, evett beni çağırmaya geldi sıra. Haydi bakalım, kalkayım dedim. Ardından... Sınavdan 100 alacağına eminsindir de hani 60 der ya hoca. Ya da o iş kesin senindir, işe giderken giyeceğin şeyleri bile kafanda kurmuşundur. Torpilin iyi yerden dir, diplomaların, geçmişin hepsi süperdir. Ama işe kabul edilmediğini öğrenirsin hani. Ya da herkese çıkan vize bir sana çıkmamıştır. Oysa haftalardır, gideceğin o ülkeyle ilgili araştırma yapmışsındır. Ay-

nen öyle bir his, o hayal kırıklığı. Ödülü başkasına verdirttiler! Başka bir adam çıktı, üstelik konuşma yapmadan ödülü verdi. Hoş, Sıla da gelmemiştii ama olsun. Sahneye koşup, o ödülü elinden alıp, “Benim hakkım bu, ben vereceğim, ben ben ben!!!! Anlıyor musun, ben!!!” demek istedim. Sonra acaba bana başka ödül mü verdirtecekler diye bekledim. Can kulağıyla kendi adımı duymak için durdum ama yok.

Bana güvenmedikleri için, nasılsa yine gelmez demişler, geç kalınca da bunu doğrulattığım için son dakika başkasını bulmuşlar.

Sanırım artık kendime çeki düzen verme zamanım geldi. Off konuşmam bile hazırda ya. Günlerdir bunu düşünüyorum, resmen ödülü başkasına verdirttiler. Resmen. Bunu bana nasıl yaparlar ya.



Yalnız yaşamaya alışmanın en kötü yanı, tuvaletin kapısını sürekli açık unutmam. Limon'un evde olduğunu çoğu zaman unutuyorum. Tuvalet, yatak odasının hemen yanında bir de. Olayın tam ortasında aklıma geliyor, panikle nasıl kapıyı kapatacağımı bilemiyorum.

Bir de yatağı toplama olayı var. Ben ne zaman odadan çıksam, Limon yatağı topluyor. Biraz sinir oluyorum buna. Sanki ben bilmiyorum yatak toplamayı. Tamam, akşam nasılsa bir daha yatacağım diye çoğu zaman toplamıyorum ama ne bileyim, o da yalnızlığın verdiği alışkanlıklardan. Şimdi yatak odasına gircem, yine yatağı toplarken bulcam onu diye girdim içeri. Ama bu kez yatağın orada değil, yerde balkon kapısının oraya uzanmıştı. Ne yapıyor diye ben de hemen yanına yattım.

Sessiz ol işareti yaptı, dışarıyı dinle dedi. Kulağımı şöyle bir verdim. Dışarda komşu kadınlar toplanmış, birinden bahsediyorlar. Gece çok ses çıkarmışlar, kız

escort'muş. Bilerek o sesi çıkartmış, hava atmak için. Şikâyet edeceklermiş. Ayy kimmiş diye merak ettim, balkona dışarı çıkacaktım ki, kolumdan tuttu. "Salak senden bahsediyorlar!" dedi. Aaa o benmişim.

Bir şey söylemek istiyorum, bu dünyada kime ne kötülük yapıyorsan, hepsini tek tek geri alıyorsun. Şu an bir karmamı daha ödüyorum. İstanbul'a ilk geldiğim zaman yanında kaldığım Bıyıklı diye bir ev arkadaşım vardı. Evde her gün vur tamburun tellerine yaptığı için sinirim bozulmuştu. Gidip yöneticiye, "Onun yüzünden ders çalışamıyorum, ailem beni buraya okula yolladı," diye ağlamıştım. İşte şimdi döndü dolaştı o beni buldu. Dışarda cadı konseyi gibi ev hanımları toplanmışlar. Gece sevişme sesi çıkardım diye beni yakacaklar! Bu arada ciddiğim gerçekten yakacaklar. Alt tarafı ah uh sesidir amma abarttılar bunlar da. Zannedersin, kocamı evde doğradım. Bunlar da pencereden bunu gördü. Şimdi onun muhasebesini yapıyorlar. Bir de susmuyorlar bir türlü. Her balkona çıkana hikâyeyi baştan anlatıyorlar.

Limon, "Çıkıp ağzılarına sıçayım ben!" dedi. Bak-tım Limon'a şöyle, o bebek sıfatını sikseler ciddiye almazlar. Şu tipe bak, şu tipler kime kızsın "N'apıyon olum sen" deyip burnunu sıkar insanlar bunun. Hayatı boyunca eminim kavgaya da karışmamıştır. En fazla iki üç kişi sıkıştırmıştır, sonrasında da kavga döğüş bilmem ne kursuna gitmiştir kesin. Haa güçlü olmasına güçlü, beni tek koluyla havaya kaldırıp,

fırıldak gibi döndürüyor. Ama ev hanımlarının arasına atacağım kadar da cazgır değil maalesef. Yerler bu çocuğu iki dakikada. Bir de daha çok kıskırtcam karıları. Allahım evin önu kadın kaynamaya başladı.

Kadının biri var, diğeri o kadar çok konuşmuyor ama o kadın susmuyor. Sürekli aynı şeyi tekrar ediyor. "Hii ben hayvan gırtlaklıyorlar zannettim. Önce çok korktum. Sonra biraz dinleyince anladım." Durup durup, hayvan gırtlama olayını söylüyor. Gerçekten öyle mi ses çıkartıyorum acaba? Oysa çok dikkat ettiğimi zannederdim böyle şeylerde. Bence zaten diğeri duymadı. Bir tek bu duydu, gitti herkese anlattı. Escort, diyor ya bir de bana. O sesi ancak bir escort çıkartırmış. Bütün dünya ülkelerini dolaşmış, hayatında öyle bir ses duymamış. Böyle bir şey görmemiş bile. Dünya ülkelerini görmekle, seks yapan komşunun kapısını dinlemeyi nasıl bağdaştırdı valahi bilmiyorum.

Çıkıp demek istiyorum aslında: "Ablacım seni anlıyorum. Bir kaç ay öncesine kadar benim de başıma vurmuştu. Olur öyle şeyler merak etme. Allah sana daha iyisini, daha kalınını versin ne diyeyim."

Bir de çok mimliyim bu sitede. Sokak köpeklerine bir kap su koyun olayı var ya. Bizim sitede de çok köpek var. Ormanın bir tık aşağısındayız. Millet bakamadığı köpeği ormana bırakıyor. O köpekler de buraya geliyor. Biz de Zodi ile kapının önüne su ve mama koyuyoruz. Yine aynı komşular rahatsız ol-

muşlar bundan. Köpekleri toplattırdılar. Biz de gittik iki tanesinin aşılarını yaptırarak, tasma taktık. Bahçenin önüne koyduk. Kıyamet koştuktan sonra zaten. O iki köpeği siteden attırmak için uğraştılar. Biz de onları koruduk. Bir gün kalktık. İki köpek de ortada yok. İki gün sonra biri geldi, diğeri hâlâ kayıp. Aklima geldikçe bile üzülüyorum. Gecenin yarısı ormanda köpeği aramıştım, bir umut karşımıza çıkar diye. Maalesef bulamadık. Geri dönene de alt taraflardan bir ev sahip çıktı. Öylece onu da kurtardık. Zaten o köpekler yüzünden bizden nefret ediyorlardı. Bir de şimdi bu çıktı, tam oldu.

Ben nasıl bu işi halletsem diye düşünürken, hopp kapının oraya zarf attılar. Şikâyet etmişler bizi, eve uyarı kâğıdı geldi. "Evde kayıt dışı erkek var," diye. Şikâyetin nedeni bu yani. Kayıt dışı erkek ne? Her geleni kayıt mı ettiriyoruz. Bu ne biçim cümle. İki genç kızın nasıl o evde tek başlarına oturduğuna anlam verememişler. Bizim hiç anamız babamız yok muymuş. Bu arada zaten aylardır Alaçatıda'yız. Aldım elime kâğıdı, yönetime gittim. Bıd bıd bıd konuşmaya başladım. Adam baktı baktı baktı yüzüme, "Bu da balıklarınızın kaçırılma hikâyesi gibi kafanızdan uydurduğunuz bir şey mi?" dedi. Unutmamış hayvan. Bugün yarın siteden atılırız kesin. Yine kendimi sevdirmeyi başaramadım çünkü.

Normal yerleşik hayatım olmayacak mı ya benim. Buradan da taşınmak zorundayım. Bu kadınlar beni

çiğ çiğ yer yoksa. Madem ben huzursuzum, onlar da huzursuz olsun diye Puki'yi bahçeye çıkartıp, gecenin bir yarısı havlatıyorum. Zaten o bir havlamaya başlıyor sonrasında bahçede olan bütün köpekler devamını getiriyor. Bir iki saat boyunca bir ton köpekten sadece havlama sesi. Şimdi uyusunlar bakalım, nereye şikâyet ediyorlarsa da etsinler. Neticede herkesin köpeği havlıyor yapacak bir şey yok.



Zaman topu topu bir avuç kalbim var
o bir parça pinçik oldu.



Limon yanımda olmadığı zaman inanılmaz sıkılıyorum. Böyle gördüğüm duyduğum her şeyi sanki ona anlatmam lazımmış gibi geliyor. Bugün arkadaşımın doğum günüydü beraber gidecektik sonra onun işi çıktı gelemedi. Orada böyle otururken hiçbir şeyden tat almadım. "Hemen bitse de yarın olsa Limon'u görsem"den başka bir şey düşünmüyordum. Bu aşama işte ilişkinin en korktuğum bölümü aslında. Hep fazla ilgiden sıkar mıyım diye telaş ediyorum. Sanki içimde sınırsız sonsuz bir sevgi var ve ben bunu ona vermeliymişim gibi geliyor. Her saniyemi onunla geçirsem, daha çok isteyecek kadar arsızmışım gibi.

Ama işte hâlâ o alt taraftan gelen cızırtı duruyor. Güvenme diye böyle kulağımın tam dibinde sürekli beni rahatsız ediyor.

Ama hayır ya, bu kez öyle olmayacak. Hem bak farkındaysan bu sefer daha bilinçliyim. Hatalarımı da görebiliyorum. Onları düzeltmek için elimden

gelen her şeyi yapıyorum. Mesela geçen gün, dedesi ölmek üzere diye bunu çağırdılar. Ben iki saat kadar trip attım. Sonra yaptığımın ne kadar bencilce olduğunu anlayıp özürümü diledim. Bu hiç benlik bir davranış modeli değildir aslında. Ama yine de yani Allah aşkına bir şey söyleyeceğim. Adamcağız o hale gelene kadar gitmemişsin gitmemişsin, son dakika gittin diye oldu bitti mi yani şimdi!

Seviyorum Limon'u ya. Sabah uyandığı zaman çıkardığı sesleri seviyorum. Sincap gibi etrafa bakmasını seviyorum. Bana hikâye anlatmasını seviyorum. Uyandığım zaman karşımda onu bulmayı seviyorum. Uyudu mu diye kontrol etmeyi seviyorum. Maydanozu sevmeyişini seviyorum. Yavaş ve sakın konuşmasını seviyorum. Hayalleri olmasını seviyorum. Hep daha fazlasını istemesini seviyorum.

Sonu ne olacak diye düşünmeden, ya üzülürsem diye korkmadan, oyun oynamadan, test etmeden olmasını istiyorum. Bir de normal olanı denemek istiyorum. Sadece şu anı düşünmek... Şu an mutluyum, huzurluyum, seviyorum çok seviyorum hem de.

Eve geldim, bir baktım evde bekliyor. Bu gece Limon'a daha sıkı sarılarak uyudum. Onu daha benimseyerek, daha sahiplenerek, daha akli başında...

Bir güürültüyle uyandım ardından. Sonrası baş ağrısı. Ev birbirine girdi. Kıyamet koptu. Meğer sıkı sıkı sarılmamın başka bir anlamı varmış, son kez olduğu içinmiş.

Limon telefonumu karıştırmış. Hatta sanırım her gece karıştırıyormuş. Korkarım, kafamı yastığa koymadan uyuyorum ayağına yatıp, ardından habire telefonumda vakit geçirmiş olabilir.

Ceri'nin arabasında çekildiğim fotoğraflardan birinde Ceri'nin kafası yandan kadraja girmiş. Onu görmüş. Onunla beraber zaten daha önce gördüğü ne varsa tek tek sıraladı.

O ruhumu okuyor olayları da saçmalıktan ibaretmiş tabii. Limon whatsapp kız grubu konuşmalarımı okuduğu için orada ne dertleşirsem bana onla gelmiş her seferinde.

Allahım ben bu tuzağa nasıl düştüm. Ben ya ben, ilk elden usta stalker Pucca. Beni, Pucca'nı bu oyunun içine nasıl çektin?

Off komşuların konuşmasını duymasından anlamalıydım zaten! Kim komşusunun bahçede yaptığı dedikoduyu dinler ki? Ben en son dinlemeyi, adam karısına, "Şurada iki üç sene sonra öleceğim, gelmişsin bana çöp döktürüyorsun," deyince bırakmıştım. Bütün hafta evde, yapayalnız yaşlanacağım diye depresyona girmiştım.

Allahım ben bunu nasıl yedim, meğersem gerçek bir sinsiymiş!

En çok neye üzülüyorum biliyor musun? Ben istesem yapamaz mıydım, istesem geçmişini hıtlıklayamaz mıydım, anasının kızlık soyadına kadar bulamaz mıydım? Ama bu kez istemedim, bozulsun

istememedim. Gördüğüm ne olursa olsun beni mutlu etmeyecek nasıl olsa dedim. Bu kez akışına bırakmayı seçtim. Sonuç ne oldu, karşımdaki ben gibi biri çıktı.

Sabaha kadar ne kadar kötü bir insan olduğumu dinledim. Ceri ile onu aldattığımı düşündü. Onu aptal yerine koyduğumu. Ona hayatının kazığının attığını. Bütün her şeyin içine sıçtığımı. Bana güvenmekle nasıl büyük bir hata yaptığını. Etrafındaki herkesin onu milyonlarca kez uyardığını. Hiçbir zaman mutlu olmayacağımı. Yalnızlıktan tek başıma ölmem gerektiğini.

Bunların hepsini gün ışıldayana kadar tekrar etti durdu. Bazen bağırdım, bazen sustum, bazen uyumaya çalıştım, bazen televizyon izledim, o bana ne denli kötü bir insan olduğumu anlatmaya çalışırken.

Sonra da çekti gitti. Demek ki bozulsun istedi diyorum bu aramızda olan her ne ise. O yüzden sürekli kurcaladı, her kurcaladığında bir açık bulmak istiyordu çünkü. O zaten kendi kafasında bitirmişti belki de. Her ilişki bir aynadır diye okumuştum zamanında bir yerlerde. Demek ki böyle oluyormuş, ne sinir bozucuymuş meğersem. Ne kadar saçma gözüküyordum o telefonları kurcalarken. Hayatlarına müdahale hakkını kendimde bulurken. Yakaladığım bir açıktan her şeyi paramparça etmeye çalışırken. Üstelik kendimi mi kandırma, şoktan ne düşündüğünü bilememek mi bilmiyorum ama Limon şu an gö-

zümde un kadar kaldı. Bana güvenmemesi yüzünden değil. Güvenilmemeye zaten alışkınım. Her şeyi telefonumdan okuduğu halde, beni kandırması. Kendini bana farklı tanıtmaması. Ruh ikiziymişiz de, ne düşünsem anlıyormuş da... Salağım ben salak! Ya bir de ne diyordum. Zaten dünyanın en açık insanıyım. Ne yaptığımı, ne düşündüğümü iki sosyal medya profiline girsen pat diye anlarsın. Limon bunun ardında olanı görüyor diyordum...

Bir de şey var tabii. Bile isteye kötülük yaptığım insanlar olmadı mı hayatta, hepimizin olmuştur, neticede insanız. Ya da hata yaptığımız... Onlarda bile bu kadar çok "kötü bir insan" olduğumu duymamıştım. Sözleri mıh gibi aklımda.

Hayatım boyunca hiç mutlu olmayacağımı. Yalnıztan öleceğimi. Pukî'ye olan sevgime bile inanmadığını. Bencilin teki olduğumu. Kimse tarafından sevilmeyeceğimi, sevmeyeceğimi söyledi durdu. "Bir gün haberini alacağımdan eminim, o kadar yalnız ve çaresiz kalacaksın ki kendi kendini öldüreceksin," dedi. Sadece bir kere değil, ben ezberleyene kadar yüz kez tekrar etti.

Böyle sabaha karşı olan kavgaların en nefret ettiğim yanı. Bir taraftan kavga bitsin artık yeter diyorsun. Bir taraftan da evden çıkıp giderse, bir daha geri dönmeyeceğini biliyorsun. O da öyle yaptı. Ağzına gelen ne varsa söyledi. İçinde kalan, eksik hissettiği; fazla geldiği. Sonra da gitti.

Ardından kendime baktım. Ayakkabılığın oraya astığım motor kaskına. Bir ton para verip aldığım o salak motor montuna. Bu da olmadı. Bunu da başaramadım. Belki de haklıydı, sevilmeye layık biri bile değildim.



Kocaman bir "bilmiyorum" evresiyim



Bir şeyi çok isteyince olmuyor. Olsa bile mutlaka bir defosu, bir bekleme süresi çıkıyor. Çocukken mesela o hayal ettiğim bilgisayar gelirdi ama geldiği gün onunla oynayamazdım. O telefonu alırdım ama mutlaka ya kartını ya bir şeyini değiştirmem gerektiği için ertesi günü beklemek zorunda kalırdım. Hep bir yarım veriyor hayat. Böyle bir ucundan koklatır gibi bazen.

Ne bileyim, yani tam güveniyordum, bu kez farklı olacak diyordum. Demek ki olmuyor, ben ne yaparsam yapayım hepsinin sonu hep aynı yere bağlanıyor.

Şu an hayatımın "Bilmiyorum" evresindeyim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Biraz yorulduğum sanki. Olmamasında bir hayır vardır diye diye çürüdüm gitti artık burada. Her seferinde kendimi bu noktada bulmaktan çok sıkıldım. Hatanın kimde olduğunu arama evresindeyim şu an. Tavana dikip gözlerimi, "Neden böyle oldu?" diye düşünüyorum.

Bu kez daha bilinçliyim ama. Mesela yemek kaşığıyla nutella yiyeceğime şu mayalı yoğurtlar var

ya onlardan yiyorum. Ay onda da bir dur durak bilmiyorum. Gittim bir oturuşta on iki tane yedim. Bir lokmacık bişi şap şap bitiyor. İki gün tuvaletten çıkmadım. Aşk acısının yanında bir de bağırsak ağrısı, hayat bana güzel işte!

Bekliyorum bazen öyle iş çıkış saati geldiği zaman, dışardan motor sesi geldiyse heyecanlanıyorum. Hah geldi işte diye. Bazen arasın diye sevgi topları yolluyorum. O yeşil koltuğun üstünde oturup, bir kulağım kapıda ha şimdi ha şimdi diye bekliyorum öylece.

Biliyorum bu da geçecek, benden iyi kimse bilmez sonra bu yaşadıklarına çok güleceğim. Farkındayım dünyada daha büyük sorunlar var. Ama yine de olsaydı keşke diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kendimi suçluyorum, onu suçluyorum, Ceri'yi suçluyorum yeri geliyor bozuk klozeti yaptırmayışımı bile sorguluyorum.

Bu sefer ama kendimi kaybedecek kadar sürünmüyorum. Kim derdi bir gün bu konuda bile tecrübe sahibi olacağım diye. Mesela asla romantik komedi filmlerini izlemiyorum. Sonra slow parçalar dinlemiyorum. Yürüyüşe çıkıyorum. Yalnız o konuda hâlâ biraz tereddütlerim var. İki adım attıktan sonra dalağım şişiyor, emekli maaşını almaya giden amcalar gibi gördüğüm her köşe başında kaldırıma oturup, kraker yiyerek tansiyonumun normale dönmesini bekliyorum.

Yalnız bazen işte çaktırmadan es verdiğim yerler oluyor. Mesela yürüyüş müziklerimin arasında acıklı

bir şarkı kalmış oluyor. Ya da evde dinlediğim müziklerin arasına sinsice giriyor mesela. En çok uyuma-ya çalışırken zor oluyor. Dizlerimi iyice çekip, kimse duymasın diye sessizce, "Yok bir sitemim hayatta her şey kısmet. Soldu gençliğim ömrümü aşkla ziyan ettim. Ağla kalbim nasip değilmiş vuslat. Rahat uyu yar sana hakkımı helal ettim," diye içli içli ağladığım zamanlar kendime acıyorum.

İnsanın kendine acıması çok garip duygu. Başkasına daha merhametli, daha anlayışlı olabliyorsun, iş kendin olunca çok sert davranıyorsun. Kendine acıdığın için bile kızılıyorsun.

Demek ki başaramadım. Ne yapсам olmadı. Ne denesem tutmadı. Ya çok şey bekledim, ya beklettim bilmiyorum. İnsanların sorularına verecek tek cevabım var:

"Bilmiyorum."

Ben artık pes ettim. Memelerimin çıktığı ilk günden beri sonsuz bağıllık yemimi kime adasam diye arayıp duruyorum. Aşk diye bir şey yok. Aşk dediğin, zedelenen egonun tamiri için verdiğin uğraş sadece. Evet sevgi diye bir şey var ama onun da kıymetini tüketince anlıyorsun.

Artık kendime çeki düzen verme zamanım gelmiştir belki de. Bunların hepsinin nedeni budur.

Artık daha erken evden çıkmaya çalışacağım. Yani umarım başarırım. Sonra alkolü de bıraktım. Zaten boşuna içiyordum. Hiç hatırlamadığım bir gece olsa

da olur olmasa da olur. İnsanlar “yapma” diyor diye üstüne daha çok gitmemin manası yok. Bu gidişle büyük ihtimalle etrafımda “yapma!” diyen insan bile kalmayacak ya neyse.

Evde kendi kendime hayal panosu yapmaya karar verdim. Bundan sonraki beş senelik hedeflerimi; dergiden kestiğim fotoğraflarla panoya yapıştıracağım. Yalnız şöyle bir sorun var, evde yapıştırıcım bitmiş. Ben de gittim ağda bantlarıyla fotoğrafları panoya yapıştırdım. Güya artık vazgeçmişim, aşk meşk istemiyorum diyordum. Panoyu sadece sevişen, gülen, evlenen, çocuk yapan, tatile çıkan, Oscar’a giden çiftlerle doldurmuşum. Çünkü evde sadece kadın dergisi var ve dergi baştan sona sıfır bedenlerle protein tozlarının aşklarını fotoğraflayıp durmuş. Ben panomla uğraşırken, Pekmez aradı. Bu da iyi alıştı ya. Acaba o eşsiz karısı şimdi nasıl mükemmel bir davranış altına girdi de bana haber veriyor acaba? İkinci çocuğuna iki gram kilo almadan mı hamile kaldı? En güzel çocuk doğurma ödülü mü verildi, ailesine bağlı en orjinal gelin plakası mı taktılar bu kez kıza? O harika evlilik hayatınızın beni ilgilendirmeyen hangi kısmıyla gecemin içine sıçacaksın acaba Pekmez?

Film için aramış. Bu da yalnız amma heyecanlı. Yani Murat Boz bile bu kadar abartmamıştır, adamın ilk filmi o bunun kadar konuşmuyor. Allahtan evlendi barklandı, yoksa kesin kafamın dibinde, “Şimdi benim karakterim böyle olmalı...” diye konuşup dura-

caktı. Yalnız Pekmez'le konuşurken sanki böyle Erik diye biri hiç olmamış gibi konuşuyoruz. Onu kim oyanacak, Gökhan Özen oynasın onu da diye böyle esp-riler yapıyor ama adı yok, bahsederken "O" diyor. Ne garip, Pekmez için aşkımdan öldüğüm yerde sürüm sürüm süründüğüm günler nasıl da geride kaldı. Bir zaman sonra Limon için de aynısı olacak. Peki o zaman niye bu kadar üzülüyorum.

"Ortalık karışmış. Ne oluyor, istemiyormuşsun falan filan bir sürü şey duydum." dedi. Anlattır ben de filme karşı hissettiklerimi. Bir ağzıma sıçtı.

"Sen deli misin? Ne bekliyorsun acaba. Her tarafa boy boy, 'esinlenilmiştir' diye yazmışlar. Bire bir ay-nısını elbet çekemezler. Çeksele bile sen yine mem-nun olmayacaksın. Kaç kişiye hayatından esinlenmek hakkı doğmuş. Ö senin hikâyen, o senin hayatın. İyi de olsa, kötü de olsa arkasında duracaksın. Hayatın-da bir defa düzgün bir şey yapıp, yaptığın şeyi sahip-leneceksin. Geçmişine bu kadar sıkı sıkı tutunmanı anlıyorum ama sen onu bırakmazsan o seni asla bı-rakmaz," dedi. Sanırım haklıydı. Aslında bu lafları herkesten dinledim. Ama sanırım Pekmez'den du-yunca daha bir gaza getirici oldu.

Tabii ki oraya gideceğim, tabii ki yaşadıklarımın arkasında duracağım. Pekmez'in, babamın, halamın, Zodi'nin...

Bir de ben böyle isteksiz olunca herkes sadece para yüzünden zannediyor. Bir magazin programından

aradılar, "Sizin evde röportaj yapalım," diye.

Kitaplığın önünde duruyorum, gözümde bir damla yaş geliyor. Arka fonda acıklı bir şarkı. Hareketlerim yavaş bir şekilde ekrana geliyor. Sonra suratımı dönüyorum, dan dan dan diye bir müzikle ekrana yapışıyor.

"Parasını alamadı mı?"

"Hakkını yediler!"

"Ne hayalleri vardı!"

Tanrım korkunç! Allah kimseyi, "hakkını magazin programında arayan az ünlü" yapmasın. Bir de sorunun para olmadığını söyleyince, "Ne üzülüyorsun o zaman lan!" muhabbetleri var. Ya nasıl üzülmem o benim günlüğüm, o benim hayatım.

Allah kahretsin yalnız, nasıl olsa gitmeyeceğim diye elbise bile almadım. Gerçekten ama ya ne hayallerim vardı. Hoş iyi ki o hayalimdeki elbiseyi giymemişim. O biraz tatsız durabilirmiş ama olsun. Şimdi de öyle bir kıyafet seçmem lazım ki ne "amma hevesliymiş bu da" görüntüsü çizsin ne de "siklemeyen rockır" görüntüsü versin.

Filmde adı geçen bütün karakterleri çağırdım. Bayan Kaltak hariç, zaten ne yaptığına dair ufacık bir fikrim yok. Kesin o bile evlenmiştir. Sadece benim değil, bu onların da hayatı neticede.

Babam, Zodi, cici anne, cici kardeş, erkek kardeş; bütün kız arkadaşlarım. Pekmez ve karısı hepsiyle o gün oradaydık. Evet, film "Küçük Aptalın Büyük Dünyası"ndan baya bir uzakta. Esinlenme böyle bir

şey oluyormuş demek ki. Ama çok komik, inanılmaz komik. Yani adını Pucca yapmasalar bile olurmuş. O kadar ön yargıyla, diken üstünde oturarak, ne yapsalar beğenmeyeceğim nasıl olsa rahatlığıyla gitmiştim ama beğendim. Çünkü komikti. Büşra inanılmazdı bir kere.

Marilyn Monroe yoktu, zürafa yoktu, Sezen Aksu yoktu, iç dünyam yoktu, iç sesler neredeyse hiç yoktu, Bayan Kaltak'a olan ölesiye öfkem yoktu. Halam dünya iyisiydi. Ne bileyim, bütün çarşamba, cuma, cumartesi geceleri dışarda olurdu İzmir'deyken. Oradan yerel bir grubu parlatabilirlerdi mesela.

Tabii Pekmez haklı, dört dörtlük yapsalar bile mutlaka laf söyleyecektim. Bu söylediklerimi yapmış olsalar da yine söyleyecektim. O yüzden boşu boşuna kendi kendimi yemeyeyim dedim. Çıktığım zaman Pekmez'i baya aradım şimdi yalan atmayayım.

Artık kilo verdiğimi biri görüp, suratıma söyleyebilir mi Allah aşkına? Tam çıkarken gördüm, gözgöze gelmek için baya çırpındım. Hatta o tarafa doğru koştum bile ama nafiye. O beni gördü mü görmedi mi bilmiyorum. Sadece filmin çok komik olduğunu, işte tebriklerini falan sunduğu bir mesaj attı o kadar.

Hah tabii Erik'in düğün fotoğrafları yavaş yavaş Instagram ana sayfama ulaşmaya başladı. Eski sevgililerimin diğer bir ortak özellikleri ise evlendikleri zaman Atatürk yaka papyon takmaları sanırım. Ankaralı da onu giymişti, bu da onu giymiş. Ee Erik de

evlendiğine göre, Ceri'yi kendimden vazgeçirdim. Ankaralı ile zaten artık karşılaşacak bir yolumuz bile yok. Limon'a da bir elveda dedik. Geçmişini tamamen kapattım yani. Artık hayatımın başka bir dönemine giriyorum, bunu hissediyorum. Üstelik bu kez üzgün değilim. Sadece biraz yorgun ve ne yapmak istediğine karar vermemiş bir durumdayım o kadar.

Bir de o sinema salonunda ailemle beraber oturup filmi izlerken aklıma geldi. Bundan tam beş sene önce, işten çıkıp misafirhanesine giden o kıza bunları anlatsaydım ne olurdu acaba. Cebinde sadece yarın ödeyeceği yol parası kalan, iş yerinden sürekli tuvalet kâğıdı çalan o kıza, "Yazdığın blog alıp başını yürüyecek. Sonra kitap haline gelecek. Dört kitaptan sonra film yapmak isteyecekler. O CV yolladığın gazete seninle çalışmak için neler neler yapacak. Kilo vereceksin. Bir köpeğin sorumluluğunu taşıyacaksın. Kocaman bir evin olacak. Baban çok mutlu olacak çünkü çok âşık olacak. Annenle aranı düzeltmek için uğraşacaksın. Parfümün bittiği zaman yer silme suyunu boynuna sürmene gerek kalmayacak, çünkü istemediğin kadar parfümün olacak. Aşk konusunda işte biraz aynı kalacaksın o kadar," demiş olsaydım, inanabilir miydim? İmkânı var mı?

Ama şimdi bakıyorum da, sanırım o bir türlü ne demek istediklerini anlamadığım, "kendini sevmek" ile ilgili başlayan bütün cümleleri anlıyorum. Kendini sevmek, kendini kabul etmek demek. Mükemmel in-

san olmaya çalışmak değil. Zaten kimse mükemmel değil. Offf bir de çok sıkıcı değil mi ya mükemmellik. Sıfır eğlence gibi geliyor. Kendimden nefret ettiğimi zannederken aslında kendimi seviyormuşum. Öyle bir sevgi düşün, değişmemek için var gücümle çabaladım. Çirkinliğimi seviyorum, salaklıklarımı seviyorum, her seferinde burnumun boktan çıkmamasını seviyorum. Her yeni işe başlarken, kesin başıma bir şey gelecek demeyi seviyorum. Başıma bir şeyler gelmesini de seviyorum. Eğleniyorum çünkü. Sonra pişman olup, günlerce gecelerce ağlasam bile eğleniyorum. Evet, düzeltmem gereken çok şey var. Ben uslandıkça hayat karşıma hep daha iyisini çıkartıyor nasılsa.

Şu an mutluyum. Ve biliyorum, o adamı gördüğüm zaman, "İşte bu!" diyeceğim, "Acaba bu mu?" değil. Ve biliyorum, o adam buraya köpek gibi eninde sonunda gelecek!

*Adım gibi eminim başka bir dünyada
bir daha karşılaşacağız.*

Ve işte o zaman seveceksin beni.

*Belki güneş sistemi dışında iki yıldız olup,
büyük bir patlamayla ancak ayrılacağız.*

Ya da ne bileyim göktaşı mesela.

Patates olarak gelme ihtimalimiz yüksek tabii.

Birbirine yapışık kimsenin yemediği soğumuş tatsız

McDonald's patatesi.

*Bu dünyada olmadı ama eminim bundan
bilmem kaç ışık yılı sonra göreceğim seni.*

Yine aynı kelimeleri aynı anda söyleyeceğiz.

Aynı şeyleri sevdiğimizi fark edeceğiz.

Birbirimizden bir milyon ışık yılı farklı olsak bile.

Aynı kişi olduğumuzu düşüneceğiz.

Biliyorum bu dünyada olmadı ama.

*Eminim, o zaman gördüğünde beni sanki
tanıyorum diyeceksin.*